

62
പ്രാചീന
മലയാളം.

പ്രാചീന മലയാളം

11052

ചട്ടമ്പി സ്വാമികൾ

പ്രാചീനമലയാളം

(ഒന്നാംഭാഗം)

(Malayalam)

Pracheenamalayalam-I

History

By **CHATTAMPI SWAMIKAL**

First Published July 1913

Reprinted August 1962

Printed at

INDIA PRESS, KOTTAYAM

Price Rs. 2.00

Rights Reserved

Publishers:

**Sahitya Pravarthaka Co-operative
Society Ltd., Kottayam, Kerala State**

Sales Department:

NATIONAL BOOKSTALL
Kottayam Kerala State India

പ്രാചീനമലയാളം

(ഒന്നാംഭാഗം)

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

പ്രസാധകന്മാർ

സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം

നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം

വില ക. 2.00

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ

കൃഷ്ണമതനിരൂപണം
പ്രാചീനമലയാളം
വേദാധികാരനിരൂപണം
ശ്രീചക്രപ്പുജാകല്പം
അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി

ഉള്ളടക്കം

പ്രസ്താവന	1
അവതാരിക	5
ഭാനുകാരണനിഷേധം	15
മലയാളബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല	20
പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ഭാനംചെയ്തിട്ടില്ല	35
മലയാളഭൂമി ഭാഗ്ഗവന്തുള്ളതല്ല	57
നായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാനഭാതാക്കൾ ഭാഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ അല്ല	69
നായന്മാരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യവും മലയാളഭൂമി ക്കുള്ള അവരുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശവും	74
നായന്മാരെപ്പറ്റി ചരിത്രകാലത്തിൽ വിദേശീയന്മാർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ	93
ശുഭ്രശബ്ദം	103
ചാതുർവർണ്യം	109
ചാതുർവർണ്യാഭാസവും ബ്രാഹ്മണമതവും	134
അനുബന്ധം	159

പ്രസ്താവന

സർവജ്ഞനും സകലകലാവല്ലഭനുമായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ശ്രീപദ്മവിസദാമിതിരുവടികളെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ കാണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിശേഷിച്ചും ആസ്തികൃഷ്ണലികളായ മലയാളികളിൽ ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അദ്വൈതബ്രഹ്മ സാക്ഷാൽകാരംകൊണ്ട് കൃതകൃത്യനായി ആത്മാരാമനായി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു ശ്രീ സദാമികൾ. ശ്രീനാരായണഗുരു സദാമികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ “ലീലയാ കാലമഖില”വും നയിച്ച അദ്ദേഹത്തിന് പ്രത്യേകിച്ചു കർത്തവ്യങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും പരേച്ഛ്യാപ്രാരബ്ധം മേതുവായി ലോകാനുഗ്രഹപരനായ അവിടുന്ന് ഗുണനിർമ്മിതികൊണ്ട് നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും അല്ലാത്തതുമായ പല വിശേഷകൃതികളും അതിൽ ചെടുന്നുവെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഒന്നുംതന്നെ ആവശ്യത്തിന് കിട്ടാതെയാണിരിക്കുന്നത്. എഴുതുന്നതിലുള്ള ശ്രദ്ധപോലെ അവയെ സൂക്ഷിച്ച് അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടാവാം മിക്കവാറും ഗുണങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഏതാനും ചിലതെല്ലാം മുമ്പ് പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. സൽഗുരു, കേരളീയയുവജനമിത്രം, എം. എൻ. നായർ മാസിക മുതലായവയിൽ കൂടി ചില ലേഖനങ്ങളും പ്രബന്ധങ്ങളും വെളിക്കുവന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതെ ആരുടെ ഒക്കെയോ കൈവശം പലതും ഇരിപ്പുണ്ടെന്നും കേൾക്കുന്നു. എറണാകുളത്തിനടു

റത്തുവെച്ചു് ഒരിക്കൽ ഒരു വള്ളം മുങ്ങിയതിൽ പെട്ടു് പല കയ്യെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളും നശിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സ്വാമി കർതനെന്നു പറഞ്ഞതായി അറിയാം.

ശ്രീപട്ടമ്പി സ്വാമിതിരുവടികളുടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് പ്രാചീനമലയാളം, വേദാധികാരനിരൂപണം, ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം, ശ്രീവക്രപൂജാകല്പം, അദ്വൈതവിന്യാസപദ്ധതി മുതലായവകൾ. മാസികകളിൽക്കൂടി അപ്പഴപ്പോൾ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം, ശരീരതത്വസംഗ്രഹം, മനോനാശനിരൂപണം, പ്രവഞ്ചത്തിൽ സ്രീപുരുഷനാർക്കുള്ള സ്ഥാനം, ഒഴിവിലൊട്ടുക്കും ഏതാനും ഭാഗത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം, ദേശനാമങ്ങൾ മുതലായതു് പലരും കണ്ടിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. സർവമതസാമരസ്യം, തർക്കരഹസ്യഗതം, ബ്രഹ്മതത്വനിർഭാസം, സൂര്യരത്നഹാരവലി, പരമശിവസ്തവം, പ്രാചീനമലയാളം ശേഷം ഭാഗങ്ങൾ, മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനം, പുനർജന്മനിരൂപണം, അദ്വൈതപഞ്ചരം, ആദിഭാഷ, നിജാനന്ദവിലാസം, ഷണ്മതനിരൂപണം ആദിയായ പല കൃതികളും പരസ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലായെന്നുമാണു് അറിവു്.

മഹാത്മാവായ സ്വാമിതിരുവടികളുടെ മഹത്വവും ജീവിതസിദ്ധാന്തവും എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽക്കൂടിയല്ലാതെ ഇനിയും നമുക്കു നിവൃത്തിയില്ല. അവയെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകാണുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരായി പലരും പറയാറും എഴുതാറും ഉണ്ടുതാനും. എന്നാൽ അതിലേക്കു മുന്നോട്ടിറങ്ങി ഇതുവരെ ആരുംതന്നെ ഉത്സാഹിച്ചുകാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് കിട്ടുന്നിടത്തോളം ഭാഗങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു്

അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചാൽക്കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹമുള്ള വിവരംകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

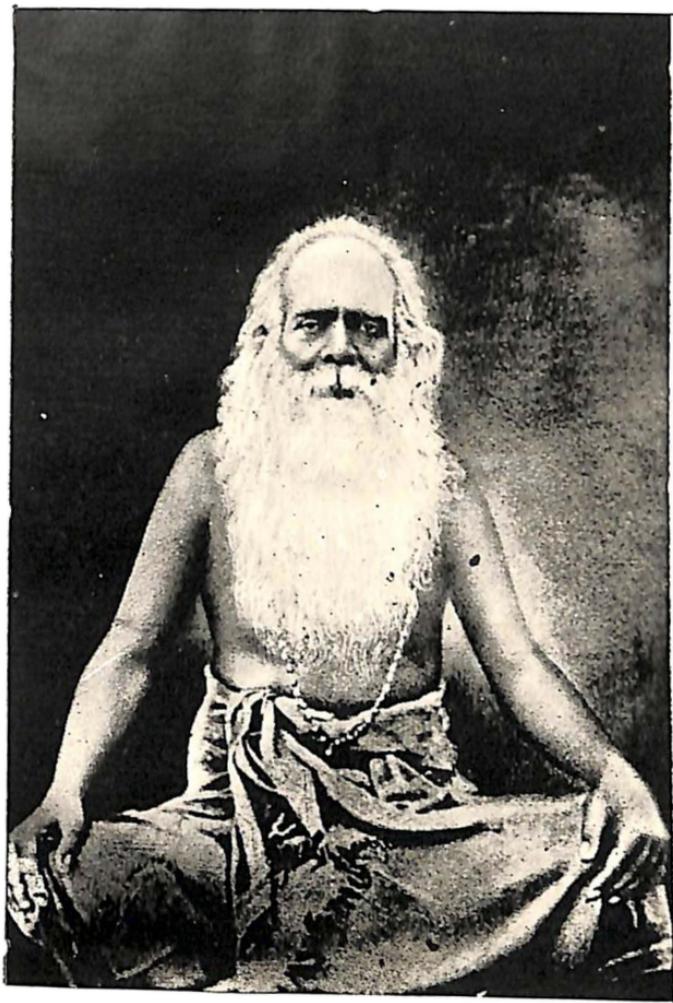
പ്രാചീനമലയാളം ഏകദേശം ഒരുപതു കൊല്ലം മുമ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത് ഇപ്പോൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനകിട്ടുന്നകാര്യം സംശയമാണ്. വിശ്വവിശ്രുതനായ സ്വാമികളുടെ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാതന്നെ അതതു കാലത്തു പ്രചുരപ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവകളാണ്. വിശേഷിച്ചും ഈ കൃതി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിനനുസരിച്ചു പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹത്തായ ഗവേഷണഗ്രന്ഥമാണ്. ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പഠിക്കുന്നതിനും, ഗവേഷണകൃതികൾക്കു അന്വേഷണബുദ്ധി വളർത്തുന്നതിനും ഒരുപോലെ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു ജ്ഞാനഭണ്ഡാരമാണ് ഈ പ്രബന്ധം. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരുകൊണ്ടുതന്നെ അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം വളരെ വ്യക്തമാകയാൽ അതേപ്പറ്റി കൂടുതലായി ഒന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല അതുസംബന്ധിച്ചു് ഒരു ദീർഘപ്രസ്താവന ചെയ്യുന്നതു് അസ്ഥാനത്തിലുമായിരിക്കും.

കേരളത്തിന്റെ പ്രാചീനസംസ്കാരം, ചരിത്രം മുതലായവ എന്തെന്നറിയണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു് വളരെ പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിതന്നെ വീണ്ടും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു് സർവ്വമാ സമുചിതമാണ്. എന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം ഈ രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ പ്രസാധനം കോട്ടയം സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘപ്രവർത്തകർ സസന്തോഷം ഏറ്റെടുത്തിൽ വളരെ കൃതാർത്ഥ്യമുണ്ടു്. ഇത്രയുംവേഗം ഈവിധ

ത്തിൽ ഭംഗിയായി ഈ കൃതി മുദ്രണംചെയ്തു പ്രകാശിപ്പിച്ചതിൽ അതിന്റെ ഭാരവാഹികളെ ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി അനുഭവിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ ഇതിന്റെ പ്രസാധനത്തിന് ആവശ്യമായ പുസ്തകവും മറ്റും കൊടുത്തു പ്രേരണ നൽകിയ എന്റെ മാനുസൂഹൃത്തും ശ്രീ സപാമികളുടെ ഒരു ജീവചരിത്ര കർത്താവുമായ അലപ്പഴ സബ്ജക്റ്റി ശ്രീ ഭാസ്കരപിള്ളയെക്കൂടി ഒന്നു സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ശ്രീ സപാമിതിരുവടികളുടെ ഇതരകൃതികളും ഇതുപോലെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് നിർമ്മാണത്തിനുള്ള സജ്ജനങ്ങളുടെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. വിജ്ഞാനാർത്ഥികളും വിദ്യാവിചക്ഷണരുമായ എല്ലാവരുടേയും സന്തോഷപൂർവ്വമായ അംഗീകാരം ഈ 'പ്രാചീനമലയാള'ത്തിനുണ്ടാവട്ടെ എന്ന് ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ജനനം 1029 ചിങ്ങം 11

മരണം 1099 മേടം 23

അവതാരിക

“ഈ മലയാളഭൂമിയിൽ ജനികൾ അധികവും മലയാള ബ്രാഹ്മണരാകുന്നു. അവർ കൂടുതൽ കലശ്രേഷ്ഠതയും മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ ഗുരുസ്ഥാനവും ഉണ്ടെന്ന് പലരും സമ്മതിച്ചുവരുന്നു. ഈ അവകാശങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായി അവർ പറയുന്നതു രണ്ടു സംഗതികളെയാകുന്നു:

1: പരശുരാമൻ സമുദ്രനിഷ്കാസനംകൊണ്ടു മലയാളഭൂമിയെ വീണ്ടെടുത്തു വിദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ പരുത്തി അവർക്ക് അതിനെ ദാനംചെയ്തു എന്നുള്ളതു്.

2. ജാതിവിഭാഗത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ സ്ഥാനത്തേയും അങ്ങനെ ഹിന്ദുമതാനുസാരികളായ മറ്റുള്ളവരുടെ ഗുരു (പുരോഹിത)സ്ഥാനത്തേയും അവർ അർഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു്.

പഴയ പ്രമാണങ്ങൾ, പാരമ്പര്യങ്ങൾ, നടവടികൾ ഇവയിൽനിന്നും സർവ്വസമ്മതമായ യുക്തിവാദങ്ങളിൽനിന്നും മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു സംഗതികളും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തവയാണെന്നും, ഈ ഭൂമി വാസ്തവത്തിൽ മലയാളീനായന്മാരുടെ വകയാണെന്നും, നായന്മാർ ഉൽകൃഷ്ടകലജാതന്മാരും നാടുവാഴികളും ആയ ദ്രാവിഡന്മാരെന്നും, അവർ തങ്ങളുടെ ആജ്ഞാശീലവും ധർമ്മലഭ്യതയുടേതാണെന്നും സ്വദേശബഹിഷ്കൃതന്മാരും പാഷണ്ഡമതഗാമികളും ആയ ഒരു കൂട്ടം ആയു ബ്രാഹ്മണരുടെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടു കാലാന്തരത്തിൽ കക്ഷിപിരിഞ്ഞു ഇങ്ങനെ അകത്തും പുറത്തുമായി താഴ്മയിൽ

1 മലൈ + അളം (പ്രദേശം) = മലൈയളം } = 'മലയാളം' [മലം പ്രദേശം]
 മലൈയ + അളം = മലൈയവളം }

2 നമ്പൂരി, എമ്പ്രാൻ, പോറ്റി ഈ പേരുകളെ വഹിക്കുന്നവർ നായന്മാർ (നാകന്മാർ) ആണെന്ന് ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ രണ്ടാംപുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു—പ്രസാ.

കഴിഞ്ഞുപോരികയാണെന്നും ആണ് ഈ പുസ്തകം സ്ഥാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.”

ഇതിലേക്ക്, ഒന്നാമതായി, മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നു പറയുന്നവർക്ക് ഇവിടെ (ഭാഗ്യവദന്തം) ജന്മാവകാശമില്ലെന്നും, രണ്ടാമതായി, അവർക്കു യാതൊരു മേന്മയ്ക്കും അർഹതയില്ലെന്നും, മൂന്നാമതായി, മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുവക അവകാശങ്ങളും നായന്മാരിൽ ചേർന്നവയാണെന്നും ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു മുഴുവനും സഹയാദിഭയം, കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോല്പത്തികൾ, കേരളാവകാശക്രമം എന്നീ ബ്രാഹ്മണപരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിന്റെ ഖണ്ഡനം ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഖണ്ഡനംകൊണ്ടും, മറ്റു രണ്ടിന്റേയും ഖണ്ഡനങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ യുക്തിവാദങ്ങൾ മുതലായവയെ കൊണ്ടും സാധിക്കും. മലയാളബ്രാഹ്മണർക്ക് ഇവിടെ ജന്മാവകാശമില്ലെന്നു സാമാന്യമായും വിശേഷമായും ഖണ്ഡനരീत्या രണ്ടുവിധത്തിൽ നിർണ്ണയിക്കാം. പ്രകൃതസംഗതികളെ മുൻകാണിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പൂർ്യാപരവിരുദ്ധമായും പരസ്പരവിരുദ്ധമായും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ വെളിപ്പെടുത്തി പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അവിശ്വാസ്യതയെ കാണിക്കുന്ന സാമാന്യഖണ്ഡനം ഈ അവതാരികയിലും, അവയെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വ്യവഹരിച്ചു* മറ്റു പ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്തിക്കും ന്യായത്തിനും അവ വിപരീതങ്ങളാണെന്നു കാണിക്കുന്ന വിശേഷഖണ്ഡനം ഒന്നുമുതൽ നാലുവരെ (ഉൾപ്പെടെ)യുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിലും ഖണ്ഡിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാമാന്യഖണ്ഡനം

സ്കാന്ദപുരാണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സഹയാദിഖണ്ഡനത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം 1-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന വിധം കാണുന്നു: പരശുരാമൻ 21 വട്ടം ക്ഷത്രിയരെ കൊന്നു വിധിപോലെ ഭൂമിയെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്തു. അന്നന്തരം വേറൊരു ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ ഭൂമി* വൈതരണി

* “വൈതരണ്യാ ദക്ഷിണേ തു സുബ്രഹ്മണ്യാ തഥോത്തരേ സഹയാൽ സാഗരപയുന്തം ശുക്ലാകാരം വ്യവസ്ഥിതം ശതയോജനമായാതം. വിസ്താരം ത്രിണിയോജനം.”

നദിക്കു¹ തെക്കു സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കു സഹ്യപർവ്വതം മുതൽ കടൽവരെ ശുർപ്പാകാരം² ആയി 100 യോജന നീളത്തിൽ 3 യോജന വീതിയിൽ കിടക്കുന്നു. അവിടെ ഒരു മലയിൽ പരശുരാമൻ താമസിച്ചു. ശ്രാദ്ധമുട്ട്, യാഗം എന്നിവയ്ക്കായി ബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചിട്ട് അവരാരും വരായ്കയാൽ കോപിച്ച് ബ്രാഹ്മണരെക്കൂടി പുതുതായി ഉണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. രാവിലെ സമുദ്രസ്നാനത്തിനു ചെന്നപ്പോൾ ചിതാസ്ഥാനത്തു വന്നുനിന്ന ചില മൃകുവരെ കണ്ടു തൃപ്തനായി അവരുടെ ചൂണ്ട മുറിച്ചു അതിന്റെ കയറുകൊണ്ടു പുണന്തുലുണ്ടാക്കി അവർക്കിടുകയും വിശുദ്ധരാക്കി അവർക്കു ബ്രാഹ്മണ്യം³ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. 14 ഗോത്രവും കലവും കല്പിച്ചു ചതുരഗം എന്ന സ്ഥാനത്തു അവരെ പാർപ്പിച്ചു. അവർ വിചാരിക്കുമ്പോൾ താൻ ചെന്നുകൊള്ളാമെന്നു വാശാനംചെയ്തു പരശുരാമൻ പോയി. കുറെനാൾ കഴിഞ്ഞു പരീക്ഷിപ്പാനായിട്ടുമാത്രം അവർ അദ്ദേഹത്തിനെ സ്മരിക്കുകയും അദ്ദേഹം താൻ പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെതന്നെ അവിടെ ചെല്ലുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ പ്രയോജനംകൂടാതെ വരുത്തിയതാണെന്നറിഞ്ഞു ഭാഗ്യവൻ കോപിച്ച് ദുരൈദ്യന്മാരും നിന്ദ്യന്മാരും കത്സിതന്മാരും ദരിദ്രന്മാരും സേവാപരന്മാരും ആയിപ്പോകട്ടേ എന്ന് അവരെ ശപിച്ചു.

ടി സഹ്യോദ്രിഖണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം ആറാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പരശുരാമന്റെ ഭൂമിനിർമ്മാണത്തിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: മഹാവിഷ്ണു (വാമനാവതാരത്തിൽ) ബലിയോടു ലോകം വീണ്ടു “രജസ്വലാദിദത്തമന്തം നിനക്കു ഭവിക്കട്ടേ” എന്നു കല്പിക്കുകയും ഭൂമി മുഴുവൻ കശ്യപനായിക്കൊണ്ടു ദാനം ചെയ്തതും ചെയ്തു. കശ്യപൻ ഗൗഡകം, ദ്രാവിഡകം, ആയുവർത്തതിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാരും, കർമ്മികൾക്കുംകൂടി അതിനെ കൊടുത്തു. അനന്തരം ത്രേതായുഗത്തിൽ കാർത്തിവീര്യോദിരാജാക്കന്മാർ ഭൂമിയെ അപഹരിച്ചു രക്ഷിച്ചു. പിന്നെ കശ്യപാദിബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രാർത്ഥനപ്രകാരം വിഷ്ണുഭഗവാൻ ജമദഗ്നിപുത്രനായിട്ടു രേണുക

1 കലിംഗത്തിൽ. 2 മുറത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ. 3 ചിത്പാവന ബ്രാഹ്മണർ.

യിൽ അവതരിക്കയും തപസ്സുചെയ്ത് ശിവനെ പ്രസാദിപ്പിച്ചു് വെണ്മഴ വാങ്ങി 21 വട്ടം ക്ഷത്രിയരെ വധിച്ചു് വസിഷ്ഠകശ്യപാദിമുനിമാക്കു ഭൂമിയെ വീണ്ടും ദാനം ചെയ്തതും ചെയ്തു. പിന്നീടു് ഭാഗ്ഗവൻ സഹയാദിയുടെ മുകളിൽ കയറി സമുദ്രംകണ്ടു് വിചാരം തുടങ്ങി. അപ്പോൾ നാരദൻ വന്നു് വിചാരകാരണം ചോദിച്ചു. ഭൂമി മുഴുവനും ദാനം ചെയ്തുപോയതിനാൽ തനിക്കു് ഇരിപ്പാൻ ഇടമില്ലെന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ സമുദ്രത്തിനെ അകറ്റുവാൻ നാരദൻ ഉപദേശിച്ചു. പരശുരാമൻ ഉടനെ സഹയാദിയോടുകൂടി നിന്നുംകൊണ്ടു് സായകമയച്ചു് സമുദ്രത്തെ നീക്കി സ്ഥലമുണ്ടാക്കി. ആ സ്ഥലം രാമക്ഷേത്രം എന്നു പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. ബാണംവീണ ദിക്കിൽ 'ബാണവല്ലി' എന്നൊരു പുണ്യപുരവും ഉണ്ടായി.

ഇപ്രകാരം സമുദ്രനിഷ്ഠാസനം ചെയ്തുണ്ടാക്കിയ ഭൂമിയിൽ സപ്തകൊങ്കണങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു—അതാവിതു്: (1) കേരളം (2) തുലംഗം (3) സൗരാഷ്ട്രം (4) കൊങ്കണം (5) കരഹാടം (6) കർണാടം (7) ബർബരം—ഈ ഭൂമിയുടെ ആകെ വിസ്തീർണ്ണം 100 യോജന നീളവും 5 യോജന വീതിയും ആകുന്നു. ഗോകുണ്ഠമെന്ന സ്ഥലത്തു് ശിവൻ അധിവസിക്കുന്നു. അവിടെ ശിവനു് മഹാബലൻ എന്നു പേർ. അവിടെനിന്നും 10 യോജന വടക്കു് സപ്തകോടിശ്വരം എന്ന സ്ഥലത്തു് രാമൻ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി നിർമ്മരായി പാപ്പാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ സ്മരിക്കുമ്പോൾ താൻ ചെന്നുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു് രാമൻ പോയി. ഒരിക്കൽ പുതരായി ഗർവ്വിയായിത്തീർന്ന ബ്രാഹ്മണരും (ചിത്പാപന) ഇവരും ഒത്തുകൂടി പരശുരാമനെ പരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ (മുൻപറഞ്ഞ വിധം) പരശുരാമൻ അവിടെ ചെല്ലുകയും കാരണമില്ലാതെ സ്തംഭിച്ചതിനായിട്ടു് അവരെ ശപിക്കയും ചെയ്തു. ശാപവാക്കുകൾ (മുൻ പറഞ്ഞവ കൂടാതെ) താഴെ പറയുന്നവിധം ആയിരുന്നു:

“വിദ്യകളിൽ ഗർവ്വിയുതം, പരസ്പരം ഈഷ്യയുള്ളവരും, മയ്യാദയെ ലംഘിച്ചു കാലം കഴിക്കുന്നവരും, യാചകന്മാരും, ശുഭദ്രോടൊന്നു മേടിക്കുന്നവരും, ക്ഷത്രിയർക്കു മറ്റും ഭൃത്യപ്രാ

യതം, അല്ലാത്തതാൽ, നിത്യപുഷ്പമായ പൂജകഴിക്കുന്നവതം, ദരി
ദ്രരെങ്കിൽ ബഹുപുത്രം; സമ്പന്നരെങ്കിൽ സന്താനഹീനതം,
കന്യാവിത്താ ഗ്രഹിക്കുന്നവതം, പുണ്യാ വില്പന വില്പനവ
തം ആകട്ടെ." ശാപമോക്ഷം താഴെപ്പറയുന്ന വിധമായിരുന്നു:

“ജനങ്ങൾ ധർമ്മം വെടിഞ്ഞു നടക്കുന്നതായി ഘോരമാ
യിരിക്കുന്ന കലിയുഗമാകുമ്പോൾമാത്രം ശാപം ഫലിക്കട്ടെ”

ടി 7-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ, പണ്ടു പരശുരാമൻ അശ്വ
മേധം ചെയ്യുകയും അവളുതസ്സാനാനന്തരം അതിൽ ഗുരുവാ
യിരുന്ന കശ്യപൻ സാഗരാനന്തരായ ഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്യുക
യും ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം ഋഗ്വേദം കളഞ്ഞുകൊടുത്തു രാ
മനോടു അദ്ദേഹത്തിനാൽ ദത്തമായ ഭൂമിയിൽ ഇരിക്കരുതെ
ന്നു പറഞ്ഞു. അതു സമ്മതിച്ചു നടന്നുപോവുകയും സഹ്യ
പർവ്വതംകണ്ടു അതിന്മേൽ കയറി വരണനോടു കാര്യം പറയു
കയും വരണന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം പരശു എറിഞ്ഞു രാ
ജ്യമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ അതിർത്തി* സഹ്യ
പർവ്വതം തുടങ്ങി യോജന വിതയിൽ 'കന്യാകുമാരി' മുതൽ
'നാസികാത്ര്യംബകം' വരെയൊക്കുന്നു. അതു നൂറു യോജന നീ
ളമുള്ളതും (മുൻപറഞ്ഞവിധം) ഏഴുഭാഗങ്ങളോടുകൂടിയതും
ആകുന്നു. ബ്രാഹ്മണരില്ലാതിരുന്ന ആ ദേശത്തു പരശുരാമൻ
ചില കൈവെട്ടലുകൾക്കുണ്ടു അവരുടെ ചൂണ്ടൽ മുറിച്ചു
കളഞ്ഞശേഷം അതിന്റെ ചരടിനെ പുണരൂലാക്കി കഴുത്തി
ലിട്ടു അവരേ ബ്രാഹ്മണരാക്കി വാഴിക്കുകയും ക്ഷാമം വരിക
യില്ലെന്നു വരുംകൊടുത്തു വിചാരിക്കുമ്പോൾ വരാമെന്നു പ
റഞ്ഞു പോകുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം മുൻപറഞ്ഞ വിധംതന്നെ
അവരെ ശപിച്ചു. ശാപത്തിലുള്ള വിശേഷവാക്യം താഴെ
പറയുന്നു: “കന്യാകുമാരിഭക്ഷകന്മാരും ചൈലഖണ്ഡം (മുറിച്ചു
ണ്ടു) ഉടുക്കുന്നവരും ആയിട്ടു അസിപ്രസ്താ ചനീസ്ഥാനത്തു
ശ്ലാഘ്യരായിട്ടു ഭവിക്കട്ടെ.”

പരശുരാമൻ പോവുകയും ആ ബ്രാഹ്മണർ ശാപപീ
ഡിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞു മയൂരവ
ർമ്മനെ അയ്യങ്കലരാജാവു ആ ദേശം പരിപാലിച്ചു. ശുഭ

* “സഹ്യപർവ്വതമാരഭ്യ യോജനത്രീതയാവധി
കന്യാകുമാരിചൈകത്ര നാസികാത്ര്യംബകഃ പരം”

പ്രായരായ തന്നാട്ടിലെ ബ്രാഹ്മണരെ കണ്ടിട്ട് മയൂരവർമ്മൻ അഹിച്ഛത്രത്തിൽ പോയി അവിടെനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്ന് അവകാശിട്ട് 32 ഗ്രാമമുള്ള നാടു കൊടുത്തു. പരശുരാമനും മറ്റു ദിക്കിൽ നിന്നും വേറെ ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി. 32 ഗ്രാമങ്ങളാക്കിച്ചമച്ച ബ്രാഹ്മണരെ മേൽപ്രകാരം താമസിപ്പിച്ചു. പിന്നെ മയൂരവർമ്മൻ കലിയുടെ ആക്രമണം കണ്ട് മന്ത്രിമാരെ രാജ്യം ഏൽപ്പിച്ചുവെച്ചു കാട്ടിൽ തപസ്സിനു പോയി. രാജകുമാരനായ ചന്ദ്രാംഗദനും മന്ത്രിമാരും രക്ഷയ്ക്കു പോരെന്നു വിചാരിച്ചു ബ്രാഹ്മണരെല്ലാവരുംകൂടി തിരിച്ചു പൊയ്ക്കുളഞ്ഞു (അഹിച്ഛത്രത്തിലേക്ക്). അവിടെ യുള്ളവർ ഈ ചെന്നവരെ കൂട്ടി നന്തേയില്ല. ഇവർ പ്രത്യേകം പുറത്തുഭാഗത്തായി താമസിച്ചു. വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞു ചന്ദ്രാംഗദൻ പ്രാപ്തിയായപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണരെ അന്വേഷിച്ചു അഹിച്ഛത്രത്തിൽ ചെന്നു അവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു പഴയപോലെ 32 ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഗൃഹഭേദങ്ങൾ ചെയ്തു പിരിവുകൾ ഏല്പിച്ചു. മുൻപിൽ കടുമയടയാളവും നിശ്ചയിച്ചു പാർപ്പിച്ചു.

കേരളമാഹാത്മ്യം 4-ാം അദ്ധ്യായം

(ഭൂഗോളപുരാണാന്തർഗതം):

ഇരുപത്തൊന്നു തവണ ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ചു പാപശാന്തിക്കു പലവിധദാനങ്ങളും ചെയ്തു വാണ പരശുരാമനെ ഭൂദാനം ചെയ്യാൻ മുമ്പിമാർ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം രാജ്യം മുഴുവൻ ബ്രാഹ്മണക്കു കൊടുത്തു. അനന്തരം തനിക്കിരിപ്പാൻ വേറെ സ്ഥലം അന്വേഷിക്കണമെന്നുള്ള അവരുടെ വാക്കു കേട്ടു വിഷാദിച്ചു. കൈലാസത്തുചെന്ന ശിവനെ സേവിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം സുബ്രഹ്മണ്യനുമായി പുറപ്പെട്ടു കന്യാകുമാരിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. അവിടെ സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ പ്രഭാവംകൊണ്ടുണ്ടായ വിഷ്ണുചായയെ ഒരുവർഷം പരശുരാമൻ ഭജിച്ചു. അപ്പോൾ വരുണൻ പ്രത്യക്ഷമായി രണ്ടുപേരെയും നമസ്കരിച്ചു. വരുണനോടു താമസിക്കാൻ സ്ഥലം ആവശ്യപ്പെട്ടു

പ്പോൾ അദ്ദേഹം, “പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ പരശുവിനെ ഇടത്തുകൈകൊണ്ടെറിഞ്ഞാൽ അതുചെന്നു വീഴുന്നെടത്തോളം ഭൂമിയെ പരിപാലിച്ചുകൊള്ളുകവേണ്ട” എന്നു പറഞ്ഞു. ആ ഭൂമിക്കു ദശയോജന വിസ്തീർണ്ണവും ശതയോജന ദൈർഘ്യവും ഉണ്ട്.

കേരളോല്പത്തി

ദൃഷ്ടന്മാരായ ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരെ നിഗ്രഹിപ്പാൻ ശ്രീ പരശുരാമൻ അവതരിച്ച് തന്റെ കൃത്യം നിറവേറ്റി. അപ്പോഴുണ്ടായ “വീരഹത്യയാദോഷം പോക്കണമെന്നു കല്പിച്ചു കർമ്മം ചെയ്യാനുകുവണ്ണം ഗോകണ്ഠം പുക്കു കന്മലയിൽ ഇതന്നു വരണനെ സേവിച്ചു തപസ്സുചെയ്തു. ഭൂമിദേവിയെ വന്ദിച്ചു നൂറ്റുപതുകാതം ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി. മലയാളഭൂമിക്കു രക്ഷവേണം എന്നു കല്പിച്ചു നൂറ്റെട്ടു ഈശ്വരപ്രതിഷ്ഠചെയ്തു. എന്നിട്ടും ഭൂമിക്കു ഇളക്കം മാറിയില്ല എന്നു കണ്ടശേഷം ശ്രീപരശുരാമൻ വിരൂപിച്ചു ബ്രാഹ്മണരെ ഉണ്ടാക്കി പലദിക്കിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്നു കേരളത്തിൽ വച്ചു.” അവർ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാഗഭീതികൊണ്ടു ഓടി പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. പിന്നെ നാഗന്മാർതന്നെ കുറേക്കാലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. പരശുരാമൻ ഓടിപ്പോയവരുടെ വേഷവും ആചാരങ്ങളും ഭേദപ്പെടുത്തി അവരെ വീണ്ടും കേരളത്തിൽ പാപ്പിച്ചു.

മുൻ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നവിധം മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ജന്മാവകാശം സംബന്ധിച്ചു നിരൂപിക്കേണ്ട പ്രധാന സംഗതികളാവിതു്:

- 1. മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാകാനുള്ള ഹേതു.
- 2. മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാകാനുള്ള കൃത്യം.
- 3. മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയും വിസ്തീർണ്ണവും.
- 4. മലയാളഭൂമിദാനത്തിനുള്ള കാരണം.

ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി മേൽകാണിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിവാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങളെ അടുക്കായി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. മലയാളഭൂമിയുണ്ടാക്കാനുള്ള ഹേതു: സ. ഉ. 1-ൽ ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹവും ഭൂമിദാനവും കഴിഞ്ഞു വേറൊരു ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും, ടി 6-ൽ ടി ദാനത്തിനുശേഷം ഇരിക്കാൻ ഭൂമിയില്ലാഞ്ഞു നാരദൻ പറകയാലും, ടി 7-ൽ, ടി ദാനത്തിനുശേഷം ദന്തഭൂമിയിൽ ഇരുന്നുകൂടെന്നു ഔത്പിക്കകൾ പറകയാൽ ഇരിപ്പാൻ ഇടമന്വേഷിച്ചു വരണന്റെ വാക്കിനാലും, കേരളമാഹാത്മ്യം മേല്പറഞ്ഞ വിധം ചതിപ്രയോഗത്താലുണ്ടായ ദാനത്താൽ രാജ്യം കൈവിട്ട് ഇരിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ലാതെ കൈലാസത്തുചെന്നു സങ്കടം പറകയും ശിവന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം സുബ്രഹ്മണ്യനുമായി കന്യാകുമാരിയിൽ ചെന്നു സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ പ്രാഭവംകൊണ്ടുണ്ടായ വിഷ്ണുമായയെ സേവിക്കയും ചെയ്തയാലും, ഭൂമിയുണ്ടാക്കിയെന്നും കാണുന്നു.

2. മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള കൃത്യം: സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സഹ്യാദ്രിയിൽ നിന്നു സായകമയച്ചു സമുദ്രത്തെ നീക്കിയെന്നും, ടി 7-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പരശു എറിഞ്ഞു രാജ്യമുണ്ടാക്കിയെന്നും, കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ ഇടത്തു കൈകൊണ്ടു കന്യാകുമാരിയിൽ വെച്ചു പരശു എറിഞ്ഞു് അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നും, കേരളോല്പത്തിയിൽ ഗോകണ്ഠത്തു കന്മലയിലിറങ്ങു വരണനെ സേവിച്ചു ഭൂമിയുണ്ടാക്കിയെന്നും കാണുന്നു.

3. മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയും വിസ്തീർണ്ണവും: സ. ഉ. 1-ൽ കലിംഗത്തിലെ വൈതരണിനദിക്കു തെക്കു് സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കു് 100 യോജന നീളത്തിൽ 3 യോജന വീതിയിൽ—എന്നും, ടി 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ 100 യോജന നീളത്തിൽ 5 യോജന വീതിയിൽ എന്നും, കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ 100 യോജന നീളത്തിൽ 10 യോജന വീതിയിൽ എന്നും, കേരളോല്പത്തിയിൽ 160 കാതം ഭൂമിയെന്നും കാണുന്നു.

4. മലയാളഭൂമിദാനത്തിനുള്ള കാരണം: പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തതായിട്ടു സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിലും കേരളമാഹാത്മ്യത്തിലും കാണുന്നില്ലാ. കേരളോല്പത്തിയിൽ വീരഹത്യായാപശാന്തിക്കായിട്ടും കേരളാവകാശക്രമത്തിൽ

വീരഹത്യാപാപാവശിഷ്ടത്തിന്റെ പരിഹാരത്തിനായിട്ടും അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നു കാണുന്നു.¹

ഇനിയും പൗശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവരിക, അവർ തിരിച്ചു പൊയ്ക്കളയുക. വീണ്ടും കൊണ്ടുവന്നു പാപ്പിക്കുക മുതലായ കാര്യങ്ങൾ, വാസ്തവസംഗതികളെ മറയ്ക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള യത്തത്തിൽ ഒന്നിനൊന്നു വിപരീതമായും പൊതുവെ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലാതെയും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിന് ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം: മലയാചലനിവാസികളും രണശൂരന്മാരുമായ നാകന്മാർ സമുദ്രംവസ്തിൽ ഉണ്ടായ ഭൂമിയെ കൈവശംവെച്ച് രക്ഷിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവർ അതിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ നാകന്മാർ കയർക്കുകയും വിദേശികൾ ഭയപ്പെട്ട് ഓടി രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ആശ്രയിച്ച് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവിടെ പാത്തുകൊള്ളുവാൻ അവരെ നാകന്മാർ അനുവദിച്ചു.² ഇപ്രകാരം വാസ്തവസംഗതികൾ ഇരിക്കവെ സ്വാതന്ത്ര്യലഭനനിമിത്തം 'നാകന്മാർ' എന്ന വർഗ്ഗനാമത്തെ (ദ്രാവിഡഭാഷയിലുള്ള) സംസ്കൃതത്തിലെ 'നാഗന്മാർ'³ എന്ന പദമായിട്ടു മാറ്റിമറിക്കുകയും സമുദ്രം നീങ്ങി ഉണ്ടായ കേരളത്തിൽ സപ്തങ്ങൾ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പാപ്പാൻ പാടില്ലാതെ വന്നു എന്നും മറ്റും എഴുതിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

നടന്നതോ നടക്കുന്നതോ ആയ ഒരു സംഗതിയുടെ കാരണം അറിയുന്നതിനായി വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ അതു സംബന്ധമായ സാക്ഷിമൊഴിയും പ്രമാണവും പുറംപരവി

1 കേരളക്ഷിതിരത്നമാല മുതലായി ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്കവാറും സംഗതികളിൽ മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങളോടു യോജിക്കുന്നതിനാൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അവയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം യാതൊന്നും പറയാത്തതായിരിക്കണം.

2 യാത്രകളിൽ വിനോദമായിപ്പറയുന്ന ഇടിക്കണ്ടപ്പൻനായരുടെ അധികാരം ആന്തരാൽ വാസ്തവമായിരുന്നിരിക്കാം.

3 കേരളം മാസികയിൽ നാഗങ്ങൾ മനുഷ്യസ്ത്രീകളുമായി കഥ ക്രീഡ ചെയ്തിരുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചും മറ്റും ഒരു മഹാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ട് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. കേരളോല്പത്തിയിൽ ബ്രാഹ്മണരെ ഭയപ്പെടുത്തി ഓടിച്ചശേഷം സർപ്പങ്ങൾതന്നെ കറേക്കാലം രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതായിപ്പറയുന്നു.—പ്രസാ.

തലമായും പരസ്परവിരുദ്ധമായും കാണപ്പെടുന്നു എങ്കിൽ ആയത് അവിശ്വാസ്യവും ത്യാജ്യവും ആണെന്നും, ഒരേപ്രകാരം യുക്തനുഭവങ്ങൾക്കു ചേർന്നിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ വിശ്വാസ്യവും സ്വീകാര്യവും ആണെന്നും ഉള്ളതു് സർവ്വസമ്മതമാണല്ലോ. മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ജന്മാവകാശത്തെ നിണ്ണയിക്കുന്ന അവരുടെ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതുസംബന്ധമായ വിവരങ്ങൾ പുർ്വാപരവിരുദ്ധമായും പരസ്परവിരുദ്ധമായും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളല്ലെന്നും അതിനാൽ അവർക്കു് ഇവിടെ ജന്മാവകാശമില്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.*

സംഗതികൾ അനുഭവത്തിൽ ഇരിക്കയാൽ സാക്ഷിമൊഴിയും പ്രമാണവും അവിശ്വാസ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വലിയ ദോഷമില്ലെന്നും പ്രകൃതത്തിലെ പല വിഷയങ്ങളും പ്രസ്തുത പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറക്കുറെ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലും ഈ മലയാളത്തിലെ ഏർപ്പാടും നടപ്പും ഏതാവൽപയ്യന്തും അവർക്കു് അനുസരണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാലും അവയേയും ആവക പ്രമാണസാരങ്ങളേയും വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഒരുപക്ഷമുണ്ടാകാം. ഇതിൻപ്രകാരം താഴെപ്പറയുന്ന സംഗതികൾ അംഗീകാര്യങ്ങളായിത്തീരുന്ന: ഈ മലയാളഭൂമി പരശുരാമക്ഷേത്രമാകുന്നു. പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവർക്കായിട്ടു് അതിനെ ദാനം ചെയ്തു. അങ്ങനെ ഇവിടത്തെ സകല അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും യജമാനത്വവും ബ്രാഹ്മണർക്കും ദാസ്യവൃത്തി മുതലായ എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും നടവടികളും മലയാളിനായ നാർക്കും (ഇടക്കാലങ്ങളിൽ തുടങ്ങി ഈ ബ്രാഹ്മണരാൽ ശുഭരെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്ന) സിദ്ധിച്ചു.

ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി തിരിച്ചു് അവയുടെ അയഥാർത്ഥ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള വിശേഷഖണ്ഡനം അടുത്ത അദ്ധ്യായം മുതൽ ആരംഭിക്കുന്നു.

* പക്ഷേ, ഇനിനായനാർക്കു കൂടുതൽ വസ്തുക്കൾ വേണമെങ്കിൽ പണം കൊടുത്തു വാങ്ങണം. സാക്ഷാൽ ജനിയുടെ സ്ഥാനം അതുകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുകയില്ലാ.—പ്രസാ.

അദ്ധ്യായം 1

ദാനകാരണനിഷേധം

ഭാഗ്വൻ ക്ഷത്രിയവധം നിമിത്തം ഉണ്ടായ വിരഹ ത്യാദോഷത്തെയാണ് മലയാളഭൂമിദാനത്തിനു കാരണമാക്കി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്; എന്നാൽ,

“മാതൃഹന്തേശ്ച പാപസ്യ ക്ഷത്രിയാനപ്യതഃപരാ കാന്തവീര്യാജ്ജനം ഹതപാ ഏകശാസനയാ വിഭോ പാലൃതാം.....” (കേ. മാ. അ. 3)

“മാതൃഹന്തിപാപത്തിന് ക്ഷത്രിയരേയും കാന്തവീര്യാജ്ജനനേയും കൊന്ന് ഏകശാസനയോടുകൂടി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യണം,” എന്നിങ്ങനെ മഹർഷിമാർ വിധിച്ചപോലെ അദ്ദേഹം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടും, ആയതു ശിഷ്യപരിപാലനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ദൃഷ്ടനിഗ്രഹമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കയാലും, ലോകരക്ഷകന്മാർ ധനജനയൗവനഗർവ്വീഷ്ടന്മാരായ ലൗകികരുടെ ബോധത്തിനായിട്ടു പാപശാന്തിക്കെന്നപോലെ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു പതിവുള്ളതിനാലും ഭാഗ്വനിൽ പാപലേശമില്ല. വീണ്ടും ഔപചാരികമായിട്ടെന്നപോലെ,

“ഷോഡശാഖ്യം മഹാദാനം
കത്തുമിച്ഛാമി ഭൂസുരാഃ
കേന രൂപേണ തദാനം
കിയത്സംഖ്യാ യഥാവിധിഃ
വീരഹന്തേശ്ച പാപസ്യ
ബ്രൂത സദ്യേ ദിജോന്തമാഃ”

(കേ. മാ. അ. 4)

“ഹേ! ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ഞാൻ വീരഹന്തിപാത്തിനു ഷോഡശമഹാദാനം കഴിപ്പാനിച്ഛിക്കുന്നു. അത് എങ്ങനെയെല്ലാം എത്രത്തോളം വേണ്ടിവരുമെന്നു നിങ്ങളെ

‘‘ല്ലാവരും ഒത്തുപറവിൻ’’ എന്ന് അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണരോടു് ആവശ്യപ്പെടുകയും അവരുടെ വിധിപ്രകാരം ദാനം വളരെ കേമമായി നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആ അവസരത്തിൽ,

‘‘വിശ്വാമിത്രസ്തു ധന്മാന്മാ കൗതുഹലസമന്വിതഃ അത്യാശ്ചയ്തുമിദം രാജന്നലമിത്യബ്രുവീന്ദുനിഃ’’

(കേ. മാ. അ. 5)

‘‘ധന്മാന്മാവായ വിശ്വാമിത്രമുനി സന്തോഷത്തോടു കൂടി ഹേ! രാജൻ! ഇതു് അത്യാശ്ചയ്യമായിരിക്കുന്നു. മതി’’ എന്നുപറഞ്ഞു. അതോടുകൂടി ഭാഗ്ഗവനിൽ പാപം ഒട്ടും ശേഷിപ്പാൻ ഇടയില്ല. ഇനിയും ദാനം കഴിഞ്ഞ ഉടൻ ബ്രാഹ്മണരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം,

‘‘സദ്യാൻ ഭ്രമണ്ഡലാന്യാപി സദ്യപാപവിമുക്തയേ വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമ മുനീശ്വരാഃ’’

(കേ. മാ. അ. 5)

‘‘ഹേ! മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! സദ്യപാപവിമോചനത്തിനായിട്ടു് എല്ലാ ഭ്രമണ്ഡലങ്ങളേയും വിപ്രന്മാക്കു ഞാൻ ദാനം ചെയ്യുന്നു.’’ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു ഭാഗ്ഗവൻ ദാനംചെയ്തു. ഇതിനുശേഷം പാപത്തിന്റെ ലവലേശംപോലും ശേഷിപ്പാൻ ഇടയില്ല.

ഇത്രയും കഴിഞ്ഞിട്ടും ഭാഗ്ഗവനിൽ പാപലേശം കിടന്നിരുന്നുതായി കേരളാവകാശക്രമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.* ഇതിനു യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ല. വിശിഷ്ട, അർവാചീനമായ ഭാഷാഗദ്യഗ്രന്ഥത്തിനു സംസ്കൃതമൂലഗ്രന്ഥത്തിനോളം പ്രാമാണ്യം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ല.

‘ദാനകാരണനിയേഷധം’ സ്ഥാപിക്കുന്നതായി മേല്പറഞ്ഞവ കൂടാതെ ഭാഗ്ഗവന്റെ തപസ്സു്, യോഗം, ജ്ഞാനം മുതലായ ശക്തികൾ അത്യന്തം ഗണനീയങ്ങളാകുന്നു. പാപമററവകു മാത്രമെ ഈവക ശക്തികൾ വർദ്ധിച്ചു സമുദ്രനിഷ്ഠാസനം മുതലായവ സ്ഥിരമായി സാധ്യമാവു എന്നുള്ളതിനു് ശ്രുതിസ്മൃത്യാദികളിൽനിന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

* മാപ്പിളത്തിരുവപ്പാടു അവർകൾ.

“തപോഭിഃ ക്ഷിണപാപാനാം” (ആത്മബോധാ).
അർത്ഥം: “തപസ്സുകൊണ്ടു പാപം നശിച്ചുവകു്.”

“തപസാ കല്പഷം ഹന്തി” (സ്മൃതി):

അർത്ഥം: “തപസ്സുകൊണ്ടു പാപത്തിനെ ഹനിക്കുന്നു.”

“യോഗാഗ്നിർദ്ദഹതേ ക്ഷിപ്ര-
മശേഷം പാപപഞ്ചരം” (സ്മൃതി).

അർത്ഥം: “യോഗാഗ്നി സകല പാപങ്ങളേയും വേഗത്തിൽ നശിപ്പിക്കുന്നു.”

ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ തപസ്സുകൊണ്ടും യോഗംകൊണ്ടും പാപം ക്ഷയിക്കുമെന്നു വരുന്നു. ഭാഗ്ഗവൻ വലിയ തപസ്വിയും യോഗിയുമാണെന്നുള്ളതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

“ജ്ഞാനാഗ്നിസ്സർവകർമ്മാണി
ഭസ്മസാൽകൃതേജ്ജന” (ഭ. ഗീത):

അർത്ഥം: “ഹേ! അജ്ജ്ഞാനി ജ്ഞാനാഗ്നി സർവകർമ്മങ്ങളേയും ഭസ്മമാക്കിപ്പിച്ചുവെന്നു.”

“സർവം ജ്ഞാനപ്ലവേനൈവ
വ്രജിനം സന്തരിഷ്യതി” (ഭ. ഗീത).

അർത്ഥം: “എല്ലാ പാപങ്ങളേയും ജ്ഞാനം അതിക്രമിക്കുന്നു.”

“അശ്വമേധസ ചന്ദ്രാണി
ബ്രഹ്മഹത്യാശതാനി ച
കർവന്നപി ന ലിപ്യേത
യദ്ദേകത്വം പ്രപശ്യതി.” (സ്മൃതസംഹിത).

അർത്ഥം: “ആയിരം അശ്വമേധവും നൂറു ബ്രഹ്മഹത്യയും ചെയ്താലും ആത്മൈക്യജ്ഞാനമുണ്ടെങ്കിൽ പാപമുണ്ടായിരിക്കയില്ല.”

“യസ്യ നാഹംകൃതോ ഭാവോ
ബുദ്ധിർത്സ്യ ന ലിപ്യതേ
ഹതപാപി സ ഇമാൻ ലോകാൻ
ന ഹന്തി ന നിബദ്ധ്യതേ.” (ഭ. ഗീത).

അത്ഥം: “യാതൊരുത്തന്നു” അഹങ്കാരവും മനപ്പറ്റുമി
ല്ലാതിരിക്കുന്നുവോ അവന്നു” ഈ ലോകം മുഴുവനും നശിച്ചാ
ലും ബന്ധനവും ഹാനിയും ഇല്ല.”

“തപസാ ബ്രഹ്മ വിജിജ്ഞാസസ്വ” (ശ്രുതി)

അത്ഥം: “തപസ്സുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തെ അറിവാനിച്ഛി
ക്കുന്നു.”

“ന മാത്രവധേന പിതൃവധേന ന ഭൂണഹത്യയാ”
(കൗഷീതകൃപനിഷത്തു്)

അത്ഥം: “മാത്രവധംകൊണ്ടും പിതൃവധംകൊണ്ടും
ഭൂണഹത്യകൊണ്ടും ഒന്നുമില്ല.” (വിദ്വാൻ മുഖഭാവം മാറു
കില്ലെന്നു ശേഷം.)

“യഥാ പുഷ്കരപലാശ ആപോ ന ശ്ലിഷ്യന്ത, ഏവം ഹ
വിദി കന്മ ന ശ്ലിഷ്യതെ” (ശ്രുതി)

അത്ഥം: “താമരയിലയിങ്കൽ വെള്ളം പററാത്തതുപോ
ലെ വിദ്വാങ്കൽ കമ്മച്ചേർ ചയില്ല. (കമ്മം തങ്ങുകയില്ല),”

“തദധിഗമ ഉത്തരപുച്ഛാഘയോരശ്ലേഷവിനാശൗ
തദ്വ്യപദേശാൽ” (ബ്രഹ്മസൂത്രം)

അത്ഥം: “ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയിങ്കൽ മുൻപിൻ പാപങ്ങളു
ടെ രണ്ടിന്റേയും പററില്ലായ്മയും നാശവും ക്രമേണ വരുന്നു.”

“ഇതര സ്യാപ്യേവമസംശ്ലേഷഃ പാതേതു”
(ബ്രഹ്മസൂത്രം)

അത്ഥം: “ജ്ഞാനസിദ്ധികാലത്തു് ഇതുപോലെതന്നെ
പുണ്യങ്ങളുടേയും പററു് അറുതിവരുന്നു.”

ഭാഗ്ഗവൻ ദത്താത്രേയഭഗവനുവത്തുനിന്നും ബ്രഹ്മത
ത്വോപദേശം ലഭിച്ച ജ്ഞാനിയാകുന്നു* (ത്രിപുരാഹസ്യം

* മലയാളഭൂമിനിർമ്മാണത്തിനു മുന്പുതന്നെ ഭാർഗ്ഗവനെക്കുറിച്ചു
“ബ്രഹ്മജ്ഞാനീ മഹായോഗീ, ധനുർവേദേ ച നിഷ്ഠിതഃ” എന്ന്
കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ പൗർവാപയ്യുശകൃഷ്ടി
യില്ല. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം ബാലകാണ്ഡവും നോക്കുക. —പ്രസാ.

ജ്ഞാനകാണ്ഡം നോക്കുക). മേൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങൾ കൊണ്ട് തപസ്സ്, യോഗം ഇതുകൾനിമിത്തം അശേഷപാപ ക്ഷയവും സകല സിദ്ധികളും സംഭവിക്കുമെന്നും ജ്ഞാനിയെ യാതൊരു പാപപുണ്യങ്ങളും തീണ്ടുകയില്ലെന്നും കാണുന്നു. ഭാഗ്യവൻ തപസ്വിയും യോഗിയും ജ്ഞാനിയുമാകുന്നു എന്നു ത് മറ്റു പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടും തെളിയുന്നു.

ഈ കാരണങ്ങളാൽ ദാനകാരണമില്ലെന്നും കാര്യകാരണസംബന്ധയുക്ത്യാ ദാനമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും സിദ്ധിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 2

മലയാളബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല

സംഗ്രഹം: പരശുരാമൻ പാപമില്ലെന്നും അതിനാൽ പാപപരിഹാരത്തിനായിട്ട് മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്യാൻ കാരണമില്ലെന്നും ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സാധിച്ചു. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ദാനംകൊടുക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം വിദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നു തെളിയിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കായി ഏർപ്പെടുന്ന പ്രധാന വാദമുഖങ്ങളേയും അതുകളുടെ തീർച്ചകളേയും വായനക്കാരുടെ സൗകര്യത്തിനായി ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു:

1. മറ്റുള്ള ജാതികളിലെന്നപോലെ മലയാളബ്രാഹ്മണരിലും അനേകം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയെ വിവരിക്കുന്ന കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളാവകാശക്രമം മുതലായ പ്രമാണങ്ങളിൽ ദാനസ്വീകരണവും മറ്റുമാണ് ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നു കാണുന്നു. അവയിൽ ആദ്യകാരണം ദാനസ്വീകരണമായിരിക്കണമെന്നും മറ്റു കാരണങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ സംഭവിച്ചവയായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ളതിനു സംശയമില്ല. ദാനം സ്വീകരിച്ചവരെ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിട്ടും സ്വീകരിക്കാത്തവരെ ഉത്തമന്മാരായിട്ടും അദ്യാപി ഗണിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. ഈ ഹലം സംഭവ്യമാണോ എന്നു പരിശോധിക്കാം.

2. പരശുരാമനിൽനിന്നും ദാനം വാങ്ങിയതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണർക്ക് പതിത്വം സംഭവിക്കണമെങ്കിൽ ദാനം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിനു പതിത്വം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ മലയാളഭൂമിദാനത്തിനു മുമ്പുതന്നെ അനേകം മഹാദാനങ്ങളും മറ്റും നടത്തിയിട്ടുള്ള ദിവ്യശ്രീമാനായ പരശുരാമൻ പതിത്വം ഒരിക്കലും ഉണ്ടെന്നു വരുന്നതല്ല. ഇതു മൂന്നദ്ധ്യായത്തിൽ സാധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആയ

തിനാൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു പതിതം വന്നു എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

3. ശരിയായ കർമ്മാർപ്പാനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ദാനം വാങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണർക്കു പതിതം വരികയില്ല; പതിതം വന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ബ്രാഹ്മണർക്കു കർമ്മശക്തിയില്ലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഭയന്നു കയ്യിൽ വാങ്ങാതെയിരുന്ന ഉത്തമന്മാരും കയ്യിൽ വാങ്ങി ഭൃഷ്ടരായിത്തീർന്നു മറ്റുള്ളവരും ആന്തരാൽ ഒരുപോലെതന്നെ. ആകയാൽ മലയാളത്തിൽ വരുന്നതിനുമുമ്പു് ഈ ബ്രാഹ്മണർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നതായി കേരളമാഹാത്മ്യാദികളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന യോഗ്യതാംശങ്ങൾ ഇവരെ സംബന്ധിക്കാനിടയില്ല.

4. ദാനസ്വീകാരംനിമിത്തം പതിതം വന്നതു് ദാനാഹത ഇല്ലായ്മകൊണ്ടല്ല, പരശുരാമന്റെ പ്രത്യേക വിധിപ്രകാരം ആണു് എന്നുള്ള പക്ഷത്തിൽ മറ്റു ഭൂമികളെ ദാനം ചെയ്തപ്പോൾ ഏർപ്പെടുത്താത്ത ചട്ടം മലയാളഭൂമിദാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം പരശുരാമൻ ശ്രുതിസ്മൃത്യാദികൾക്കു ലൗകികനിയമത്തിനും വിപരീതമായി ഏർപ്പെടുത്താനിടയില്ല.

5. പരശുരാമൻ ദാനാർഹരായ പേർക്കു ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളു എന്നു പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ദാനാർഹന്മാരുടെ ലക്ഷണം ദാതാവിന്റെ പാപത്തെ കർമ്മശക്തികൊണ്ടു് അവരിലും തങ്ങളിലും പറ്റാത്തവിധം നശിപ്പിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ മലയാളബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം വാങ്ങിയതുകൊണ്ടു് പതിതം വന്നതായി കാണുന്നതിനാൽ അവരെ പരശുരാമൻ ഇതിലേക്കായിട്ടു കേരളത്തിൽ വരുത്തീട്ടില്ല.

ബ്രാഹ്മണരുടെ ജാതിവിഭാഗം

“അഷ്ടൗ ഹി വിപ്രാ ദൗ ന്യൂനൗ
ദാദശൈവാന്തരാളികാഃ” (ജാതിനിണ്ണയാ)

അർത്ഥം: “ബ്രാഹ്മണവർണ്ണത്തിൽ ജാതി എട്ടു്; ന്യൂന ജാതി രണ്ടു്; അന്തരാളജാതി പന്ത്രണ്ടു്.”

ഈ ജാതികൾ എല്ലാം താഴെ പറയുന്ന വിഭാഗങ്ങളിലും അവയുടെ പിരിവുകളിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

“സത്രാധാഭ്യോ വിശിഷ്ടശ്ച സാമാന്യോ ജാതിമാത്രകഃ സാങ്കേതികശ്ച ശസ്ത്രശ്ച പാപീത്യഷ്ടവിയോ ദ്വിജഃ” (ജാതിനിർണ്ണയം)

അർത്ഥം: “1-ാമത് സത്രാട് (തന്ത്രികൾ); 2-ാമത് ആര്യന്മാർ (അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ); 3-ാമത് വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണർ; 4-ാമത് സാമാന്യന്മാർ; 5-ാമത് ജാതിമാത്രന്മാർ; 6-ാമത് സാങ്കേതികന്മാർ; 7-ാമത് ശാപഗ്രന്ഥന്മാർ; 8-ാമത് പാപികൾ.”

ഇവരിൽ ഒന്നാമതായ തന്ത്രികൾക്ക് ഭദ്രാസനം, സാമ്രാജ്യം, ബ്രഹ്മസാമ്രാജ്യം, ബ്രഹ്മവർച്ചസ്സു് ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ പരശുരാമൻ ആചന്ദ്രതാരം പുത്രപൗത്രപരമ്പരയായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ വൃത്തി മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥാനങ്ങളെ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുകയാകുന്നു.

രണ്ടാമത് അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ആര്യന്മാർ വളരെ യാഗം ചെയ്ത് ദേവപ്രീതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരാകയാൽ മേലിൽ ഇവർക്ക് യാഗം ചെയ്യാതെതന്നെ യാഗഫലത്തോടുകൂടി തപസ്സു്, വേദവേദാംഗങ്ങളുടെ അർത്ഥജ്ഞാനം, പ്രഭുത്വം ധർമ്മശീലത്വം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ പരശുരാമൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. തദനുഷ്ഠാനംതന്നെ ഇവരുടെ വൃത്തി. ഇവരെ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ എന്നു പറയും.

മൂന്നാമത് വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണർ. ഇവർക്ക് അഗ്നിഹോത്രം, ഭട്ടവൃത്തി, സന്നയാസം, അന്യ ദ്വിജന്മാരെക്കൊണ്ടു യാഗംചെയ്യിക്കൽ ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. തദനുഷ്ഠാനംതന്നെ ഇവരുടെ വൃത്തി. ‘ആധാനം’ എന്ന കർമ്മം ചെയ്താൽ ഇവരെ ‘ആഹിതാഗ്നി’ അല്ലെങ്കിൽ ‘അടിതിരി’ എന്നും സോമയാഗം ചെയ്താൽ ‘സോമയാജി’ അല്ലെങ്കിൽ ‘ചോമാതിരി’ എന്നും അഗ്നിചയനം ചെയ്താൽ ‘അഗ്നിചിത്തു’ അല്ലെങ്കിൽ ‘അക്കിത്തിരി’ എന്നും ഭട്ടവൃത്തിമാത്രമുള്ളവരെ ‘ഭട്ടതിരി’മാർ എന്നും പറയുന്നു.

നാലാമതു സാമാന്യബ്രാഹ്മണർ. ഇവർക്ക് വേദാദികൾ അഭ്യസിക്കുക, സന്ന്യാസം, മന്ത്രവാദം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തന്ത്രം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

അഞ്ചാമതു ജാതിമാത്രന്മാർ. ഇവരെ നാലുതരമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (1) പരശുരാമനിയോഗത്താൽ വൈദ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചു ചികിത്സിക്കുന്നവരായ അഷ്ടവൈദ്യന്മാർ. (2) പരശുരാമനോടു ബ്രഹ്മക്ഷത്രമായി മലയാളത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ ആയുധം വാങ്ങിയവർ. (3) ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടോ മഹാരോഗംകൊണ്ടോ വേദാഭ്യയനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഏതു പ്രവൃത്തികൊണ്ടെങ്കിലും ജീവനെ രക്ഷിച്ചവരായ ബ്രാഹ്മണർ. (4) രാഗദേഷാദികളെക്കൊണ്ടു ദുഷ്ടന്മാരായതു നിമിത്തം വേദാഭ്യയനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു സ്വേച്ഛയായി ഓരോ വേഷങ്ങളെ അവലംബിച്ചു ജീവനെ രക്ഷിച്ചവർ. ഇവർക്ക് ഉത്തമന്മാരോടുകൂടി ഒരു കടവിൽ സ്നാനം, പങ്ക്തിഭോജനം, രംഗസ്ഥാനം, മഹാനസം (അരങ്ങും അടുക്കളയും) ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ മുമ്പു മുമ്പു പറഞ്ഞവർക്ക് ക്രമേണ കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠത്വവും പിമ്പു പിമ്പു പറഞ്ഞവർക്ക് അതുപോലെ ന്യൂനതയും ഉള്ളതായി വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കൂട്ടരിൽ ഒന്നാമതായി പറയപ്പെട്ട അഷ്ടവൈദ്യന്മാർക്ക് ചികിത്സാദിയും, രണ്ടാമതായുള്ളവർക്ക് നാലു സ്ഥാനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനവും മാറ്റുള്ള പരിഷകർക്ക് സ്വസ്ഥതയും വൃത്തികളാകുന്നു. അഷ്ടവൈദ്യന്മാരെ സാമാന്യമായി 'നമ്പൂരി' എന്നും വിദേശമായി 'മുസ്സൂ' എന്നും 'നമ്പി' എന്നും പറയുന്നു. രണ്ടാംതരക്കാരെ 'ശാസ്ത്രനമ്പൂരിമാർ' എന്നും മൂന്നും നാലും തരക്കാരെ വെറും 'നമ്പൂരിമാർ' എന്നും പറയുന്നു.

ആറാമതു് സാങ്കേതികന്മാർ: ഇവർ മലയാളത്തിലുള്ള ഉപദ്രവംനിമിത്തം അവിടം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകയും പിന്നീടു് ആ സ്ഥലം സ്വർഗ്ഗതുല്യമായിത്തീരുകയാൽ പരശുരാമനോടേ പേക്ഷിച്ചു വീണ്ടും വന്നു പാർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ്. ഇവരെ പരശുരാമൻ "ഹേ! ബ്രാഹ്മണഃ!" എന്നു വിളിക്കുകയും അതിലുള്ള പകുതി ഭാഗം ഇവരുടെ പേർ ആയിട്ടു തീരും

കയും ചെയ്തു. ആയത് 'ഹെബ്രാ' എന്നാകുന്നു. അതു ലോപിച്ച് എബ്രാൻ എന്നായിത്തീർന്നു. ഇവരിൽ ചിലർക്ക് മുഴുവനും മലയാളാചാരവും ചിലർക്ക് പാദേശാചാരവും മറ്റുചിലർക്ക് ഇതുകൾ ഇടകലന്ന് ഒരു രീതിയും ആകുന്നു. ഇവരെ ആറു ക്ലാസാക്കി വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നു: (1) തിരുവല്ലാദേശി, (2) തൃപ്പൂണിത്തുറദേശി, (3) അക്കരദേശി, (4) ഇക്കരദേശി, (5) കണ്ണാടകര, (6) തഴുവന്മാര. ഇതിൽ തിരുവല്ലാദേശികളെ കോലത്തിരിരാജാവു കൊണ്ടുവന്നു കോലത്തു നാട്ടിൽ വാഴിക്കയും തൃപ്പൂണിത്തുറദേശികളെ തൃപ്പൂണിത്തുറ രാജാവു കൊണ്ടുവന്നു അവിടെ വാഴിക്കയും മൂന്നും നാലും തരക്കാരെ കലശേഖരമഹാരാജാവു കൊണ്ടുവന്നു വാഴിക്കയും ചെയ്തു. കർണ്ണാടകന്മാരും തഴുവന്മാരും ആരും കൊണ്ടുവരാതെ തങ്ങൾതന്നെ ദക്ഷിണദിക്കുകളിൽ ഗതാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകുന്നു. ഈ ആറു ക്ലാസുകാരേയും പരശുരാമൻ മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിൽ പണ്ടു വാഴിച്ചു. ഇവർക്ക് വേദാഭ്യയനം, ഭേഷത്രങ്ങളിൽ ശാന്തി, നമസ്കാരഭക്ഷണം, പരികർമ്മം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഏഴാമത്ത് ശാപഗ്രന്ഥന്മാർ: പരശുരാമന്റെ പ്രത്യക്ഷനായ പരീക്ഷിക്കയാൽ അദ്ദേഹത്തിനാലും ആചാര്യസ്വാമികളാലും ശപിക്കപ്പെട്ടവരാകുന്നു ഇവർ. ഇവരേയും സാമാന്യമായി 'നന്യുചിമാർ' എന്നു പറയും. ഇവർക്ക് അവേദപാഠവും, അനമസ്കാരഭക്ഷണവും, അപൂജ്യത്വവും, അസഹസ്ഥിതിയും ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങളും തത്സംബന്ധമായ വൃത്തികളും വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.

എട്ടാമത്ത് പാപികൾ: ഇവരെ അഞ്ചു ക്ലാസാക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (1) പരശുരാമനോടു ദാനംവാങ്ങിച്ചവരായ ഉഴരിലെ 'പരിഷമുണ്ണന്മാർ'. (2) പെരുമാളെ നിഗ്രഹിപ്പാൻ അനുവാദം കൊടുത്ത ഗ്രാമനികൾ. (3) വരാഹമുത്തിയെക്കളഞ്ഞ പന്നിയർ ഗ്രാമക്കാർ. (4) ശുഭ്രപുരോഹിത്യം വഹിച്ച ഇളയതന്മാർ. (5) ബ്രാഹ്മണരുടെ അനുവാദപ്രകാരം പെരുമാളിനെ നിഗ്രഹിച്ച നമ്പിടികൾ. ഇവരിൽ ഒന്നു മുതൽ മൂന്നുവരെ ക്ലാസുകളിലുള്ളവർക്ക് പാപതാരതമ്യം

പോലെ സ്ഥാനതാരതമ്യവും നാലും അഞ്ചും ക്ലാസുകാർക്ക് ജാതിഭേദവും ഉണ്ട്. ഇതുകൂടാതെയും; ഏതേതു കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താൽ ഭൃഷ്ട ഭവിക്കാമെന്നു ശാസ്ത്രത്താൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തവരേയും പാപിഷ്ഠന്മാർ എന്നു പറയുന്നു.

മേൽവിവരിച്ച ബ്രാഹ്മണരെ അവരുടെ വിശേഷാലുള്ള പേരുകളെക്കൊണ്ടല്ലാതെ സാമാന്യമായി 'നമ്പൂരിമാർ' എന്നും നാലും അഞ്ചും ക്ലാസുകളിൽ ചിലരെ 'പോറ്റിമാർ' എന്നും വ്യവഹരിച്ചുപരുന്നു. ഒട്ടവിൽ വിവരിച്ചവരിൽ ചില സ്ഥാനമാനമുള്ളവരെ 'നമ്പിടിമാർ' (പണ്ടാം ത്തിൽ) എന്നും പറയുന്നു. ആറാംക്ലാസുകാരെ സാമാന്യമായി 'എമ്പ്രാൻ' എന്നും ചില ദിക്കുകളിൽ പോറ്റി എന്നും ഏഴാംക്ലാസിലുള്ളവരെ സാമാന്യമായി നമ്പൂരി എന്നും എട്ടാംക്ലാസിലുള്ളവരിൽ മൂന്നാമതാമെ 'നമ്പൂരി' എന്നും ശിഷ്യമുള്ളവരെ അതതു പിരിവിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു പോലെയും വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നു. മാതൃവഴിയവകാശം സ്വീകരിച്ച പയ്യന്നൂർ ഗ്രാമക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരെ 'അമ്മാമന്മാർ' എന്നു പറയുന്നു. മേൽക്കാണിച്ച വിഭാഗങ്ങളിൽ ചിലതിൽ ഉൾപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണർ ദാനം വാങ്ങുക ഹേതുവായിട്ടും മറ്റും ചിലർ അതിൽ പിന്നീട് സംഭവിച്ച വേറെ കാരണങ്ങളാലും ഭൃഷ്ടരായിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് അവർക്കു തക്കതായ കർമ്മശക്തിയില്ലായിരുന്നു എന്നും അങ്ങനെ കർമ്മശക്തിയില്ലാത്തവരും അതിനാൽ ദാനത്തിന് അർഹതയില്ലാത്തവരും ആയ ബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻ ദാനത്തിനായി കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയില്ലെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്.

പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്ന ബ്രാഹ്മണർ മലയാളത്തിൽ വരുംമുമ്പ് ഉത്തമന്മാരായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു പറയുന്ന പ്രമാണം:

“കൃഷ്ണാതീരേ തു ഗതപഥ ചചാര ഭൃഗുനദനഃ
.....” ഇത്യാദി. [അനുബന്ധം (1) നോക്കുക.]
ഇത്യാദിയായ പ്രമാണങ്ങളാലും ദാനം വാങ്ങുക മുത

ലായ ഭ്രഷ്ടസംഗതികളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരെ ഒഴിച്ചു ശേഷമുള്ള മലയാളബ്രാഹ്മണർ എല്ലാവരും ഉത്തമന്മാരായിത്തന്നെ ഇരിക്കയാലും ഭാഗ്ഗവൽ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ അവരിൽ ആചാര്യനെ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിത്തന്നിയില്ലെന്നും ഇവിടെ വന്നു മേല്പാഞ്ഞ സംഗതികളിൽ ചേർന്നു കാരണത്താൽ അപ്പോൾ മുതൽ ഇപ്രകാരം പതിവ് അവർക്കു സംഭവിച്ചതാണെന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു സമാധാനം പാഞ്ഞേക്കാം.

ടി പ്രമാണം ഇവിടെ യോജിക്കുന്നില്ലാ

എന്നാൽ ഏതാനും പേർ ഉൾപ്പെട്ടുകയും അതുകൊണ്ട് ഭ്രഷ്ടന്മാരായിപ്പോകയും ചെയ്തു എന്നും മറ്റുള്ളവർ ഉൾപ്പെടാതെ മാറിനിന്നുകളഞ്ഞതുകൊണ്ട് പൂജ്യന്മാരായി എന്നും കാണുകയാൽ ഈ ഒട്ടവിൽ പറഞ്ഞവരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിൽ മറ്റേവരെപ്പോലെ ഭ്രഷ്ടന്മാരാകുമായിരുന്നു എന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഭ്രഷ്ടന്മാരാകാതിരിക്കുന്നത് എന്നും തീർച്ചയാക്കാം. ഈ ഒരു സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ ഇവർ എല്ലാവരും ആന്തരാൽ തുല്യന്മാരെന്നും തന്നിമിത്തം ദാനാർഹന്മാരല്ലെന്നും പ്രസ്തുത പ്രമാണം ഇവരെ സംബന്ധിക്കയില്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ദാനം വാങ്ങിയനിമിത്തം ഭ്രഷ്ടഭവിയ്ക്കാൻ ഇടയില്ലാ

സ്വീകൃതകൾക്ക് ദാനസ്വീകാരദാതാ സംക്രമിച്ച വീരഹത്യപാപമാണ് ഈ മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ ഇങ്ങനെ ഭ്രഷ്ടരൂപമായി നിലനിന്നുപോരുന്നതെന്നു കാണുന്നല്ലോ. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ ഈ പാപം നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തെല്ലാം ഭ്രഷ്ടരൂപമായിത്തന്നെ ഇരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. ആയതുകൊണ്ട് ദാനദാതാ ഈ ദോഷം ഇവരിലാകുന്നതിനുമുമ്പ് ഭാഗ്ഗവതിൽത്തന്നെ നിന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ കാലം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനും ഈ വിധം ഭ്രഷ്ട സംഭവിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഉത്തമവൈദികകാര്യങ്ങളിൽ ഇവരെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ബഹിഷ്കൃതനായിത്തന്നിട്ടുണ്ടെന്നും വരണം. അതിനു യുക്തിയും പ്രമാണവും വിപരീതമായിരി

കുന്നു. ആ ദോഷം ഇവരിൽ വന്നപ്പോൾമാത്രം ഭ്രഷ്ടരൂപമായി എങ്കിൽ അതിലേക്കു കാരണവും വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അല്ലാതെ ദാനം വാങ്ങിയ നിമിത്തം ഭ്രഷ്ടഭവിപ്പാൻ ഇടകാണുന്നില്ലാ.

പരശുരാമന്റെ വിധി

മലയാളബ്രാഹ്മണപരമായുള്ള 'ശാങ്കരസ്മൃതി' എന്ന ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക 1-ാം അദ്ധ്യായം 2-ാം പാദം 9-ം 10-ം ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

“സ്വപുഷ്പത്രേ സംഗ്രഹംചക്രേവിഷ്ണുർദ്ധർമ്മപതിർഭൃഗുഃ
ലജ്ജതേ ഭർത്സ്യതേ തേന വിപ്രഃ കാമി ശമോചിതഃ
പ്രശമപ്രതിപന്നേരിത്യച്യുതേ ഭൃപ്രതിഗ്രഹാൽ
ജൽമേതിവർണവ്യത്യസാത്തത്സംബന്ധേനസാചഭൂഃ
ജന്മേത്യഖ്യായതേതസ്യസ്വാമിതപഞ്ചതദാശ്രയം”

(ശാങ്കരസ്മൃതി)

അർത്ഥം: ധർമ്മപ്രതിഷ്ഠാപകനായ വിഷ്ണുവിന്റെ അപതാരമുന്തിയായ ഭാഗ്ഗവൻ തന്റെ സ്വന്തമായ മലയാളത്തിൽ ഭൂമിയെ ദാനം വാങ്ങുന്നത് ഉത്തമമല്ലെന്നുവെച്ച് അതിനെ ബ്രാഹ്മണധർമ്മത്തിൽ ചൂഷ്ണി (കറവാക്കി) കല്ലിച്ചിരിക്കുന്നു. ശമോചിതനും, കാമിയും, ഭൂമിദാനംവാങ്ങുന്നവനുമായ ബ്രാഹ്മണൻ ശമശീലന്മാരാൽ നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നു. അവർ ലജ്ജിക്കുന്നു. 'ലജ്' ധാതുവിന് പൃഷോദരാദിതപാൽ വണ്ണവ്യത്യസം വന്നിട്ടാകുന്നു 'ജല്'മി' (ദൃഷിച്ചു 'ജന്മി') എന്നുള്ള പേരുണ്ടായതു്. തത്സംബന്ധംകൊണ്ടു് ഭൂമിക്കു 'ജല്'മം' (ജന്മം) എന്നു വ്യവഹാരമുണ്ടായി. ഇതു്കൊണ്ടാണു് ദാനസ്വീകാരംനിമിത്തം ദോഷം സംഭവിച്ചതു് എന്ന് ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്.

മേൽപ്രകാരം വിധി ഉണ്ടായിട്ടില്ല

ഈ മലയാളത്തിൽമാത്രം ഭൂമിദാനസ്വീകരണം ദോഷകരമെന്നു ഭാഗ്ഗവൻ കല്പിക്കാനിടയില്ല. ഈ ഭാഗ്ഗവൻ മലയാളഭൂമിദാനത്തിനു മുമ്പു് ഭാരതഖണ്ഡം മുഴുവനും ബ്രാഹ്മ

ണകു ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വിവരം താഴെക്കാണിക്കുന്നു:

“കുറാരണ ച തം ഹതാ വറ്റാൻ ക്ഷത്രിയവംശജാൻ
ഏകവിംശതരാവൃത്തത സംഭവാനഖിലാൻ തദാ
ഹതാഹതാ കൃതാൻ സർവാൻ ഉഭയോർവംശജാൻ മുദാ”
(കേ. മാ. അ. 3.)

“ധർമ്മണ പാലയൻ സർവക്ഷത്രിയസ്യാന്തകഃ പ്രഭൂഃ
വീരാൻ ഹതാ തു രൈകൈശ്ച പിത്രൻ താൻ തപ്തയത്യഹോ
കാന്തവീര്യാജ്ജനം ഹതാ ഏകശാസനയാ ഭൂവി
രാജാഭൂൽ പരശുരാമശ്ച സമന്യേ ക്ഷിതിമണ്ഡലഃ”
(കേ. മാ. അ. 4.)

അർത്ഥം:—“ഇരുപത്തിയൊന്നു പ്രാവശ്യം രണ്ടു വംശത്തിലും ഉള്ള വറ്റുക്ഷത്രിയന്മാരെ ജനിക്കുന്നവരെ ജനിക്കുന്നവരെ ഒക്കെ പരശുരാമൻ കൊന്നുകൊന്നൊടുക്കി. കാന്തവീര്യാജ്ജനാദി സർവ്വക്ഷത്രിയന്മാരേയും നിഗ്രഹിച്ചു ഏകശാസനമായിട്ട് എല്ലാ ഭൂമണ്ഡലങ്ങളും ധർമ്മത്തോടുകൂടി ഭാഗ്യവൻ പഠിച്ചാലിട്ടു. ഹനിച്ച വീരന്മാരുടെ രക്തത്തിൽ പിത്രതപ്തം കഴിച്ചു.”

“അന്യോന്യം വീക്ഷിതാസ്സദ്യേ ആലോച്യ മുനിപുംഗവാഃ
നാരദന്തം സമാഹൃയ ഉവാച കശികാന്തജഃ
ഉപായേനൈവ ഭൂദാനം വിശേഷഫലമുത്തമം
ഏവഞ്ച ബോധയസ്വാത്മമാഗച്ഛ മുനിപുംഗവ!
ഏവമുക്തോ മഹാരാജോ നാരദസ്തപരിതം ഗതഃ
ഇംഗിതഃജ്ഞാ മുനിശ്രേഷ്ഠോ രാജാനം വാക്യമബ്രവിത്”

നാരദഃ “ശ്രൂയതാം ദാനമാഹാന്ത്യം.....
തസ്യാന്തപം ഭൂമിദാനഞ്ച തപരിതം കുരു ഭാഗ്യാവ!
ഏവമുക്തസ്മതു രാജഷ്ട്രിഃ പ്രണമ്യ വിനയാന്വിതം
ഭൂദാനം പ്രദദാമ്യത്ര കസ്യമൈസ്സഹിതോദകം
ഹന്യേ ഗൃഹീത്യാ രാമന്തു.....
ചതുസ്സാഗരമദ്ധ്യം ച ഭൂമിസ്സാ ദീയതേ മയാ
നാനാഗോത്രദിജേഭ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃതം

ഗൃഹീതാ മുനയസ്സുവ്യേ തോഷിതാ മുനിസന്തമാ:
ഭാഗ്ഗവതു തദാബ്രവീൽ
 അഹം കിങ്കരവാന്യത്ര വക്തവ്യം മുനിപുംഗവാഃ
 ഭാഗ്ഗവേണൈവമുക്താസ്സേ സവ്യേ ച ബ്രഹ്മവാദിനഃ
 രൂപാരോതു മുനയസ്സൽകാലേ കൗശികോബ്രവീൽ
 സർവാൻ ഭ്രമണ്ഡലാൻ ദത്യാ തപയാ സ്ഥാതും ന ശക്യതേ
 കത്രാപി ഗച്ഛ സർവ്വജ്ഞ, യഥേഷ്ടം പയസാനിധൗ
 ഏവം പുരാ കൃത്യേഗേ ശാപകാരണമത്ര തേ
 ഏവമുക്തസ്തു ഭഗവാൻ പ്രതിജ്ഞാമകരോത്തദാ
 സ്ഥീയദ്ധ്യാ യുതമേവാസ്മിൻ ഭൂമൗ ച ഋഷിപുംഗവാഃ
 അഹതു ച ഗമിഷ്യാമി ആകാശേ വാരിധാവപി
 ഏവമേവഞ്ച നിഷ്ഠായ തൽ ഭൂമിം പാലയാമ്യഹം
 ഇത്യുക്ത്വാ ഭാഗ്ഗവഃ ശ്രീമാൻ ധൈര്യ്യുക്തഃ പരാഭവാൽ
 കൈലാസഞ്ച പ്രവിശ്യാഥ പ്രണാമമകരോച്ഛിവാം.”

(കേ. മാ. അ. 5)

അർത്ഥം: “വളരെ വളരെ ദാനങ്ങൾ കഴിച്ചിരുന്നിട്ടും ഭദ്രാനംകൂടി ചെയ്യണമെന്നു വിശ്വामीത്രമഹർഷി പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് നാരദൻ പരശുരാമനെ വിവരമാറിയിച്ചു. ഭാഗ്ഗവൻ പൂവും നീരും കൈയിൽ എടുത്തു നാലു സമുദ്രത്തിനകത്തുള്ള ഭൂമി മുഴുവനും ദാനംചെയ്തു. ബ്രഹ്മണൻ സന്തോഷസമേതം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം ഭാഗ്ഗവൻ ഇനി എന്തുചെയ്യട്ടെ എന്നു നമസ്കാരപൂർവ്വം ചോദിച്ചപ്പോൾ വിശ്വामीത്രനാഴിച്ച് മറെറല്ലാവരും നാണിച്ചിരുന്നപോയി. ഭൂമി മുഴുവനും ദത്തമായിപ്പോയതിനാൽ ഇനി ഇവിടെ ഇരിക്കാൻ പാടില്ലാ, ആകാശത്തിലോ സമുദ്രത്തിലോ പൊയ്ക്കൊള്ളണം എന്നു വിശ്വामीത്രമഹർഷി പറഞ്ഞു. അപ്രകാരംതന്നെ ‘നിങ്ങൾ ഈ ഭൂമിയിൽ സുഖമായിരിപ്പിൻ’ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഭാഗ്ഗവൻ ധൈര്യസമേതം തിരിച്ച് ശ്രീകൈലാസത്തുചെന്നു ശിവനെ നമസ്കരിച്ചു.”

അപ്പോൾ ഭഗവാൻ കല്പിച്ചു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:

“രാജ്യഭാരം വിഹായ ച മുനിഭിർവഞ്ചിതസ്ത്വം ഹി”

(കേ. മാ. അ. 6)

ഇപ്രകാരം ഭൂമിദാനം താനാലോചിക്കാതെ പ്രതിഗ്രഹിതന്മാരുടെ വഞ്ചനയിൽ അകപ്പെട്ട് ചെയ്തപോയിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഭാഗ്ഗവൻ ഈ കാണിച്ച ഭൂമിദാനത്തിനെയാണ് പാപകരമെന്നു കല്പിക്കാൻ കാര്യമുള്ളത്. എന്നിട്ടും ഇതിനെ നിന്ദ്യമെന്നോ ജാതിന്യൂനതയ്ക്ക് ചേരുന്നവെന്നോ ഭാഗ്ഗവൻ കല്പിച്ചതായും അതുനിമിത്തം സ്വീകൃത്തുകളിൽ ആക്കേകിലും സമമായിട്ടോ കൂടുതൽകുറവായിട്ടോ ന്യൂനത സംഭവിച്ചതായും നിവർത്തിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആ ന്യൂനത ഇന്നുവരെയും നിലനിന്നുപോരുന്നതായും പ്രമാണങ്ങളിലും ജനശ്രുതിയിലും അനുഭവത്തിലും ഇല്ല.

ഈ മലയാളഭൂമിയാകട്ടെ മറ്റാരുടേയും കൈവശത്തിലും അനുഭവത്തിലും ഇരുന്നിട്ടുള്ളതും അവരെ ഉപദ്രവിച്ചു പിടിച്ചുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതും അല്ല.

“രാജൻ തവസഹായാർത്ഥം രാജ്യം നിർമ്മിതം ഗൃഹം, ക്ഷാരം പ്രേഷയിഷ്യാമി.....

ഭാഗ്ഗവസ്തപരിതംഗച്ഛ സുബ്രഹ്മണ്യസ്സഹായകഃ
കന്യാകുമാരിം കല്യാണിം പുജയിത്വാ.....

ഗൃഹീത്വാ പരശും ഹസ്തേ വാരിധൗ പ്രേഷ്യതിപ്രഭോ”
(കേ. മാ. അ. 6)

ഇപ്രകാരം പരശുരാമൻ സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സ്വപ്രയത്നത്താൽ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതും ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേശ്വരാദി മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവകളും സകല മഹാഷിമാരും അടിക്കടി വന്നു വേണ്ടുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളും സഹായങ്ങളും ചെയ്തു സുഖമേറി വെച്ചിട്ടുള്ളതും കുബേരന്റെ നിധികൾ ഉള്ളതും സ്വർഗ്ഗീകൾ താമസിക്കുന്നതിനാലും മറ്റും സ്വർഗ്ഗലഭ്യവും ആയ സ്ഥലമാകുന്നു ഈ കേരളം. വിശേഷിച്ചും ദാതാവും സ്വീകൃത്തുകളും വേണ്ടവിധം അധികാരിതയുള്ള ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠനും ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരുമായിരുന്നു. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ പൂർവ്വകാലംതുടങ്ങി ഇന്നുവരെ നടന്നിട്ടുള്ള മറ്റൊല്ലാദാനങ്ങളെക്കാളും ഈ ദാനമാകുന്നു ശരിയും അത്യുത്തമവുമായിട്ടുള്ളതെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. പരശുരാമൻ തന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഉത്തമകൃത്യത്തെ നിന്ദ്യ

മെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു ആയതിനെ തന്റെ ആജ്ഞയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്വജാതിജനങ്ങൾക്കു ദോഷം സംഭവിക്കുമാറു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവനായ ഒരു ഉന്മത്തനല്ല. അതിനാൽ ദാനസ്വീകാരം നിമിത്തമാണു പതിച്ചമുണ്ടായതെന്നു പറയുന്നതു് ഒരിക്കലും ശരിയല്ലാ.

കർമ്മാണുഷ്ഠാനം ദാനംനിമിത്തമുള്ള പാപത്തെ പരിഹരിക്കും

ഇനി മലയാളത്തിലെ ഭൂമിദാനസ്വീകാരത്തെ മുൻപിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ പാപകരമായിട്ടുതന്നെ സമ്മതിച്ചുനോക്കാം. എന്നാലും സ്വീകൃത്തുകൾക്കു പതിച്ചം വന്നുകൂടാ എന്നു കാണിക്കാം.

“അഗ്നിഗുർവ്വതിമിപ്രേഷു ഭിക്ഷു ശിഷ്യേന ഭൂസുരാഃ ജീവിതപാജന്മഭോഗേന നസീദേയുഃ ക്വചിദ്യുവം”

(ശാങ്കരസ്മൃതി—അ. 1, 2-ാംപാദം ശ്ലോ. 11)

അർത്ഥം: “എന്നാൽ ന്യായമായി കിട്ടുന്ന ജന്മഭോഗത്തിൽനിന്നു് അഗ്നി, ഗുരു, അതിമി. ഇഷ്ടന്മാർ (ബന്ധുക്കൾ), ഭിക്ഷുക്കൾ ഇവർക്കു വേണ്ടുന്നതിനെ കൊടുത്തു് ബാക്കികൊണ്ടു് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനു ദോഷം സംഭവിക്കുന്നതല്ല.” അല്ലാതേയും,

“സർവ്വേഷാമപിദേയാനാം പ്രതിഗ്രാഹീ ദ്വിജോത്തമഃ ബ്രഹ്മണാ കല്ലിതഃ പൂർവ്വം നാനൃസ്തുത്രാധികാരവാൻ കേഷാഞ്ചിന നിഷിദ്ധശ്ച വിശേഷജ്ഞൈഃ പ്രതിഗ്രഹഃ ആത്യന്തികപരതേന തന്നിഷേധസ്യ ജായതേ തത്തദ്ദാനകഥോച്ഛിത്തിരത്ഥാഭാവശ്ച ധർമ്മതഃ തത്തദ്ദാനവിധേരന്യഥാപ്രമാണഞ്ച തന്മനിഃ ഭാഗ്യാവാ ഭഗവാൻപീക്ഷ്യ ദൃഷ്ട്വതിഗ്രഹജ്ഞനസാം പ്രാഹ ദാനാനി ശാന്ത്യർത്ഥം വക്ഷ്യന്ത്യേതാനൃശക്രമാൽ സ്വധർമ്മേന സർവ്വേഷാം ഗൃഹസ്ഥേന പ്രതിഗ്രഹഃ കായ്യാനാനേനകേനാപിതസ്യേതദലമർഷണാ”

(ശാങ്കരസ്മൃതി—അ. 5, നാലാംപാദം 1—5 ശ്ലോ.)

അതും: “ഏതു ദാനവും വാങ്ങുവാൻ ദൈവം ബ്രാഹ്മണനെയാണ് അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മറ്റാക്കും അധികാരമില്ല. അറിവുള്ളവർ ചിലക്കു ദാനം വാങ്ങുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു പറയുന്നു. ആരും ദാനം വാങ്ങിക്കയില്ലെന്നുവന്നാൽ ലോകത്തിൽ ദാനകഥതന്നെ ഇല്ലാതായിത്തീരും. എന്നാൽ ദുഷ്ടതിഗ്രഹം ദോഷമാകുന്നു. അവിടെ മഹർഷിയാൽ വിധിക്കപ്പെട്ട ശാന്തിയെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു:

“സ്വധർമ്മത്തെ വേണ്ടപോലെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥനു മാത്രമേ ദാനം വാങ്ങുവാൻ അധികാരമുള്ളൂ. അവന്റെ സ്വധർമ്മചരണം ദാനംനിമിത്തമുള്ള പാപത്തെ ശമിപ്പിക്കും.”

ഇതിന്റെദശേഷം പ്രസ്തുത പ്രമാണത്തിൽ ആ സ്വധർമ്മത്തെ വിവരിച്ചു പറയുകയും അതിനെ ക്രമപ്രകാരം ആചരിച്ചാൽ ദുഷ്ടതിഗ്രഹദോഷം തീർന്നു. അഗ്നിയെപ്പോലെ ശോഭിക്കും എന്നു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ദാനസ്വീകാരംകൊണ്ടു് ദോഷമുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ അപ്പോൾതന്നെ നിവർത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ളതിനാൽ ആയതു കുറച്ചിലിനു കാരണമായിട്ടു് ചിരകാലമെന്നല്ല അല്പകാലംപോലും നിലനില്പാനിടയില്ല. ഇനിയും ബ്രാഹ്മണരും അവരിൽ താണ ജാതിക്കാരും പലവകയായിട്ടു് എത്രയോ ദാനങ്ങൾ കഴിക്കയും ബ്രാഹ്മണരുതന്നെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുക പണ്ടുപണ്ടു പതിവു നടപ്പും ആയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവിടുള്ള ബ്രാഹ്മണർക്കല്ലാതെ ഈ പുതുമ മറ്റൊരാൾക്കും ഉള്ളതായോ ഉണ്ടായിരുന്നതായോ കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ല.

ഭ്രഷ്ടിനു കാരണം ദാനസ്വീകാരമല്ല; ആണെന്നു വാദിക്കുന്ന പക്ഷത്തിൽ സ്വീകൃത്തുകൾക്കു കർമ്മശക്തിയില്ല; ദാനത്തിനു് അർഹതയില്ലാത്തവരെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവരികയില്ല, കൊണ്ടുവന്നിട്ടുമില്ല.

ഈ മലയാളഭൂമിദാനവും സ്വീകരണവും നിന്ദ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു വരുന്നപക്ഷവും സ്വീകൃത്തുകൾ ഇന്ന ഇന്ന പ്രകാരം സദ്വൃത്തിയിലിരുന്നാൽ അവരുടെ ദാനസ്വീകാരദോഷങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചു് അവർ യശസ്വികളായിരിക്കും എന്നു

പാഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ മലയാളബ്രാഹ്മണർ അപ്രകാരമുള്ള സൽകൃത്യങ്ങളിൽ അധികാരവും അനുഷ്ഠാനവും ഇല്ലാത്ത അധമന്മാരാകുന്നു എന്ന് സ്വയം സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടാലല്ലാതെ ദാനസ്വീകാരദോഷമാണ് അവരുടെ കുറ്റച്ചിലിനു കാരണമെന്നുള്ളതു ചേരുകയില്ല. ഭൂഷ്മിനു കാരണം ദാനമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം മലയാളഭൂമിയുടെ അവകാശം ഉടൻ ബ്രാഹ്മണരെ വിട്ടൊഴിയേണ്ടതായിവരും. ഈ വാദം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. അതല്ലാതെങ്ങൾ കർമ്മാനുഷ്ഠാനമില്ലാത്ത അധമന്മാർതന്നെയെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുന്നപക്ഷം അവർ ദാനത്തിന് അർഹന്മാരല്ലെന്നും വന്നുപോകും.

“സ്വധർമ്മസ്ഥേന സദ്യേഷാം ഗൃഹസ്ഥേന പ്രതിഗ്രഹഃ കാര്യാനാനേത്യന.....”

അർത്ഥം: “സ്വധർമ്മത്തെ വേണ്ടുവണ്ണം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥനമാത്രമേ ദാനം വാങ്ങാൻ അധികാരമുള്ളൂ. അല്ലാത്തവനധികാരമില്ല.” (ഈ വിഷയം മനുസ്മൃതി 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.)

ഭാഗ്വതൻ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായം മേൽപ്രകാരമാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭാഗ്വതസ്മൃതിയും ശാങ്കരസ്മൃതിയും യോജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭാഗ്വതൻ മുമ്പു ദാനംചെയ്യാൻ ഇച്ഛിച്ചു ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്താൻ ഭൂതനെ അയച്ചപ്പോൾ അവനോടു പ്രത്യേകം ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

“ദിജോത്തമാനാനയസ്വ ജവാൽ ഗതപാ...
ദാനാർഹാൻ.....” (കേ. മാ. അ. 4)

അനന്തരം ദാനം കൊടുത്ത അവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“ദദാമി ദശദാനാനി ദാനാർഹഃ കില ഭൂസുരാഃ”
(കേ. മാ. അ. 5)

ഇങ്ങനെ പ്രത്യേകം കരുതൽകാണിച്ചിട്ടുള്ള മതിമാനും ദാനഫലാനുഭോക്താവുമായ ഭാഗ്വതൻ ഈ മലയാളഭൂമിയെ

ദാനം ചെയ്യുന്നതിനു താൻതന്നെ ആളുകളെ അന്വേഷിച്ചുപിടിക്കുമ്പോൾ ഈ വിഷയം അല്പംപോലും വിസ്മരിച്ചുപോകയില്ല. അതിനാൽ ആചാരഹീനന്മാർ അദ്ദേഹത്താൽ കൊണ്ടുവരപ്പെടുകയില്ല. ഇനി മലയാളഭൂമി ദാനം വാങ്ങുന്നതിലേക്കുമാത്രം എങ്ങനെയുള്ളവരായാലും മതി എന്നു കരുതിയതായിട്ടു പറയുന്നു എങ്കിൽ, മുൻവിവരിച്ച കേരളമാഹാത്മ്യം 11-ാം അദ്ധ്യായവും മറ്റും നോക്കുക. (അൻബന്ധം) അവിടെ ഭാഗ്ഗവൻ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നതു് അത്യന്തമനോഹരമാണെന്നു സ്പഷ്ടമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഈ ന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ദാനം കൈയിൽ വാങ്ങിയിരുന്നു എങ്കിൽ ദോഷവും സംഭവിക്കുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് സിദ്ധിക്കുന്ന ദാനാനന്തരമെ അനുഭവിക്കുന്നതായ വ്യവധാനജന്യപാപാഭാവം അത്ഥാൽ സിദ്ധിന്യായപ്രകാരം സമുദായത്തിൽ പാപിവരെ എല്ലാവരിലും ആപതിക്കുന്നു. അപ്പോൾ “അസുകൊള്ളാതവരില്ല കരുക്കളിൽ” എന്നുപാലെ ആയിത്തീരുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഈ മലയാളബ്രാഹ്മണർ ഭാഗ്ഗവനാൽ വരുത്തപ്പെട്ടവരല്ല എന്നു തെളിയുന്നു.

അദ്ധ്യായം 3

പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തിട്ടില്ല

(സംഗ്രഹം) കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളാവകാശക്രമം, ജാതിനിണ്ണയം മുതലായവയിൽ മലയാളബ്രാഹ്മണരായ സകലരും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണെന്നും ഈ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർക്കുംകൂടിയാണ് പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാക്കും കൊടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയാണെങ്കിൽ ദാനസപീകാരംകൊണ്ട് ചിലക്ഷമാത്രം പതിത്വം വന്നതെങ്ങനെ എന്നു നോക്കുമ്പോൾ കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ (പുവും നീരും സഹിതം) പാപികൾ, കൈയിൽ വാങ്ങാത്തവർ ഉത്തമർ എന്നു് ആ പ്രമാണങ്ങളിൽ സമാധാനം കാണുന്നു. കൈയിൽ വാങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ അവകാശം എങ്ങനെ സിദ്ധിച്ചു എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു്, കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും മറുളളവർക്കുവേണ്ടിയുംകൂടി (കുറുതീത്തു് അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിനിധിസ്ഥാനം വഹിച്ചു്) വാങ്ങി എന്നും അങ്ങനെ വാങ്ങിയവർക്കു് ഭൂമിയും പാപവും സിദ്ധിക്കുകയും മറുളളവർക്കു് പാപം കൂടാതെ ഭൂമി മാത്രം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും മറുപടി കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഈ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽത്തന്നെ പലർക്കും ജന്മിത്വമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നല്ലോ, കുറുതീത്തു വാങ്ങിയതിൽ ഇവരെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതെന്തു് എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു സമാധാനമേ കാണുന്നില്ല. മുമ്പിലത്തെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള സമാധാനങ്ങൾ സ്വീകാര്യങ്ങളല്ലായ്കയാലും ഒടുവിലത്തെ ചോദ്യത്തിനു സമാധാനമില്ലായ്കയാലും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ എല്ലാക്കുംകൂടി പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു സാധ്യമല്ല. അങ്ങനെ ഓരോ കാരണങ്ങളാൽ ഈ ബ്രാഹ്മണരിൽ ഉത്തമന്മാരായ അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ആര്യന്മാർക്കും അതുപോലെ കൈയിൽ വാങ്ങിയവരെന്നു പറയുന്ന

ഭ്രഷ്ടന്മാർക്കും, ഈ മൂന്നു സംഗതികളേയും വേറെ ചില കാരണങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഈ ബ്രാഹ്മണരിൽ യാതൊരുതരത്തിലും പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല.

“അവിലാം കേരളീം ഭൂമിം ബ്രാഹ്മണേഭ്യോ ദദൗ പ്രഭുഃ ചതുഷ്ഷഷ്ടിതമേഭ്യസ്തു...” (കേ. മാ.)

അർത്ഥം: “ഭാഗ്ഗവൻ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർക്കുമായിട്ടു കേരളഭൂമി മുഴുവനും ദാനംചെയ്തു” എന്ന് അടക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ട് ഇവിടെയുള്ള എല്ലാ മലയാളബ്രാഹ്മണർക്കും (ഈ അറുപത്തിനാലിൽ ഉൾപ്പെടാതെ ഇവിടെയില്ല) ജന്മഭൂമിയും ജന്മിത്വവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരമല്ലാതെ എത്രയോ മലയാളബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങൾ പാരമ്പര്യമായിട്ടേ ഈ മലയാളഭൂമിയിൽ ഉണ്ടു്. അതിനാൽ എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തു എന്നുള്ള പ്രമാണവും ജനശ്രുതിയും ധാരണയും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ അനേകംപേർക്കു കൊടുത്തിട്ടില്ലതന്നെ എന്നാണെങ്കിൽ ഭാഗ്ഗവൻ അന്യായക്കാരനാണെന്നും വന്നുപോകും.

എങ്ങനെയെന്നാൽ, പരദേശങ്ങളിൽ ചെന്നു് ഉത്തമബ്രാഹ്മണരെ സത്യംചെയ്തു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് ഇവിടെ സുഖമായി പാർപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം അവരിൽ ഏതാനും പേർ സ്വദേശത്തേക്കു പോയ്ക്കുളഞ്ഞതിനാൽ ഭാഗ്ഗവൻ വ്യസനിച്ചു് ഇതുപോലെ ശേഷം ഉള്ളവരും പോകാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി അവർക്കു് പൂർവ്വശിഖ (മുൻകൂട്ടമ) വയ്യിക്കയും വേഷം ആചാരം വേദാഭ്യായനസ്സാരസമ്പ്രദായം മുതലായവയെ ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്നു കാണുകയാൽ അർത്ഥം ഇവിടെ സ്വദേശംപോലെ സുഖപ്രദമല്ലായിരുന്നു എന്നും, എങ്കിലും തിരിച്ചു പോകാതിരിപ്പാൻ ആയിരുന്നു പരദേശനിഷിദ്ധമായ മുൻപാഞ്ഞ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു ബലാൽക്കാരമായി അവരെ താമസിപ്പിച്ചതെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ഭാഗ്ഗവൻ ചെയ്തതു വാസ്തവമാണെന്നുവരികിൽ ദാനം വാങ്ങിയവർക്കെന്നപോലെതന്നെ വാങ്ങാത്തവർക്കും ഭൂമിമുതലായവയും അതുകൂടെ ജന്മാവകാശവും ആവ്യ

തപവും അദ്ദേഹം കൊടുത്തിരിക്കണം. അല്ലാതെ, കലശത്രുത ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും കീഴടങ്ങിയ ക്ഷത്രിയനെ സ്വക്ഷേത്രത്തിൽ കൊണ്ടിരുത്തി രക്ഷിച്ച ഇദ്ദേഹം തന്നാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട വരം തന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു കീഴടങ്ങി സ്വദേശത്തേക്കു കൊള്ളുരുതാത്തവിധത്തിൽ വേഷം മുതലായവയും മാറി അനന്യഗതികളായി നിന്നിരുന്നവരും ആയ എത്രയോ ബ്രാഹ്മണരെ ഒന്നും കൊടുക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നു പറയുന്നത് ഒരിക്കലും ചേരുകയില്ല. എന്നാൽ കൊടുക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടല്ല അവർക്കു വേണ്ടെന്ന് ഒഴിഞ്ഞിട്ടാണ് എന്നു പറയുന്നതിൽ വിദേശത്തു നിന്നുള്ള അവരുടെ ആഗ്രഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പിന്നെ എന്തായിരിക്കും? ഛത്രവേള അബദ്ധത്തിൽ വന്നുപോയതാണെന്നുവരികിൽ അവർ വേഷം മാറുകയും വേറെ വിധം സമ്പാദിച്ചു ഉപജീവനം കഴിച്ചുകൊണ്ടേക്കിലും ഇവിടെത്തന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഉടൻതന്നെ പൊയ്ക്കളയുമായിരുന്നു.

ഇനി ഇവർ ഭാഗ്യവനാൽ ക്ഷണിക്കപ്പെടാതെ (തനിയെ) വന്നു വേഷംമാറി താമസിച്ചവരാകുകൊണ്ടാണ് ഇവർക്കു ഭൂമി കിട്ടാതിരുന്നതെങ്കിൽ, ഒന്നാമതു് അതിലേക്കു് പ്രമാണമോ ജനശ്രുതിയോ ഒന്നുംതന്നെയില്ല; രണ്ടാമതു പരദേശത്തുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ വാസസ്ഥലത്തുചെന്നു് അവരെ നിർബന്ധിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു് ദാനംചെയ്ത ഭാഗ്യവൻ ആ കാലത്തു തനിയെ വന്നവരും ജന്മംമുഴുവൻ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധരായിരുന്നവരും ആയ ഇവരെ ഒഴിക്കയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടും ദാനംവാങ്ങിയവർ വാങ്ങാത്തവരായ മാറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിച്ചെയ്ത കുറുതീർച്ചയിൽ ഇവർ ഉൾപ്പെടാതിരുന്നതുകൊണ്ടും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തു എന്ന് പറഞ്ഞതു ശരിയാകുന്നില്ല.

ഈ മലയാളത്തിലെ ഭൂമിദാനസ്വീകരണത്തിൽ ദത്തഭൂമി മാത്രമല്ല ഒരുനാളും മാറാത്തതായ ഭൂശരൂപമായ പാവപ്പുകൂടി സിദ്ധിക്കും എന്നാണല്ലോ പ്രമാണംകൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും ഈ ബ്രാഹ്മണർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതായി തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഈവിധ ഭൂഷൂരൂപപാവസ്വഹിത ദാനസ്വീകാരമാകുന്നു ഇവിടെ ഉള്ള ജന്മിത്വത്തിന്നു പ്രത്യേക

ത്തിനും കാരണമെന്നും കാണുന്നു. ആര്യന്മാർക്കുള്ള അവികാശം ഭാഗ്യവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതാണെന്നു കാണുന്നതിനാൽ മേൽ പറഞ്ഞ മുറയ്ക്ക് ഇവർക്കും പാപവും തന്നിമിത്തം ഭ്രഷ്ടും സംഭവിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ല. ആര്യന്മാർ ഇന്നും ശ്രേഷ്ഠന്മാർതന്നെയാണ്.

സമാധാനം: നേരിട്ട കയ്യിൽ വാങ്ങിച്ചെങ്കിലേ പാപമുള്ളൂ. ഈ ആര്യന്മാർ അങ്ങനെ വാങ്ങിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർക്കു പാപവുമില്ല.

നിഷേധം: 'മഹാബ്രാഹ്മണർക്കു ഭ്രഷ്ടു വരുത്തേണ്ട. ദാനം മേൽപ്രകാരം മതി. അതുകൊണ്ടു ദാനഫലം സിദ്ധിച്ചുകൊള്ളൂ' എന്നിങ്ങനെ ഭാഗ്യവൻ ദയവുതോന്നി ദാനം സ്വീകരിക്കാനുള്ളവരെ മാറിനിറുത്തിയുംവെച്ചു ഭൂമിയിലോ മറ്റൊവിടെയെങ്കിലുമോ ദാനവസ്തു വെച്ചുകൊടുക്കുകയും അപ്രകാരം ഇവർക്കു സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കയാണെന്നു ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇത്ര ദയാലുപായ ഭാഗ്യവൻ മാറുള്ളവരെ (കയ്യിൽ വാങ്ങിയവരെ) സംബന്ധിച്ചു ഇതുപോലെ ചെയ്തു ദോഷംകൂടാതെ കാര്യം സാധിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ നടത്തിയതായിക്കാണാത്തതിനാൽ ഭാഗ്യവൻ അതു സമ്മതമല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും തെളിയുന്നു.

വിശേഷിച്ചും ദാനവിഷയമായ പാപം ഏതുവിധത്തിലേങ്കിലും ദാനം സ്വീകരിച്ചവനോടല്ലാതെ എവിടേക്കു പോകുമെന്ന് അറിയുന്നില്ല. അതു വീണ്ടും ദാതാവിൽതന്നെ ചേരുന്നതോ അല്ലാതല്ലാലും മാറിനിന്നു കൈയിൽ വാങ്ങാതുള്ള സ്വീകാരക്രിയകൊണ്ടു നശിച്ചുപോകുമെന്നോ പറയാനാത്തതാൽ അതു യുക്തിക്കു ചേരുന്നതല്ല.

ഒരുവൻ കൊടുക്കുകയും വേറൊരുവൻ അതിനനുസരിച്ചു മായിനിന്നു ഏറ്റുവാങ്ങുകയും ചെയ്തെങ്കിലേ അതു ദാനമാകുകയും ഫലപ്പെടുകയും പ്രതിഗ്രഹിതാവിനു ദത്തവസ്തുവിൽ അവകാശം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തുള്ളൂ. ആ സ്ഥിതിക്കു നേരേ ഏറ്റുവാങ്ങിയില്ലാത്ത ഇവർക്കു വസ്തു അവകാശമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. അഥവാ അവകാശമുണ്ടെന്നുവരികിൽ അതു വേറെ വല്ല മാറ്റത്തിലും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം.

എന്നാൽ, ഇവർ (ആര്യന്മാർ) വാങ്ങിയില്ലെങ്കിലും മറ്റുള്ളവർ വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വാങ്ങൽ ഇവരുടെ അവകാശത്തിനും കാരണമായി എന്നാണെങ്കിൽ, അവർക്കു ഭാഗ്യവനോടു ദാനംവാങ്ങിയിട്ടുള്ളതായല്ലാതെ വേറെ വസ്തുക്കളില്ലാത്തതിനാലും അവരുടെ വാങ്ങലിന്റെ ഫലസിദ്ധി ഇവർക്കുണ്ടെന്നു് ഇപ്പറഞ്ഞ ഭാഗംകൊണ്ടു വന്നുപോകുന്നതിനാലും അവരുടെ സകലവസ്തുക്കളുടെ അവകാശവും ഇവർക്കു സിദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സമാധാനം: മറ്റവർ (കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ) അവർക്കുവേണ്ടിയും ഇവർക്കുവേണ്ടിയും ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്; അതിനാൽ ഇവർക്കുവേണ്ടി വാങ്ങിയതുമാത്രമേ ഇവരുടേതായിരിക്കൂ.

നിഷേധം: അപ്രകാരം വാങ്ങിയതു് ദത്തവസ്തുസഹിതമോ അതോ പാപത്തെമാത്രമോ? ദത്തവസ്തുസഹിതമാകുന്നു എങ്കിൽ ആർക്കുവേണ്ടി ആയാലും ശരി ദേവവസ്തു സംബന്ധമായി ദാതാവിന്നുണ്ടായിരുന്ന അവകാശം ആ ദാതാവിനോടു വേർപെട്ടു പ്രതിഗ്രഹിതാവിന്റെ അധീനത്തിൽ ആകുമൊള്ള കൃത്യത്തിനെ ആകുന്നു സ്വീകാരം (വാങ്ങൽ) എന്നു പറയുന്നതു്. അതിനാലും,

“സപ്തപാപവിമുക്തയേ” (കേ. മാ. അ. 5)

അർത്ഥം: “എല്ലാ പാപത്തിന്റേയും വിമോചനത്തിനായിട്ടു്” എന്നതിനാലും എല്ലാ പാപത്തിന്റേയും വിമോചനമാണു് ദാനത്തിന്റെ പ്രയോജനമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. പാപത്തെ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ടതിനാൽ ഭാഗ്യവനു ദാനത്തിന്റെ പ്രയോജനമായ പാപവിമോചനത്തിന്നു ചേരുന്ന കൈയിൽ വാങ്ങൽ ആകുന്നു. ആകയാൽ സ്വാർത്ഥമായും പരാർത്ഥമായും ഉള്ള രണ്ടു വാങ്ങലിൽ ഉൾപ്പെട്ട വസ്തുക്കളുടെ അവകാശങ്ങളും തുല്യബലത്തോടുകൂടി ആ കൈയിൽ വാങ്ങിയവരിൽതന്നെ ഇരിക്കാനേ ന്യായമുള്ളൂ. അതല്ലാ നല്ല മനസ്സോടുകൂടി പരാർത്ഥം വാങ്ങിയ വസ്തുക്കളെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന പക്ഷത്തിലും സ്വാർത്ഥംവാങ്ങിയ വസ്തുക്കളുടെ അവകാശം എല്ലാ കാലത്തും അവരിൽതന്നെ ചേർന്നിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് എല്ലാ വകക്കാരുടേയും വസ്തുക്കളുടെ അവകാശം

ആദ്യം ഭാഗ്ഗവതം രണ്ടാമത്ത് അദ്ദേഹം കൊടുത്തിട്ട് കൈയിൽ വാങ്ങിയവർക്കും അവർ കൊടുത്തിട്ട് 3-ാമത്ത് ഇവർക്കും (ആര്യന്മാർക്കും) സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു സ്ഥിരപ്പെടുന്നു. ഭാഗ്ഗവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതു മറ്റാവർക്കും അവരുടെ ദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതു ഇവർക്കും എന്നല്ലാതെ ആര്യന്മാർക്കു ഭാഗ്ഗവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിനെ ഇവരുടെ പ്രമാണംതന്നെ വണ്ഡിക്കുന്നു.

ഇനി കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ അവകാശത്തെവിട്ടു പാപത്തെ മാത്രമാണ് വാങ്ങിയതെങ്കിൽ ഭൂമി അതിൽ ഉൾപ്പെടാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അത് ആര്യന്മാരുടെ ജന്മാവകാശത്തിനു കാരണമല്ലെന്നുവു. ഭാഗ്ഗവനോടു വാങ്ങിയില്ലെന്ന് ആദ്യമേതന്നെ പറഞ്ഞുപോയതിനാൽ ഭാഗ്ഗവദാനമാണ് ജന്മാവകാശത്തിനു കാരണമെന്നു പറയാനും പാടില്ല. അല്ലാതെയും ആചന്ദ്രതാരം അനുഭവിപ്പാൻ വസ്തുവിനെ അല്ലാതെ വിഷ്ണുചിക എന്നപോലെ ക്ഷയത്തിനു ഹേതുഭൂതയായ പാപത്തെ ആണോ പൂവും നീരും സഹിതം കൊടുക്കുന്നത്? ദാനത്തിന്റെ മുറ അപ്രകാരം ആണോ? ഇതിനു വിപരീതമായി ഭാഗ്ഗവൻതന്നെ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭൂമിദാനമർത്യാദയെ നോക്കാം:

“പുരോഹിതാൻ സമാഹൃതേ വേദജ്ഞാൻ വേദപാരഗാൻ
 വ.സിഷ്യാദീൻ ദ്വിജാതീംശ്ച ഭൂമിദാനമകല്പയൽ;

അസ്തുൽ പാപവിനാശാർത്ഥം കസ്യമൈസ്സഹിതോദകം
 ഹസ്തേ ഗൃഹീതയാ രാമസ്തു ഉവാച മുനിപുംഗവാൻ:

പുരോഹിതശ്ശതാനന്ദസ്സമാഗത്യ സമാസ്ഥിതഃ
 ഭൂദാനം ദീയതാം രാജൻ ഗോത്രപുർവ്വം സനാമകം

ഗൗതമസ്യ സുതേനോക്തമബ്രവീന്ദ്രപുർവ്വകം:
 ഭൂമിം ലിഖിത്യാപരേന്ദ്രേഷു ബ്രാഹ്മണേഭ്യോ ദദൗ പ്രഭുഃ

സർവ്വൻ ഭൂമണ്ഡലാനാപി സർവ്വപാപവിമുക്തയേ
 വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമി മുനീശ്വരാഃ

ചതുസ്സാഗരമദ്ധ്യം ച ഭൂമിസ്സാദീയതേ മയാ
 നാനാഗോത്രദ്വിജേഭ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃതം.”

(കേ. മാ. അ. 5)

ഇപ്രകാരം ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രയോജനം ദാതാവിനു പാപമോചനവും സ്വീകർത്താവിനു വസ്തുപനുഭോഗവും ആകുന്നു. ദാതാവു വസ്തുവിനേയും പാപത്തെയുംകൂടി കൊടുത്തു എങ്കിലും വസ്തു അനുഭവിക്കപ്പെടണമെന്നും പാപം ക്ഷയിപ്പിക്കപ്പെടണമെന്നും ആകുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. അതിനാൽ കസ്യമോദകസമേതം ദത്തമാകേണ്ടതും ആയിട്ടുള്ളതും 'ദേയവസ്തു' ആകുന്നു. അല്ലാതെ ഒരിക്കലും 'പാപ'മല്ലാ എന്നുള്ളതു മുൻകാണിച്ച പ്രമാണംകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിനാൽ വസ്തുവിനെ ഒഴിച്ചു ദാനം വാങ്ങി എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആയതു ചേരുകയില്ലാ.

ഇനി വാങ്ങിച്ചവർ വാങ്ങിക്കാത്തവരായ ഇവർക്കുവേണ്ടി കുറച്ചിച്ചെയ്യപ്പോൾ കുറച്ചിന്റേപോയതായും പാപം വസ്തുവിനേയും തദനുഭോക്താക്കളായ ഇവരേയും വിട്ടിട്ടു അവരുടെ അടുത്തു് ഉടൻ ചെയ്യാനായും പറയുന്നതു് ഒട്ടും ശരിയല്ലെന്നു കാണിക്കാം.

ദാതുപാപത്തെ ദേയവസ്തുവിൽ സങ്കല്പിച്ചാക്കിയും ദേയവസ്തു കയ്യിൽ അടങ്ങാത്തതാണെങ്കിൽ ആയതിനെ ഉദകദാനത്തിൽ സങ്കല്പിച്ചാക്കിയും ആകുന്നു ദാനം ചെയ്യുന്നതു്. ദാതാവു് നിതം പൂവും കയ്യിലെടുത്തു് എന്റെ പാപം എന്നെ വിട്ടു് ഈ ദാനത്തോടുകൂടി പോയാഴിയട്ടെ എന്നിങ്ങനെ സങ്കല്പിച്ചു കൊടുക്കുകയും സ്വീകർത്താവു് ഈ ദാതാവിന്റെ പാപത്തെ ഈ ദേയവസ്തുവോടുകൂടി ഞാൻ ഏറ്റിരിക്കുന്നു എന്നു സങ്കല്പിച്ചു വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ സങ്കല്പപ്രകാരം ആ പാപമാകട്ടെ ദത്തവസ്തുവിനെ തുടർന്നു സ്വീകൃത്തിനോടു ചേരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ദാതുസങ്കല്പം അവന്റെ പാപത്തെ അവന്റെ പക്കൽനിന്നും വേർപെടുത്തി സ്വീകൃത്തിനോടു ചേരമാറു് ദത്തവസ്തുമാഗ്ഗമായി തള്ളിവിടുന്നതിനുള്ള ഒന്നാകുന്നു. ദത്തപദാത്ഥം മേൽപ്രകാരം വിടപ്പെട്ട പാപത്തിനു സ്വീകൃത്തികൾ പാഞ്ഞു ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മാഗ്ഗമാകുന്നു. സ്വീകൃത്തിന്റെ സങ്കല്പം അപ്രകാരം വരുന്ന പാപത്തെ അതു് ഇരുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു (മറുപടിയും ദാതാവികൾ തന്നെ) ചെല്ലാത്തവിധം ഏറ്റുകൊള്ളുന്നതിനുള്ള ഒന്നാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ദാനവും സ്വീകാരവും

കഴിഞ്ഞിട്ട് ദത്തവസ്തുവിൽ ദാതാവിനാൽ സങ്കല്പംകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പാപത്തെ സ്വീകൃത്തായവൻ തന്റെ തപോബലംകൊണ്ടു നശിപ്പിച്ചു് ആ വസ്തുവിനെ അന്യനെ പാപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമായിട്ട് അനുഭവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അല്ലാതെ കയ്യിൽ നേരിട്ടുകൊടുക്കുന്നതും വാങ്ങുന്നതും പാപത്തെ മാത്രമല്ല സങ്കല്പവിന്യസ്തുപാപമായിരിക്കുന്ന ദേവസ്തുവിനേയും തദവകാശത്തേയുമാകുന്നു. ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് ഒരു ദാനത്തിൽ വസ്തുവും പാപവും ഒന്നിച്ചിരിക്കുവെ വസ്തു ഒരിടത്തും പാപം മറ്റൊരിടത്തും ആകുമെന്നുള്ളതു് അസംഭാവ്യംതന്നെ.

സമാധാനം: കയ്യിൽ വാങ്ങിയവയ്ക്ക് ഇവയ്ക്കുള്ളതു പോലെതന്നെ ഭാർഗ്ഗവദത്തവസ്തുക്കൾ ഉള്ളതിനാൽ ഈ പാപവുംകൂടി സങ്കല്പപ്രകാരം അവയിൽ ചേർന്നിരുന്നു കൊള്ളും.

നിഷേധം: എങ്കിൽ, ആ ദത്തവസ്തുമാറ്റം സംക്രമിച്ച പാപം എവിടെ പോകും? ഈ പാപത്തിന് ഇരിപ്പാൻകൂടി ആ വസ്തുക്കൾ മതിയാകുമെങ്കിൽ ഇവയ്ക്ക് വേറെ കൊടുത്തിട്ടാവശ്യമില്ലാ, കൊടുത്തിരിക്കുകയും ഇല്ല.

ഇനിയും കയ്യിൽ വാങ്ങിയവർ വാങ്ങാത്തവരായ മറ്റുള്ളവരുടെ കുറതിർച്ചകൂടി ചെയ്തുവാങ്ങിച്ചു എന്നു പറയുന്നവല്ലൊ. ആയതു സത്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും, കൈയിൽ വാങ്ങലാകുന്ന അശുദ്ധിയെ തൊടാതെ വസ്തുക്കളെ മാത്രം മുറുകെപ്പിടിച്ച് അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു് പരിശുദ്ധരായിരിക്കുന്ന മറ്റുള്ള ജനികൾക്കുവേണ്ടിയും ദാനത്തെ കയ്യിൽ വാങ്ങിച്ചു് കഴങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആ ജനികളെ പിടികൂടിയ സ്വാതന്ദ്രപരാതന്ദ്രത്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന രണ്ടുവക ഭ്രഷ്ടുകളേയും ഭ്രഷ്ടുകൂടാതെ കാര്യം പററിച്ച് സമത്വമായിരിക്കുന്ന ജനികൾ, ദാനദോഷപരിഹാരമാറ്റം സ്തുതികളിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നിട്ടും, ആയതിനെ ചെയ്തു് ഉപകാരികളായ സ്വജനങ്ങളിൽനിന്നു ദോഷം നീക്കി അവരെ തങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിൽചേർത്തുകൊള്ളാതെ എന്നന്നേക്കും ഇങ്ങനെ പുറംതള്ളി വിട്ടുകളകയും അവർ (കയ്യിൽവാങ്ങി

യവർ) ആ ഉപകാരത്തെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി മററവരോട് നി
ബ്രസിച്ചു പ്രതിവിധി ചെയ്യിച്ചു തങ്ങളുടെ സ്ഥിതി ശരി
യാക്കിക്കൊള്ളാതെ ഉള്ള കാലമൊക്കെയും ഈ കായ്ത്തിൽ
മാത്രം ക്ഷമയോടുകൂടി ഇങ്ങനെ മൗനവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തുകഴിയുമായിരുന്നോ? ഒരിക്കലുമില്ല.
അതുകൊണ്ടു വാങ്ങിയവർ മററുള്ളവരുടെ കുറ തീർച്ചയെ
വാങ്ങിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുന്നു.

സമാധാനം: ഇത് ഈ ഒരു ദാനത്തിനു മാത്രമായിട്ടുള്ള
പുതിയ സംഭവമാണ്. ആയതിനാൽ ഇതിന്റെ നിവൃത്തി
ക്കുള്ള ഉപായം ഒരു സ്തുതിയിലും പ്രമാണങ്ങളിലും വേദ
ത്തിലും കാണുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പരിഹൃതം ആകാ
തെ കിടക്കുന്നത്. അല്ലാതെ അവർക്ക് മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടില്ല.

നിഷേധം: ഒരു ദാനത്തിൽ വസ്തുവും പാപവും ഉൾപ്പെ
ട്ടിരിക്കവെ വസ്തുമാത്രം ദാനം വാങ്ങിയവനോടും പാപമാ
ത്രം അതിൽ സംബന്ധിക്കാത്ത വേദാന്തവനോടും ചെന്നു
ചേരുന്നതുള്ള നിയമവും ഒന്നിലും ഒരിടത്തും ഇല്ല. അതി
നാലായിരിക്കാം പരിഹാരവും കല്പിക്കപ്പെടാത്തത്.

സമാധാനം: ദാനംവാങ്ങാത്തവർ മററുള്ളവരുടെ കുറ
തീർച്ചയെ വാങ്ങിയനിമിത്തമാണ് അവർക്ക് അവകാശം
സിദ്ധിച്ചത്.

നിഷേധം: ആയത് എല്ലാവർക്കും സിദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ട
തായിരുന്നു. ഇവിടെ വാങ്ങാത്തവരിൽ അനേകംപേർക്ക് ഇതു
ഫലിക്കാതെ അവർ കൂടിയായവന്മാരുടെ ശേഖരത്തിൽ
വേറെ വിധം സമ്പാദിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരായി കാ
ണുന്നു. അതിനാൽ ഇതു ശരിയാകുന്നില്ലാ.

സമാധാനം: ചിലർക്കുവേണ്ടി മാത്രമേ വാങ്ങിയുള്ളൂ.

നിഷേധം: അപ്രകാരം പക്ഷപാതം ചെയ്യാൻ കാര
ണമില്ല. അവർ അങ്ങനെ തുനിഞ്ഞാലും,

“നാനാഗോത്രദിജേഭ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃതം”
(കേ. മാ. അ. 5)

“എല്ലാ ഗോത്രക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർക്കും എന്നാൽ ഭൂമി
ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.”

ഇങ്ങനെ എല്ലാവേക്കും പക്ഷപാതം കൂടാതെ ദാനം ചെയ്ത ഭാഗ്ഗവൻ അതിലുൾപ്പെട്ട ഏതാനുംപേക്കായിട്ടു മാത്രം കൊടുക്കയില്ല. കൊടുക്കാത്ത സ്ഥിതിക്കു അവർ വാങ്ങിയും ഇരിക്കയില്ലല്ലോ.

സമാധാനം: ഈ മലയാളഭൂമിദാനത്തിനമാത്രം ഭാഗ്ഗവൻ പക്ഷപാതമാർഗ്ഗത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചു.

നിഷേധം: ഇതു് അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരായ ബ്രാഹ്മണക്കുമാരിട്ടു കേരളഭൂമി മുഴുവനും ഭാഗ്ഗവൻ ദാനം ചെയ്തു എന്നുള്ള പ്രമാണത്തിനു വിപരീതമായിട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും ഇവക്കുള്ളതിനെ ഇവർതന്നെ വാങ്ങാതിരിപ്പാനും ആ കുറവിനെ അന്യരുടെ വാങ്ങലിൽ സമർപ്പിച്ചു കളയാനും കാരണമെന്തു്? ദോഷശങ്കനിമിത്തം മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടോ, അതോ ഭാഗ്ഗവൻ കൊടുക്കാഞ്ഞിട്ടോ?

ദോഷശങ്കനിമിത്തം മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടെങ്കിൽ ഇത്രദൂരം വരികയും അനന്തരം അനന്യദേശശരണന്മാരായിട്ടു് ഇവിടെത്തന്നെ വാഴുകയും ചെയ്തയില്ലായിരുന്നു. അല്ലാതെയും ദാനാർഹന്മാർക്കു് ഇതിൽ ദോഷശങ്കയ്ക്കു് വകയും ഇല്ലാ. ഉണ്ടായിപ്പോയെങ്കിൽ അർഹരല്ലെന്നും ജന്മിത്വകാരണം ഭാഗ്ഗവദാന(സ്വീകരണ)മല്ലെന്നും വന്നുകൂടും. ഭാഗ്ഗവൻ കൊടുക്കാതിരിപ്പാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതു താഴെപ്പറയുന്ന പ്രമാണഭാഗത്തിൽനിന്നും വെളിവാകുന്നു:

“തത്രാസ്തേ ബ്രാഹ്മണഃ കശ്ചിദേവദവിദുഃഭിരലംകൃതഃ
ഷട്കുന്ദിരതോ നിത്യമാചാര്യസ്തൽ പുരേ സുധീഃ
തസ്യ ദാരാ പതിവ്രതാ ഭർതൃശുശ്രൂഷണേ രതാ
തയോരഷ്ടസുപുത്രാംശ്ച.....

ഭാഗ്ഗവേണൈവ മുകുന്ദസ്തു ദ്വിജാതിനാം ഗുരസ്തദാ
അഷ്ടപുത്രൈഃ സദാദൈശ്ച പ്രയാണമകരോദ്ദ്വിജഃ
ആഗത്യ കേരളേ സംജ്ഞേ വൃഷാദ്രിപുരസംജ്ഞികേ”
(കേ. മാ. അ. 11)

മേൽ കാണിച്ച പ്രമാണത്തിൽനിന്നും അഷ്ടഗ്രഹത്തിൽ ആവ്യന്താർ ഒരച്ഛന്ദനെയും അമ്മയുടേയും പുത്രന്മാരെന്നു

കാണുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അവർ ഒരു ഗോത്രക്കാരായിരിപ്പാനേ ഇടയുള്ളൂ. ഒരു ഗോത്രക്കാർക്ക് അന്യോന്യം വിവാഹബന്ധം പാടില്ല എന്ന നിയമം ഇന്നും ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പാണ്. ഇവർ അന്യോന്യം വിവാഹം ചെയ്തുവരുന്നതു കൊണ്ട് മുൻപറഞ്ഞതു ശരിയല്ലെന്നും അവർ വെവ്വേറെ ഗോത്രം ഉള്ളവരാണെന്നും നിശ്ചയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കയ്യിൽ വാങ്ങിയവർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരായ ജന്മികൾക്കും ഭാഗ്ഗവൻ കൊടുത്തിട്ടില്ലാ

ഭാഗ്ഗവൻ വളരെ ക്ലേശപ്പെട്ട് സമുദ്രത്തിൽനിന്നും ഈ ഭൂമിയെ സമ്പാദിച്ചത് എന്തിനായിട്ട്? അദ്ദേഹം ആദ്യം ചെയ്ത ഷോഡശമഹാദാനം (ദശ) സമുദ്രമണ്ഡലദാനം ഇതു കൾനിമിത്തം മുമ്പിൽ കാണിച്ചപ്രകാരം വിരഹത്യാപാപത്തിന്റെ എന്നല്ല തന്റെ സകല പാപങ്ങളുടെയും മോചനം സിദ്ധിച്ചുപോയതിനാൽ ആയതിലേക്ക് അല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. "പ്രയോജനമനുദിശ്യനമന്ദോപി പ്രവർത്തതേ" പ്രയോജനത്തെ ഇച്ഛിക്കാതെ മന്ദനായുള്ളവൻപോലും ഒന്നുംതന്നെ പ്രവർത്തിക്കയില്ലാ. ഭാഗ്ഗവൻ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അത്യാവശ്യമായ പ്രയോജനമെന്തായിരുന്നിരിക്കാം എന്നു നോക്കിയാൽ ആയതു മുമ്പുള്ള പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ട് ഇരിപ്പാൻ ഇടം ഉണ്ടാവുകയാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

അല്ലാതെ ദാനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആവശ്യം അദ്ദേഹത്തിനു സ്വപ്നംപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അദ്ദേഹം ആവേശത്തോടുകൂടിവന്നു ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി പുതുമോടിയിൽ അപ്രകാരം യഥേഷ്ടം ഇരുന്നവെങ്കിലും കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞശേഷം ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തു എന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം, ഭാഗ്ഗവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുതിയ ഭൂമിയിൽ ബ്രാഹ്മണരെ ഇരുന്നുകൊള്ളുവാൻ അനുവദിച്ചുവെച്ച് പോകയും കുറഞ്ഞതാകാലം ചെന്നശേഷം അവർ അദ്ദേഹത്തെ പരീക്ഷിക്കയാൽ തൽക്ഷണം വന്നു കോപിച്ചു ശപിച്ചിട്ട് ഭൂമി കൊടുക്കുകയില്ല, എന്നു പറകയും അവർ ഭയന്നു സ്തുതിച്ചപ്പോൾ, ശാപമോക്ഷം കൊടുത്തുവെച്ചു പോവുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമല്ലാതെ സഹയാദിബന്ധത്തിൽ

ഭാഗ്യാവദാനത്തിനേക്കുറിച്ച് ഒന്നുംതന്നെ കാണുന്നില്ല. അതു കൊണ്ട് ഭാഗ്യാവൻ ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇനി ഉണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നപക്ഷവും അതു ഇപ്പറഞ്ഞതിനിടയ്ക്കു ഏതെങ്കിലും ഒരു സന്ദർഭത്തിലായിരിക്കാണെ പാടുള്ളു. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ അതു ബ്രാഹ്മണരെ ഇരുത്തിയുപെച്ച് സന്തോഷമായിട്ടു പോയപ്പോഴോ അതല്ല, അനന്തരം ബ്രാഹ്മണർ പരീക്ഷിച്ചതിനാൽ രണ്ടാമതു വന്നു ശപിച്ചപ്പോഴോ? ആദ്യമാണെങ്കിൽ,

“സദ്യാൻ ഭൂമണ്ഡലാനാപി സർവ്വപാപവിമുക്തയേ
 വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമി മുനീശ്വരാഃ”
 (കേരളമാഹാത്മ്യം)

“എല്ലാ ഭൂമിയും സകലപാപനിവൃത്തിക്കായിട്ടു ഞാൻ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്യുന്നു.” എന്നും മറ്റും കാണുന്നതു പോലെ, ആ വിവരവും ഈ പ്രമാണത്തിൽ കാണിക്കാത്തതിനു കാരണമെന്തു? പിന്നെ ഭാഗ്യാവൻ അപ്പോൾ ഭൂമിദാനം ചെയ്തിട്ടു യാതൊരു കാര്യവും ഇല്ലായിരുന്നുതാനും.

ഇനിയും, ആദ്യമെ കൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇനി തരികയില്ലെന്നു രണ്ടാമതു പറവാൻ ഇടയില്ലാ. അല്ലാതെയും കൊടുത്തുപെച്ച് അപ്രകാരം പറകയെന്നുവന്നാൽ ഭാഗ്യാവൻ ഭോഷ്ണപരയുന്നവനായിപ്പോകയും അപ്പോൾ “മദ്യാക്യം സത്യമേവതു” (എന്റെ വാക്ക് സത്യമായിട്ടുതന്നെ ഭവിക്കും) എന്ന് അദ്ദേഹം പലടത്തും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ദത്താപഹാരദോഷം ഉണ്ടെന്നും വരികയും ചെയ്യും. ഭൂമി മുഴുവനും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ‘ഇനി ഇതിലിരിക്കാൻ പാടില്ല എവിടെ എങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളുകേ വേണ്ടു’ എന്നു മുസ്യു മുനിമാരും മറ്റും പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇതിലധികം കോപം വരാനും ‘എന്നെ വഞ്ചിച്ചു വാങ്ങിയതാകകൊണ്ടു ഇതു ശരിയായ ഒരു ദാനമേ അല്ല, ആയതിനാൽ ഞാൻ തരുന്നതല്ല’ എന്നു പറയുവാനും തിരിയെ എടുത്തുകൊള്ളുന്നതിനുതന്നെയും ന്യായമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തിട്ടു പോലും അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ ക്ഷമിച്ചുപോന്ന മഹാനായ

ഭാഗ്ഗവൽ കൃഷ്ണ കൊടുത്തിരുന്നു എങ്കിൽ പിന്നീടു ഇങ്ങനെ പാകയില്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ.

രണ്ടാമതു വന്നിരുന്നപ്പോൾ ദാനം ചെയ്തുവെങ്കിൽ, അപ്പോഴുണ്ടായതു കോപിച്ചു ശപിക്കയും ഭ്രമി തരികയില്ലെന്നു ശപഥംചെയ്തൊഴികയും ആയിരുന്നുല്ലാ. അല്ലാതെയും, ബ്രാഹ്മണർ ഭ്രമി മുഴുവനും കൈക്കലാക്കിക്കൊണ്ടു് “ഞങ്ങൾക്കു ദത്തമായിപ്പോയി, ഇനി ഇതിലിരിക്കേണ്ട, എവിടെ എങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളണം” എന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ പൊടുന്നവേ ഉണ്ടായ മനസ്സാപത്താൽ “ആകട്ടെ ഇപ്രകാരം ഒരു ഭ്രമി ഉണ്ടാക്കി പരിപാലിക്കാമോ എന്നു നോക്കട്ടെ” എന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്തു പോയി ഭ്രമി സമ്പാദിച്ച ഭാഗ്ഗവൻ “കൊള്ളിക്കൊണ്ടടിക്കൊണ്ടു പുച്ചുക്കു മിന്നാമിനുങ്ങിനെ ഭയം” എന്നുള്ള പഴമൊഴിപോലെ തനിക്കു പററിയ തകരാറിനെ ഓത്തു് ഒരുകാലത്തും ഈ ഭ്രമി അന്യാധീനത്തിൽ പോകാത്തവിധം ഏർപ്പാടുചെയ്തല്ലാതെ ദാനംചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുകയില്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുമില്ല.

ഭാഗ്ഗവൻ മലയാളഭ്രമിയെ ആക്ഷം ദാനംചെയ്യില്ല*

“അബ്രാഹ്മണ്യേ തദാ ദേശേ കൈവർത്താൻ പ്രേക്ഷ്യ ഭാഗ്ഗവഃ
ഉരിതാ തൽബളിശം കണ്ഠേ യജ്ഞസൂത്രമകല്ലയൽ
സ്ഥാപയിത്വാ സ്വകീയേ സ്വക്ഷേത്രേ വിപ്രാൻ സ്വക-
ജാമദഗ്നിസ്തോവാച സുപ്രീതേനാന്തരാത്മനാ” [ലിതാൻ
(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

ഭാഗ്ഗവൻ ഇപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തതു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ “ഇനി യാതൊന്നിന്നും ബ്രാഹ്മണരുടെ സഹായവും ചാർച്ചയും സഹവാസവും വേണ്ട” എന്നും നിത്യവും ജീവ

* കേരളം മാസികയുടെ ഒന്നാം ലക്കത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കണ്ണതിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു: “പരശുരാമൻ ഉദകപ്യവ്വുമായി ദാനം കൊടുത്തതാണെന്നും ആ ദാനം വാങ്ങിയ ബ്രാഹ്മണർ പാതിത്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും പറയുന്നതു് കെട്ടുകഥയായിരിപ്പാനാണ് എളുപ്പം.”—പ്ര. സാ.

ഹിംസചെയ്തു കഴിക്കുന്ന അതിനികൃഷ്ടജാതിക്കാരെന്നു വരികിലും “ഇവർ അവരെക്കാൾ ഭേദം, അവരുടെ പുണ്യനൂലിനെക്കാളും ഇവരുടെ ഇര കോത്തിട്ടുന്ന ചൂണ്ടൽക്കയറു ഭേദം” എന്നും അവരെ(ബ്രാഹ്മണരെ)ക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു വെറുപ്പു തോന്നിയതായി വെളിപ്പെടുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ഭൂമി തരികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നു മുമ്പിൽ കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നു വെളിവാകുന്നതുപോലെതന്നെ പിന്നെയും അതായതു ഇതുവരെയും കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

അത്രയുമല്ല ഭാർഗ്ഗവൻ അവരെ (ബ്രാഹ്മണരെ) “നിങ്ങൾ വളരെ പ്രകാരത്തിലുള്ള കഷ്ടാവസ്ഥകളെ പ്രാപിച്ചിൻ” എന്നു ശപിച്ചിട്ടാണ് “ഭൂമി തരികയില്ല” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അനന്തരം ബ്രാഹ്മണർ ഏറ്റവും വ്യസനത്തോടുകൂടി ശാപമോക്ഷത്തിനു് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവരോടു കലിയുഗം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കാലത്തു് എന്റെ വാക്കു ശരിയായിട്ടുവരും; എങ്കിലും നിങ്ങൾ ‘അസിപ്രസ്ഥം’ എന്ന ഭൂമിയിൽ ശ്ലാഘനീയന്മാരായി ഭവിക്കും; എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു് അയച്ചതേയുള്ളു. ഭൂമി കൊടുത്തിരുന്നവെങ്കിൽ ഇപ്രകാരം പറകയില്ലായിരുന്നു. ഈ വാക്കുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശത്തു് ഇവരിരിക്കുന്നതുപോലും ഇഷ്ടമല്ലെന്നും ഇരുന്നാൽ ഇവക്കു കഷ്ടതഭവിക്കുമെന്നും എന്തെങ്കിലും നന്മ വേണമെങ്കിൽ അവിടംവിട്ടു് അന്യദേശത്തു പോയ്ക്കൊള്ളണമെന്നും ഉള്ള ഭാർഗ്ഗവന്റെ ആശയം വെളിപ്പെടുന്നു.

സമാധാനം: ഭൂമി തരികയില്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള വാക്യങ്ങൾ സഹയാദിഖണ്ഡം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഉള്ളവയും വേറെ ദൂരസ്ഥലത്തുവെച്ചു് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചവയും ഈ മലയാളഭൂമിയെക്കുറിച്ച് സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ലാത്തവയും ആകുന്നു, ഇവിടെ വേണ്ടതു് ‘കേരളമാഹാത്മ്യം’ ‘കേരളോല്പത്തി’ മുതലായവയിലുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങളാണ്.

നിഷേധം: ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുവക പ്രമാണങ്ങളിൽ പറയുന്ന ഭൂമികളുടെ ഉടമസ്ഥനും രണ്ടു സ്ഥലത്തെ സംഗതികളും നടത്തിയ ആളും ഭാഗ്ഗവൻ ഒരാൾതന്നെ ആകുന്നു.

സമാധാനം: അവിടെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ഭൂമി കൊടുക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു നിഷേധിക്കുകയും ഇവിടെ സല്ലാരപ്പുറം കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

നിഷേധം: സഹയാദിഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്ന ഭൂമി, ആൾ, സംഗതികൾ, നടവടികൾ ഇവതന്നെയാണ് ഈ കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിലും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഇതു കളെ ഒന്നായിട്ടല്ലാതെ വെച്ചേറെ പറവാൻ പാടില്ല. പറയുന്നതായിരുന്നാൽ, ഈ രണ്ടിലേക്കും നാഥൻ ഒരാളായിരിക്കുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത സംഗതികൾ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ നടത്തുന്നതിനു പാടില്ലെന്നും, രണ്ടു സന്ദർഭത്തിൽ മൂന്നും പിന്നും ആയിരിക്കാനെ പാടുള്ളു എന്നും വരും. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇവിടെ കൊടുത്തതു്, അവിടെ കൊടുക്കയില്ലെന്നു നിഷേധിക്കുകയും ശപിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ പിന്നീടോ അതിനു മുമ്പോ? എന്ന് ആലോചിക്കാം.

പിന്നീടു് ആണെങ്കിൽ, അപ്രകാരം വിരോധപ്പെട്ടു നിഷേധിക്കുകയും ശപിക്കുകയും ചെയ്തു സ്ഥിതിക്ക് അനന്തരം ഇവിടെവന്നു കൊടുപ്പാൻ തുനിയുകയില്ല. അതിലേക്ക് ആവശ്യവും ഇല്ല. അത്രയുമല്ല അവിടെ ബ്രാഹ്മണരെ സക്രോധം ബഹുപ്രകാരത്തിൽ ശപിച്ചുവെച്ച ഭാഗ്വൻ തപസ്സിനായി പൊയ്ക്കളഞ്ഞു എന്നും പിന്നെ തിരിഞ്ഞുനോക്കീട്ടേ ഇല്ലെന്നും അതിന്റെ റശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണർ ശാപശ്രസ്തന്മാരും, ദുഃഖാർത്തന്മാരും, ശുഭപ്രായന്മാരും ആയിക്കിടന്നിരുന്നുവെന്നും അനന്തരം മയൂരവർണ്ണ എന്ന സൂര്യകുലരാജാവും പില്ലാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ചന്ദ്രാംഗദനും ആ ദിക്കിനെ പരിഷ്കരിച്ചു എന്നും മുൻപറഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണരുടെ അനന്തരാനുഭവങ്ങൾ ഭാഗ്വൻ കൊടുത്ത ശാപമോക്ഷപ്രകാരംതന്നെ ആയിരുന്നു എന്നും കാണുന്നതല്ലാതെ ഭാഗ്വൻ പിന്നെ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തുചെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രകാരം ഒന്നുംതന്നെ നടത്തിയതായി കാണുന്നില്ല.

സമാധാനം: അവിടെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണർക്കല്ല, ഇതിലേക്കായിട്ടു വേറെ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണർക്കാണ്, ഇവിടെ ഭൂമി കൊടുത്തതു്.

നിഷേധം: അപ്പോൾ, സമുദ്രത്തെ നീക്കൽ, ഭൂമിനിർമ്മാണം, ദാനം മുതലായവ ഭാഗ്ഗവൽ പലപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു വന്നുപോകും. അങ്ങനെ ആക്ഷമ്പാൾ, വീരഹത്യോപാപമോചനാർത്ഥം ദാനം ചെയ്യാനെന്നും ഭൂമി മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണക്കു കൊടുത്തുപോയതിനാൽ തനിക്കിനിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ലാഞ്ഞിട്ട് അതിലേക്കുവേണ്ടി ആണെന്നും ഉള്ള സമാധാനങ്ങളും തത്സംബന്ധമായ കൃത്യങ്ങളും ഒന്നിലധികം തവണ വേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഇരുപത്തൊന്നുവട്ടം ക്ഷത്രിയരെ നിഗ്രഹിച്ച ഭൂമിയെ നിക്ഷത്രിയയാക്കുക, വീണ്ടും ഭൂമിയെ നിർമ്മിക്കുക അതിനെ ദാനംചെയ്യുക ഇവയെല്ലാം ആദ്യം ഒരിക്കൽ ചെയ്തിട്ട് പിന്നെയും ചെയ്യുക, അതായത് ആദ്യം കൊന്ന ക്ഷത്രിയരെ പിന്നെയും കൊല്ലുക, ആദ്യം ദാനംചെയ്തു ഭൂമിയെ പിന്നെയും ദാനംചെയ്തു, ആദ്യം നിർമ്മിച്ച ഭൂമിയെ പിന്നെയും നിർമ്മിക്ക, ആദ്യം വരുത്തിയതുപോലെ പിന്നെയും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തുക, മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണരെ ഇരുത്തിയാവച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ വരാമെന്നും പറഞ്ഞു പിന്നെയും പോക, ആദ്യം പരീക്ഷിച്ചതുപോലെ പിന്നെയും ബ്രാഹ്മണർ പരീക്ഷിക്ക, ആദ്യം വന്നപ്രകാരം പിന്നെയും വരിക, ആദ്യം കോപിച്ചപ്രകാരം പിന്നെയും കോപിക്ക, ആദ്യം ശപിച്ചപ്രകാരം പിന്നെയും ശപിക്ക എന്നിങ്ങനെ ഇതുസംബന്ധമായി പറയപ്പെടുന്ന സകല സംഗതികളേയും ഇപ്രകാരംതന്നെ ഭാഗ്ഗവൽ വീണ്ടും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വരികയും ആയതു പരിഹാസജനകമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

സമാധാനം: ഭാഗ്ഗവൻ ഇരുനൂറുവാഴുന്നതിനും ദാനംചെയ്യുന്നതിനും ഭൂമികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ വടക്കെ ഭാഗമായ സുബ്രഹ്മണ്യംമുതൽ വൈതരണിവരെ തനിക്കിരിക്കുന്നതിലേക്കും കന്യാകുമാരിമുതൽ ഗോകണ്ഠംവരെ ദാനംചെയ്യുന്നതിലേക്കും ഭൂമി ഉണ്ടാക്കി വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് അവ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആയിട്ടല്ലാതെ ഒന്നായിട്ടിരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല.

നിഷേധം: മൂന്നു ഭാഗ്ഗവന്റെ അധീനത്തിൽ ഇരുനൂറ്റു മുഴുവനും ദാനംനിമിത്തം കൈവിട്ടുപോയതിനാൽ തനിക്കിരുന്ന വാഴുവാനായിട്ടു മാത്രമാണ് തെക്കേ ഭാഗമായ കന്യാ

കുമാരിമുതൽ ഗോകണ്ഠംവരെ ഉള്ള ഭൂമി ഉണ്ടാക്കിയതെന്നു് ഇവിടത്തേക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായി കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടും കേരളോല്പത്തികളിൽ കാണുന്നപ്രകാരം ഈ ഭൂമി പാപവിമോചനാത്മം ദാനം ചെയ്യാനായിട്ടു് ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നുള്ള ഭാഗം ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുപോയിരിക്കുകൊണ്ടും ഇതും ഭാഗ്യവൻ ഇരുന്നപാഴുവാൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും (ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിൽ) ദാനത്തിനായിട്ടു് അല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പിന്നെയും സുബ്രഹ്മണ്യമുതൽ ഗോകണ്ഠംവരെയുള്ള സ്ഥലം സഹയാദിഖണ്ഡപ്രകാരം ആദ്യം ഭാഗ്യവൻ നിർമ്മിച്ചതിൽ ഉൾപ്പെടുപോയി. അതുപോലെ ആ സ്ഥലം കേരളമാഹാത്മ്യാദിപ്രകാരം രണ്ടാമത്തെ നിർമ്മാണത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇതു തീരെ യോജിക്കുന്നില്ല.

എല്ലാ കാരണങ്ങളാലും ഇതുകൾ രണ്ടല്ല എന്നും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും രണ്ടെന്നമട്ടിൽ പറയുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ, വാസ്തവം ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പ്രമാണങ്ങൾ രണ്ടുപ്രകാരം എഴുതിവെയ്ക്കാൻ കാരണമെന്തെന്നു് ഒരു വലുതായ ജിജ്ഞാസയും ശങ്കയും ഇവിടെ സംഭവിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. ഇതിൽത്തന്നെ ഇനിയൊരു സ്ഥലത്തു് ഓരോന്നായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നതിനാലും ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്ന സംഗതികൾ മേൽക്കാണിച്ചു ന്യായങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഏറ്റവും സ്പഷ്ടീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും അവയെ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

നിഷേധിക്കയും ശപിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനു മുമ്പായി തന്നുപെങ്കിൽ, 'സഹയാൽ സാഗരപർവ്വതം' കിടക്കുന്ന ഭാഗ്യവക്ഷേത്രത്തിന്റെ തെക്കേ ഭാഗമായ ഈ മലയാളഭൂമിയിൽ മഹായോഗ്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഭാർഗ്ഗവന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കുമെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമാകുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തകാര്യങ്ങൾക്കായിട്ടു് അസ്വാധീനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരായ വേറെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോയി ക്ഷണിക്കുന്നതിനു് ആ പശ്യമില്ലായിരുന്നു.

സമാധാനം: അന്നു് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ

ദാനം വാങ്ങുക മുതലായ കൃത്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതിനാൽ പലപ്രകാരം ഭ്രഷ്ടഭവിച്ചുപരാധിതനതുകൊണ്ട് ഉത്തമകായ്ക്കങ്ങൾക്ക് ഇനി അവരെ ക്ഷണിക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചായിരുന്നു.

നിഷേധം: ഭ്രഷ്ടന്മാരല്ലാത്തവരായ വിശിഷ്ടർ മുതലായ ബ്രാഹ്മണർ എത്രയോപേർ ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. ആയവരെ ക്ഷണിക്കരുതായിരുന്നോ?

സമാധാനം: മറ്റുള്ള ബ്രാഹ്മണർ വരുമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആണ്.

നിഷേധം: ആയവർ വരികയില്ലെന്നു തീച്ച ആയതിൽ പിന്നെയെങ്കിലും ഇവരെ ക്ഷണിക്കാമായിരുന്നല്ലോ; ഇവർക്കു വരാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതിലേക്കു സംശയവുമില്ലല്ലോ. എന്നിട്ട് അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ,

“ശ്രാദ്ധാത്മമൈവ യജ്ഞാത്മം മന്ത്രിതാസ്സുവ്ബ്രാഹ്മണാഃ നാഗതാ ഋഷയസ്സുവ്യേ കൃദ്ധോഭൂൽ ഭാഗ്വവോ മുനിഃ മയാ.....ക്ഷേത്രം നൃതനനിർമ്മിതം നാഗതാ ബ്രാഹ്മണാസ്സുവ്യേ കാരണം കിം പ്രയോജനം. ബ്രാഹ്മണാ നൃതനാ കാര്യാ ഏവം.....”

അർത്ഥം: “ശ്രാദ്ധം യാഗം ഇതുകൾക്കായി ബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചിട്ട് ആരുംതന്നെ ചെന്നില്ല. ഭാഗ്വൻ കോപിച്ചു ‘ഞാൻ നൃതനമായി ഭൂമിയുണ്ടാക്കി; ബ്രാഹ്മണരാരും ക്ഷണിച്ചിട്ടു വന്നില്ല. ഇതിലേക്കു കാരണമെന്തു? ഇനി ബ്രാഹ്മണരേയും നൃതനമായി ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്.’”

എന്നിപ്രകാരം ചിന്തിച്ചു മറ്റാരും ലഭിക്കാത്തതുപോലെ “പോക്കറാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും” എന്നമട്ടിൽ നികൃഷ്ടജാതിക്കാരെ, അതും നിത്യവും ജീവിഹിംസചെയ്തു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന മുക്കുവന്മാരെ പിടിച്ചു തന്റെ കായ്ക്കങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനും ബ്രാഹ്മണരാക്കിത്തീർക്കുമായിരുന്നോ? ഒരിക്കലുമില്ല. അതിനാൽ സഹയാദിഭവണ്യപ്രകാരം വടക്കു ഭാഗത്തെ ഏല്പാടിനു മുമ്പിലായിരുന്നു ഇവിടത്തേതു എന്നു പറവാൻ അല്പംപോലും കാരണമില്ലാ.

ഇക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങൾകൊണ്ട് സഹ്യാദ്രിവണ്ഡം കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിലെ പ്രമാണങ്ങൾ വേറെ ഭൂമികൾ, സംഗതികൾ ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള വയല്ലെന്നു സ്ഥിരപ്പെടുന്നു.

സമാധാനം: സഹ്യാദ്രിവണ്ഡപ്രമാണത്തെ വിശ്വസിച്ചാൻ പാടില്ല

നിഷേധം: അപ്രകാരം വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നത് കാരണത്തോടു കൂടാതെയോ കൂടിയോ?

കൂടാതെ എങ്കിൽ, ഇതുപോലെതന്നെ ഏതു പ്രമാണത്തേയും ആക്കം വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളിക്കളയാമെന്നുവരും. ആ സ്ഥിതിക്കു കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോല്പത്തികൾ മുതലായ പ്രമാണങ്ങളും തള്ളപ്പെടും. അപ്പോൾ ഈ ഭാഗ്ഗവ ബ്രാഹ്മണകീർത്തനാദികളെല്ലാം ദൂരെ തെറിച്ചുപോകയും സത്യം നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും.

കാരണത്തോടുകൂടിയായെന്നെങ്കിൽ, അതിനെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതായി വരും.

സമാധാനം: സഹ്യാദ്രിവണ്ഡപ്രമാണം ബ്രാഹ്മണരെ ദൂഷിക്കാൻവേണ്ടി ആരെല്ലാമോകൂടി എഴുതിവെച്ചതാണ്. ഇതുതന്നെ കാരണം.

നിഷേധം: കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോല്പത്തി മുതലായവ ബ്രാഹ്മണരെ വണ്ണിക്കാനും മറുതള്ളവരെ ദൂഷിക്കാനുമായിട്ട് ആരെല്ലാമോ കൂടിച്ചേർന്ന് എഴുതിവെക്കപ്പെട്ടവയാണ്.

സമാധാനം: ഈ മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരും, വിശേഷിച്ചു നമ്പൂരിമാരും, ശൂദ്ര(നായന്മാരും) തമ്മിലുള്ള സേവ്യ സേവക ഭാവം തെക്കെ മലയാളത്തിലേക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളായ കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഇന്നുവരെയും പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടുവരികയാൽ ആവക പ്രമാണങ്ങളെ വിശ്വസിക്കതന്നെ വേണം.

നിഷേധം: പ്രമാണത്തിൽ പറയുന്ന സംഗതിയും കാരണവും നടപടിയും അതിൽ പറയുംപ്രകാരംതന്നെ ശരിയായിട്ടും യുക്തനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കണം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ടറിയത്തക്കതും നടപ്പിൽ

ഇരിക്കുന്നതും ആയ സംഗതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രമാണം ആ സംഗതിക്ക് അല്ലെങ്കിൽ അതിൽ അധികംഭാഗത്തിന് തക്കതായ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കണം.

കേരളോല്പത്തി, കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിൽ, കന്യാകുമാരി മുതൽ വടക്ക് കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴവരെ 32 മലയാളഗ്രാമമടങ്ങിയ തെക്കെ മലയാളദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സകല സംഗതികളേയും ടി കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴമുതൽ വടക്കു ഗോകണ്ഠംവരെയുള്ള തുളുദേശത്തെക്കുറിച്ച് 32 ഗ്രാമങ്ങളുടെ നാമങ്ങളെ മാത്രവും പറയുന്നു.

സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ സുബ്രഹ്മണ്യംമുതൽ ഗോകണ്ഠം വരെ എന്നും സുബ്രഹ്മണ്യത്തിന് സമീപമുള്ളതായ ഉത്തര കന്യാകുമാരിമുതൽ നാസികാരൂപംബികംവരെയെന്നും അതിൽനിന്നിണ്ണയാ കാണുന്നു.

അതിൽ ഗോകണ്ഠത്തേക്കപ്പുറമുള്ള 32 ഗ്രാമങ്ങളേയും തൽസംബന്ധമായ സംഗതികളേയും കൂടി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു; ഗോകണ്ഠംവരെയുള്ള തുളുദേശം മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുവക പ്രമാണങ്ങളിലും ഉൾപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ഇതുകളിൽ ശരിവെക്കേണ്ടതു കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായതുകളെയോ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തേയോ? ആദ്യം പറയപ്പെട്ടവയെ ആണെങ്കിൽ, (1) ആ വക പ്രമാണങ്ങൾ പ്രധാന സംഗതികളെപ്പോലും അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായും വ്യത്യസ്തമായും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; (2) അവയിലെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളായ ഭൂദാനം മുതലായവയുടെ സകല കാരണങ്ങളും യുക്തിന്യായങ്ങളാൽ ആദ്യമേ തന്നെ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു; (3) വടക്കെ 32 തുളു ഗ്രാമങ്ങളുടെ നാമങ്ങളെ മാത്രമല്ലാതെ ആ ഗ്രാമങ്ങൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം, അതിന്റെ, ലക്ഷ്യം, സംഖ്യ, അവിടെയുള്ള നദികൾ, ഗ്രാമങ്ങളുടെ പിരിവുകൾ, ആ പിരിവുകളുടെ കാരണം, ഗ്രാമക്കാരുടെ ആഗമം, അവസ്ഥാതാരതമ്യം, ആചാരം ഇതുകളെ ഒന്നിനെയും അവ വിവരിക്കുന്നില്ല.

ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും തമ്മിലുള്ള സേവ്യസേവകഭാവം ബ്രാഹ്മണർ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ പരമ്പരയായി നടന്നുവരുന്ന നടപടികളെ നോക്കുമ്പോൾ അതു കാണുന്നില്ല; എന്നുതന്നെയല്ലാ പ്രമാ

ണങ്ങളിൽ കാണുന്ന സംഗതികളാകട്ടെ അതുകൾക്കു പറയുന്ന കാരണങ്ങളാകട്ടെ ഒട്ടുംതന്നെ പരമാർത്ഥമായിരിക്കുന്നില്ല. ഇക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങളാൽ വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളുന്നതിലേക്കു തക്കതായ കാരണങ്ങളോടു കൂടിയിരിക്കുന്നതു കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവതന്നെയാണു്. കാസരോട്ടുപുഴ(കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴ)യ്ക്കു വടക്കു ഗോകണ്ഠപുരയുള്ള ദേശങ്ങൾ, നദികൾ, ദ്വാത്രീശൽ (32) തുളുഗ്രാമങ്ങൾ, അതുകൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ, അതുകളുടെ നാമങ്ങൾ പിരിവുകൾ, ആ പിരിവുകളുടെ സംഖ്യകൾ, അപ്രകാരം പിരിവുകൾ ഉണ്ടാകാനുള്ള കാരണം, ഗ്രാമക്കാരുടെ ആഗമം ഉൽകൃഷ്ടനികൃഷ്ടതകൾ, ആചാരങ്ങൾ, ചിഹ്നങ്ങൾ മുതലായവയും ഗോകണ്ഠത്തേക്കു പറ്റാമുള്ള സംഗതികളും സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നവിധം അദ്യാപി മിക്കവാറും ശരിയായിട്ടും പരമാർത്ഥമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു ദേശചരിത്രം ഭൂമിശാസ്ത്രം ഇതുകൾ വായിക്കുന്നവർക്കും അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നതാണു്. ഇപ്രകാരമാകയാൽ ഈ രണ്ടിൽ നിഷേധനീയമല്ലാതെയും സകാരണം വിശ്വസനീയമായും ഇരിക്കുന്നതു് സഹയാദ്രിഖണ്ഡംതന്നെയാകുന്നു.

ഇനി ഈ സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തേയുംകൂടി വിശ്വസിക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയേണ്ടതായി വന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ ഈ വിഷയത്തിലേക്കു പുരാണപ്രമാണങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലെന്നായി പിന്നെയുക്തിയും ഇതുവരെ നടന്നുവരുന്നവയും പ്രത്യക്ഷാഭവയോഗ്യങ്ങളും ആയ നടപടികളും വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആധാരപ്രമാണങ്ങളും മാത്രം ശേഷിക്കും. ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നതായിരുന്നാലും ബ്രഹ്മസ്വംവക, ദേവസ്വംവക, ഗവൺമുണ്ടുവക മുതലായ സകല വസ്തുക്കളുടേയും ആദ്യജന്മിമാർ നായർ പ്രള(നാകപ്രള) കന്മാർതന്നെയാണെന്നു തെളിവാകും. അതിനെപ്പറ്റി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണു്.

എന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾ, ആധാരപ്രമാണങ്ങൾ ഇതുകളേയും വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളാമോ എന്നു നോക്കിയാൽ പിന്നെ യാതൊരവകാശവും ശേഷിക്കയില്ല. ജന്മികൾക്കു രാജാക്കന്മാർക്കും പ്രളക്കൾക്കും ആർക്കുംതന്നെ

ഒന്നിനും അവകാശം സിദ്ധിക്കാതെ സകലവും അരാജകതയായി കലാശിക്കും.

കേരളമാഹാത്മ്യാദി മേൽ പറയപ്പെട്ട പുരാണപ്രമാണങ്ങളുടെ സ്വീകരണം അന്യോന്യസ്പർദ്ധയ്ക്കും ഐക്യമത്യന്താശങ്ങൾക്കും മറ്റും കാരണമായിരിക്കുന്നു. അതുകൂടെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു തരക്കൂട്ടം വരുവാനില്ല. മനുഷ്യർക്ക് സാധാരണമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും പ്രകൃതത്തിൽ നായന്മാർക്ക് പ്രത്യേകമായുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ആയ ആത്മാഭിമാനം ആർക്കും ദോഷത്തെ ചെയ്യുന്നതായി വരികയില്ല.

അദ്ധ്യായം 4

മലയാളഭൂമി ഭാഗ്ഗവനുള്ളതല്ല

“വൈതരണ്യാദൃക്ഷിണേ തു സുബ്രഹ്മണ്യാത്തമോത്തരേ
സഹ്യാത്സാഗരപയ്തന്തം ശുക്ലാകാരം വ്യവസ്ഥിതം”

(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാദ്ധ്യായം)

അർത്ഥം: “വൈതരണിക്കു തെക്കും സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കും സഹ്യപർവതം തുടങ്ങി സമുദ്രം വരെ, അതായത് സഹ്യന്നു പടിഞ്ഞാറും സമുദ്രത്തിനു കിഴക്കുമായിട്ട്, മുറത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ കിടക്കുന്നു.” ഇതാകുന്നു ഭാഗ്ഗവദ്ഭൂമിയുടെ അതിർത്തിനിണ്ണം.

ഭാഗ്ഗവൻ സ്വന്തഭൂമിയായ ഈ സ്ഥലത്തിന്മേലാണുകൊണ്ടു്, പല ദിക്കിൽനിന്നും അവിടെ വന്നു താമസിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരോടു് “ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ഭൂമി തരികയില്ല; നിങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും യാചകന്മാരായി ഭവിക്കും” എന്നു മുതലായി ശപിച്ചപ്പോൾ അവർ ഭയന്നു് ശാപമോക്ഷത്തിന്നുപേക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം സ്വന്തഭൂമിയെ അവർക്കു കൊടുക്കയില്ലെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തെ വിടാതെ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് കലിയുഗമാകുമ്പോൾ നിങ്ങൾ,

“അസിപ്രസ്ഥാവനീസ്ഥാനേ ശ്ലോചനീയാ ഭവിഷ്യഥ.”

(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

അർത്ഥം: “അസിപ്രസ്ഥം എന്ന സ്ഥലത്തു ശ്ലോചിനീയരായി ഭവിപ്പിൻ.”

എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു് തള്ളിവിട്ടതായി കാണുന്നതിനാലും ആ ശാപമോക്ഷപ്രകാരം ആ ബ്രാഹ്മണർ വന്നുചേർന്നു് ഈ മലയാളഭൂമിയിലാകുകൊണ്ടും ഇവിടം ഭാഗ്ഗവന്റേതല്ലെന്നു തെളിയുന്നു.

സമാധാനം: ഈ മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ ശാപം ഏറ്റവും ശാപമോക്ഷപ്രകാരവും വന്നവരാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ലാ. ശാപമേററിട്ടുള്ളവർ ഭാഗ്ഗവൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം

അസിപ്രസ്ഥാവനിയിൽ പോയിരിക്കും. ആ സ്ഥലം വേറെ എവിടെയോ ആയിരിക്കാം.

നിഷേധം: ഈ ബ്രാഹ്മണർ ആദ്യം വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ മംഗലപുരം പുഴയുടെ വടക്കെ കരയാളം വന്നു നിറഞ്ഞു. അനന്തരം സ്ഥലവും, ഭവനവും, നിത്യവൃത്തിമാർഗ്ഗവും ഇല്ലാതെ നദിമാർഗ്ഗങ്ങളുടെ മലവെള്ളം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞുവരുമ്പോലെ തിന്നിത്തിരുകി പ്രവഹിച്ചു് തെക്കോട്ടുതന്നെ വരികയാൽ ഈ പ്രദേശത്തു വന്നുചേരുവാനേ ഇടയുള്ളൂ. എന്നുതന്നെയുമല്ലാ കലഭ്രഷ്ടരായി രാഘവാചഹതന്മാരായിരിക്കുന്ന ഇവർ (ബ്രാഹ്മണർ) ശുഭ്രാനനിരതന്മാരായിട്ടു് ശുക്തിമതി (മംഗലപുരം ഉള്ളിളൻപുഴ) കടന്നു് ദക്ഷിണകന്യാകുമാരിയും അനന്ത്യകൂടവും നാകന്മാരെന്ന പ്രസിദ്ധി അടഞ്ഞുവരായിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളും ഉള്ളിടമായ ദക്ഷിണ(തെക്കൻ) ദിക്കിലേക്കു പുറപ്പെട്ടുചെന്നു് അനേകവിധം പ്രവൃത്തികൾ കൈക്കൊണ്ടു് കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവന്നു എന്ന് ടി സഹയാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മലയാദ്രിമാഹാത്മ്യം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

“മലയക്രോഡഭ്രമേന്ദു സീമാത്പേന വിനിശ്ചിതാ
പയസ്വിന്ത്യത്തരസ്യാന്തു* ദക്ഷിണേ തു കമാരികാ
പുർവ്വസീമാ തു ഗിരിരാഞ്ചലയഃ പശ്ചിമേംബുധിഃ”

“വടക്കു് കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴയും തെക്കു കന്യാകുമാരിയും കിഴക്കു മലയ പർവതവും പടിഞ്ഞാറു സമുദ്രവും.” ടി ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതിന്റെ പേരിനേയും ഭരണത്തേയും കുറിച്ചു താഴെപ്പറയുംപ്രകാരം കാണുന്നു:

“അസിഹന്യൈഃ രക്ഷിതത്വാൽ പ്രഭൃഭിന്നാകനാമകൈഃ
അസിപഞ്ചരിതത്വാച്ച അസിപ്രസ്ഥമഗാടകം”

അർത്ഥം: “കൈയിൽ (ഭഴിയാതെ) വാളുള്ളവരായി നാകന്മാരെന്ന പ്രഭൃക്കന്മാരാൽ എല്ലാജ്യേഷും ഭരിക്കപ്പെടുകയും വാൾപ്രയോഗവും അതിലേക്കു് അധികചാതുര്യപ്രചാ

* ‘പയസ്വിന്ത്യത്തരേ ദേശേ’ എന്നും പാഠമുണ്ടു്.

രവ്യം ഉള്ളതിനാലും (ഈ മലയാളഭൂമിക്ക്) അസിപ്രസ്ഥം എന്ന നാമം സിദ്ധിച്ചു." ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഭാഗ്ഗവതൃമി കാവ്യാന്തരോട്ടുപുഴമുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശമാണെന്നും മലയാളഭൂമി കാവ്യാന്തരോട്ടുപുഴമുതൽ തെക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശമാണെന്നും ഇത് ചലയാളിനായർ പ്രത്യേകമായി സ്വന്തമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും തെളിയുന്നു.

എന്നാൽ,

".....പ്രതിജ്ഞാ സാധിതാ തപയാ
തസ്സാന്തു രാജ്യഭാരസ്സപ്യഭിഷേകസ്സചർഹസി"
(കേ. മാ. അ. 9)

അർത്ഥം: "അങ്ങനെയെ പ്രതിജ്ഞാ സാധിച്ചു. അതുകൊണ്ട് അഭിഷേകത്തിനും രാജ്യഭാരത്തിനും അങ്ങുതന്നെ അർഹനാകുന്നു."

എന്നിങ്ങനെ ത്രിമുരുകളും സകല ദേവന്മാരും ഋഷികളുംകൂടി ഭാഗ്ഗവതോടു പറഞ്ഞപ്രകാരം അദ്ദേഹം,

ചതുഷ്ഠിതമൈർഗ്രാമൈർബൃഹന്നദ്വ്യം സമാഗതഃ
കേരള്യം ഭാഗ്ഗവോ രാമഃ സമ്മ്യഗ്രാജ്യം പ്രശാസതി
ത്രിവഞ്ചാശസഹസ്രാണി വർഷാണി ച ഭൂഗുണമഃ
യാവദ് ഗോകണ്ഠപത്യാം താവത് കന്യാകുമാരികാം
രാമേ രാജ്യം പ്രശാസതി ധർമ്മേണ പൃഥിവീമിമാ"

(കേ. മാ. അ. 54)

അർത്ഥം: "അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരോടുംകൂടി പെരുമ്പുഴക്കൽ വന്നുചേർന്ന് ഗോകണ്ഠമുതൽ കന്യാകുമാരിയോളം ഉള്ള രാജ്യത്തെ അൻപത്തിമൂവായിരം വർഷം ധർമ്മത്തോടെ പരിപാലിച്ചിരുന്നു" എന്നു കാണുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ലെന്നതന്നെല്ലാ, ഈ മലയാളനാടുകളിൽ ഒന്നായ തിരുവിതാംകൂർഭൂമിതന്നെ പണ്ടാരവക തേട്ടം, പണ്ടാരവക ഒററി, പണ്ടാരവക കാണം, പണ്ടാരവക പാട്ടം, പെരുമ്പറൂർ, വിരുത്തിപ്പാട്ടം, പുതുവൽ പാട്ടം, കഴകപ്പാട്ടം, ദർഘാഡുപാട്ടം, നെന്തപ്പാട്ടം, സഞ്ചായപ്പാട്ടം, നടുപ്പാട്ടം, കത്തകപ്പാട്ടം, വിരുത്തിടന്നുപാതിപ്പാട്ടം,

മിതെടുപ്പുപാട്ടും, തോൽപാട്ടും, പയിറുപാട്ടും, വെട്ടഴിവു പാട്ടും, കരിങ്കുറുപാട്ടും. പാൽപായസമംവക പിഴയാപ്പാട്ടും, വിളക്കുപാട്ടും, കണ്ടുകൃഷിവക കത്തകക്കൃഷി, കണ്ടുകൃഷിവക പ്പാട്ടും, മേൽകങ്ങാണ, സങ്കേതം, തുരം, കടിയിരിപ്പ്, കുടുംബപ്പൊരുതി, തിരുമുഖഇറയിലി, അരുളിറയിലി, കുടുംബവിരുത്തി, ചാടവറുവിരുത്തി, കൂത്തുവിരുത്തി, കൊടുവിരുത്തി, കഴൽവിരുത്തി, കൊമ്പുവിരുത്തി, വള്ളുവിരുത്തി, വഞ്ചിവിരുത്തി, ഔനവിരുത്തി, മാലവിരുത്തി, ശാന്തിവിരുത്തി, കയറുവിരുത്തി, തളിവിരുത്തി, ചൂലുവിരുത്തി, കഴകവിരുത്തി, പാട്ടുവിരുത്തി, പാലുവിരുത്തി, പാലെടുപ്പുവിരുത്തി, കീഴാണുവിരുത്തി, ചെമ്പുപണിവിരുത്തി, കൂറുവിരുത്തി, ഓടന്മാർവിരുത്തി, ശംഖുവിരുത്തി, മഹാഭാരതം വായ്പുവിരുത്തി, നടകാവൽവിരുത്തി, വെടിവിരുത്തി, അനുഭോഗവിരുത്തി, പരിശുവിരുത്തി, കച്ചുവിരുത്തി, മൂന്നിലവിരുത്തി, മൂന്നിലവകപ്പടി, പഴംചോറുവിരുത്തി, ഉഴഴിയവിരുത്തി, ഇറയിലിനായതവകപ്പടി, മാനിഭം, അത്ഥമാനിഭം, കരമൊഴിവു സർച്ചമാനിഭം, ബ്രഹ്മദായം, ദേവദായം, വട്ടുവിരുത്തി, മഠപ്രം, നന്താവനപ്രം, ദ്വാദശിപ്രം, ഉമ്പളം, ഉഭയഉമ്പളം, ഉടമഉമ്പളം, ജപ്പി, അയൽ, ലയൻ ഉൾപ്പെട്ട അയൽ, അടിമ, അനുഭവം, തിരുവിളർ, തിരുഅടയാളം, ഗുരുദക്ഷിണ, മണ്ഡപക്കുറുതീർച്ച, മലവാരം, വിളമേലടി, അടിയറപ്പാട്ടും, രക്ഷാഭോഗം, ദാനപ്രമാണം, പൊന്നിട്ടുകാരാണ, നേർകാരാണ, കാരാണ, അട്ടിപ്പേരൂ, തീരൂ, വിലയോല, വായോല, ക്രയശാസനം, ചേരാഒറ്റി, മീളാവൊറി, ഇടക്കാരാഴ്, വച്ചുപാതികാരാഴ്, അഞ്ചുരണ്ടുകാരാഴ്, കഴിക്കാർാഴ്, മേലാഴ്, നടുക്കുറുനുഭവം, നടുക്കുറുവായോല, കാണപ്പാട്ടും, ഒറി, ഉഴവുപാട്ടും, ഉഴവോല, ഉഴവൊറി, പട്ടയോല, മാരായം, അറൊറി, നേരൊറി, നേർപാട്ടും, ചിറൊറി, റാവൊറി, മേലൊറി, കോടാലിക്കാണി, പയ്യുപ്പാടു, പണയം, നേർപണയം, ചൂണ്ടിപ്പണയം, ചൂഴിപ്പണയം, മാറായ്പ്പാട്ടും, പാട്ടുഒറി, മാറാപ്പാട്ടും, കാരാണപ്പാട്ടും, വച്ചുപാതിപ്പാട്ടും, കടിപ്പാതിപ്പാട്ടും, ഒഴിയാപ്പാട്ടും, വരമ്പകപ്പാട്ടും, വെൺപാട്ടും, പെരുമ്പാട്ടത്തേട്ടും, പാതിവാരം, വിത്തുപാതി,

വിത്തിട്ടുകിളച്ചുപാതി, ഇട്ടുപാതിപ്പാട്ടം, കൈയൊരുപാതി, ഒററിയും കുഴിക്കാണവും, പാട്ടവും കുഴിക്കാണവും, കടിപ്പുള്ളി, തനതു്, കടിജന്മം, ഉകന്തുടമ, യാപ്യ ഉകന്തുടമ, നംകടമ, പേർകൂലി, അറപ്പുസ്സുപമ്മ, കടസ്സുപമ്മ, പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപാവക വിരുത്തി, പാലിയത്തുടമനവൻവക വിരുത്തി ഇങ്ങനെ മറ്റു പല ഇനങ്ങളിലായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്.

സമാധാനം: ഇപ്പോൾ പല ഇനങ്ങളിലായിട്ടിരിക്കുന്നു എങ്കിലും ഈ ഭൂമി മുൻപറഞ്ഞപോലെ ആദ്യം പരശുരാമസ്വത്തായിട്ടുമാത്രം ഒരേ ഇനത്തിലും പരശുരാമനാൽ പാലിക്കപ്പെട്ടു ഇരുന്നിരുന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തിപ്പൂജിച്ചു അവർക്കായിട്ടു കേരളഭൂമി മുഴുവനും ദാനം ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതിന്റെ രശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണരുടെ രക്ഷയ്ക്കു ലൗകികമായും വൈദികമായും വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ നടത്തുന്നതിനു നിയമിക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും മന്ത്രികളുടേയും മറ്റും ഉപജീവനാർത്ഥമായും ദേവാലയങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും വകവെച്ചു തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നിടത്തു മേൽപ്രകാരം പല ഇനങ്ങളിലായിട്ടുള്ളതാണു്.

നിഷേധം: മറ്റുള്ള ഇനങ്ങളാകുന്ന സ്വപരിണാമങ്ങളോടും മൂന്നിനത്തിന്റെ അഭാവത്തോടുംകൂടി സ്ഥിരപ്പെട്ടു് ഒന്നായും ചൊതുവായും ഉള്ള ഒരിനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകകൊണ്ടു് ഈ പല ഇനങ്ങളും വന്ന മാറ്റം പിടിച്ചു നോക്കിച്ചെന്നാൽ എല്ലാറ്റിന്റേയും ഒന്നായ മൂലസ്ഥാനത്തെ ശരിയായി കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു വരും. അതിനാൽ മുമ്പിൽ കാണിക്കപ്പെട്ട ഇനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് സംശയനിവൃത്തി വരുന്നതുവരെ (വേണ്ടിടത്തോളം) ഓരോന്നിനെ ആയിട്ടു പിടിച്ചുനോക്കി അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാം. അതിനുള്ള മാറ്റം രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇവിടെ രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കേരളോല്പത്തികൾ, കേരളമാഹാത്മ്യം, ജാതിനിർണ്ണയം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആണെന്നു് ആരും മനസ്സിലാക്കിക്കളയരുതു്. അപയെല്ലാം ഓരോ ഉദ്ദേശ്യനിവൃത്തിക്കായി എഴുതി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണു്. അങ്ങനെ എഴുതി ഉണ്ടാക്കുന്നതു് (1) വാസ്തവം വെളി

പ്പെടുത്താൻ മാത്രവും (2) സ്വാതന്ത്ര്യപരതനിമിത്തം ഇല്ലാത്തവയെ കൃത്രിമമായി എഴുതിച്ചേർത്തു വാസ്തവത്തെ മറച്ചു ക്ഷിപ്തം സാധിക്കുന്നതിനാലത്രയും ആയിരിക്കാം. കേരളോല്പത്തികൾ മുതലായവ രണ്ടാമതു പായപ്പെട്ട ശേഖരത്തിൽ ഉള്ളവയാണ്. ഇതുകളിൽ മുൻകാണിച്ചുപോലെ വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചു അറിയേണ്ടതായ ഒരു വിവരവും ഇല്ലാ. ആകയാൽ ഇതുകൾ യഥാർത്ഥനോഷണവിഷയത്തിൽ കൈകൊണ്ടു തൊടാൻപോലും കൊള്ളുകയില്ല.

ഇനി മുൻപറഞ്ഞപോലെ, രാജാക്കന്മാർ മന്ത്രിമാർ പ്രഭുക്കന്മാർ മുതലായവരുടേയും ദേവസ്വാ ബ്രഹ്മസം മുതലായവയിലേയും സകലചെലവുകൾക്കും വേണ്ടു നന്തല്ലാം അതാതിന്നു വക ഇറക്കിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാകണം. ഉണ്ടാകുന്നതിനു ദേഹണ്ണും നടത്തണം. ദേഹണ്ണം നടത്തുന്നതിനു അവയെ കുടിയാനവന്മാരായ ജനങ്ങളെ ഏൽപ്പിക്കണം. അങ്ങനെ ഏൽപ്പിക്കുമ്പോൾ വളരെ ജനങ്ങളും വസ്തുക്കളും ഉണ്ടാകുകൊണ്ടു എവിടെ, എപ്രകാരമുള്ള വസ്തുവിനെ ആരു, ആർക്കു എങ്ങനെ കൊടുത്തു എന്നു മുതലായ വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നതിനു രേഖാപ്രമാണം വേണം.

സ്ഥാനമറിഞ്ഞു കരം കൊടുക്കുന്നതിനു എഴുതിക്കൊടുക്കുന്ന ജന്മിയുടെ പേരും കരം കൊടുക്കാത്തപക്ഷം വരുത്തിച്ചോദിക്ക, നപേടി നടത്തുക ഇതുകൾക്കു എഴുതിവാങ്ങിക്കുന്ന ഉഴവന്റെ പേരും വസ്തു കിടക്കുന്ന സ്ഥലം അറിയുന്നതിനു ദേശം മുതലായവയുടെ വിവരവും അതിൽ കടന്നു അന്യന്റേതിൽ ചെല്ലാതെ ഇരിക്കാനും തന്റേതറിഞ്ഞു മുഴുവനിലും പ്രവേശിപ്പാനും വേണ്ടി എല്ലുകകളും ഇത്രയെന്നറിഞ്ഞു കരം നിശ്ചയിക്കുന്നതിലേക്കു അളവും അപ്പോഴപ്പോൾ കാരണാദരവശാൽ പല വിധത്തിൽ പലമാതിരി അവകാശങ്ങളും സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു പലരും അവകാശികളായി വന്നേക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ അടിക്കടി പേരുമാറി വരുമ്പോൾ മുൻ വിവരങ്ങൾക്കും വസ്തുവിനും കഴക്കുന്നേരിടാതെ ഇരിക്കുന്നതിലേക്കു വസ്തുവിന്റെ മൂന്നിനവും (ഇന്നാരുടെ സ്വന്തമെന്ന് ആദ്യഉടമസ്ഥന്റെ പേർ കാണിക്കൽ) ഉടമസ്ഥനു സിദ്ധിച്ച മാറ്റവും അവകാശത്തിന്റെ അളവും മറ്റും രേഖാപ്രമാ

ണത്തിൽ (ആധാരത്തിൽ) കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും വേണ്ടുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങൾക്കും ജന്മിസ്ഥാനത്തു കണക്കുകളും നടന്നിട്ടുള്ളതും നടക്കുന്നതും ആയ സംഗതികൾക്ക് യഥാർത്ഥമായി ഗ്രന്ഥവരിയുൾപ്പെടെ ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു പരിപാലന കർത്താക്കന്മാർക്ക് പതിവാണ്. ഇവിടെ വാസ്തവം കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിന് ഇവക പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു വേണ്ടതു്.

ഇപ്രകാരം ആധാരങ്ങൾ കണക്കുകൾ മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾ* പരിശോധിച്ചതിന്റെ ശേഷം കുടികൾ, സർക്കാർ, സാമന്തന്മാർ, രാജാക്കന്മാർ, ദേവസ്വങ്ങൾ, ധർമ്മങ്ങൾ, ഇതുകളിൽ യാതൊന്നിന്റേയും മൂന്നിനങ്ങൾ ഭാഗ്യവശത്തോ ബ്രാഹ്മണരുടേതോ ആയിട്ടു കാണുന്നില്ല. സമസ്തവും മലയാളീനായർപ്രഭുക്കളുടെ വകയായിട്ടു മാത്രമാണു കാണുന്നതു്.

സമാധാനം: അതുപരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷയ്ക്കു വേണ്ടി പരദേശത്തുനിന്നും വരുത്തി അടികളാക്കി പാപ്പിക്കപ്പെട്ടവർ അല്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗത്തുനിന്നും ഭാഗ്യവനാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട സ്ത്രീകളിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു ജനിച്ചവർ ആയ ശുഭ്രർ അന്യായമായി സകലവും അപഹരിച്ചു് അധീനത്തിലാക്കിയതിനാൽ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അവരുടെ പേരിൽ ഇപ്രകാരം രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയായതാണ്. അല്ലാതെ പൂർവസ്ഥിതിയിൽ അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല.

നിഷേധം: എന്നാൽ ഇടക്കാലത്തു് അവർ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുമ്പു് ഉള്ളതായ പ്രമാണങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ പക്കൽ കാണേണ്ടതാണ്, പ്രമാണങ്ങളേയുംകൂടി ശുഭ്രർ അപഹരിച്ചു നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എങ്കിൽ ശുഭ്രബാധകമായും ബ്രാഹ്മണസാധകമായും പറയുന്ന കേരളമാഹാത്മ്യം കേരളോല്പത്തികൾ മുതലായ സകല പ്രമാണങ്ങളുംകൂടി അവർ (ശുഭ്രർ) അപഹരിച്ചു നശിപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ആവക പ്രമാണങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ പക്കൽ എന്നുതന്നെയല്ലാ ശുഭ്രരുടെ അധീനത്തിലും തിരസ്കൃതങ്ങളാകാതെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുകകൊണ്ടും അപഹരിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു തീരെ ശരിയല്ല.

* അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ കാണിക്കും.

ഭാഗ്യാവൻ ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി രക്ഷയ്ക്കായിട്ട് രാജാക്കന്മാരെയും ശൂദ്രന്മാരെയും മറ്റുമെല്ലാം ഉൾക്കൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരെയും നിയമിച്ചു എല്ലാം സുമാറാക്കി അനന്തരം മഹാബ്രാഹ്മണർ ദാനം ചെയ്തതായിട്ടാണല്ലോ പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിനിടയിൽ ശൂദ്രർക്ക് അപഹരിക്കാൻ സൗകര്യവും ശക്തിയും തീരെയില്ലായിരുന്നു എന്നും അതിൽ പിന്നീട് ബ്രാഹ്മണരും രാജാക്കന്മാരും വളരെ ഉയർന്നു ശൂദ്രർ അടിമകളുടെ നിലയിൽ വളരെ താഴ്ന്നു ഇരുന്നിരുന്നതേ ഉള്ളൂ എന്നും കേരളമാഹാത്മ്യം കേരളോല്പത്തി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒരിക്കലുമില്ലാത്ത വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് നല്ലപോലെ അറിയാവുന്നതും മേൽപ്രകാരം അവർ (ശൂദ്രർ) യാതൊരു അക്രമങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ട് ഒരു പ്രമാണത്തിലും കാണുന്നില്ലാത്തതും ആകുന്നു.

അല്ലാതെയും അടിമകളായും അസ്വതന്ത്രന്മാരായും അനധികാരികളായും അസമ്പന്നന്മാരായും അശക്തന്മാരായും ഇരുന്ന ആ ശൂദ്രർ ഇതുകൊണ്ട് എങ്ങനെ അപഹരിച്ചു? അപ്പോൾ സ്വാമിമാരും സമ്പന്നന്മാരും സ്വതന്ത്രന്മാരും ശക്തന്മാരും ആയിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ എന്തിനായിട്ട് ഏതുവിധത്തിൽ അവയെ വിട്ടുകളഞ്ഞു?

സമാധാനം: ബ്രാഹ്മണർ ആശ്രിതവാത്സല്യംകൊണ്ടും ഉപകാരസ്തുരണകൊണ്ടും ശൂദ്രരിൽ പലർക്കും ഇടക്കാലങ്ങളിൽ പ്രഭുത്വത്തെയും സ്ഥാനമാനങ്ങളേയും കൊടുത്തു. അവർ കലക്രമേണ പ്രബലന്മാരായി മറ്റുള്ള ശൂദ്രരെയും അധീനത്തിലാക്കി എല്ലാം അപഹരിക്കയും അങ്ങനെ വസ്തുക്കൾ ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും കൈവിട്ടുപോകയും ചെയ്തു.

നിഷേധം: എങ്കിൽ ശൂദ്രർ കൈക്കലാക്കി എന്നു പറയുന്ന ഭൂമികളുടെ ഇടക്കിടെ വളരെ നല്ലായും കൈപാക്കിനാ എത്രയോ വസ്തുക്കൾ ബ്രഹ്മസ്വംവകയായി കിടക്കുന്നുണ്ട്. അവയെല്ലാംകൊണ്ടും ഇന്നുവരെയും ജന്മിമാർ ബ്രാഹ്മണരും ഒഴുവാന്മാർ ശൂദ്രന്മാരെന്നെ ആയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയെക്കൂടി ആ പ്രബലന്മാരായ ശൂദ്രർക്ക് അപഹരിക്കുതായിരുന്നോ?

സമാധാനം: ആ വസ്തുക്കളുടെ ജന്മിമാരായ ബ്രാഹ്മണർ ആ ശുഭദൈവങ്ങളും പ്രാബല്യവും ശക്തിയും ഉള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ അപ്രകാരം പററിയില്ല.

നിഷേധം: എങ്കിൽ ആ പ്രബലന്മാരായിരുന്ന ജന്മിമാർക്കുതന്നെ ശുഭദൈവങ്ങൾ ഇത്രത്തോളം ശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവരും മറ്റു ബ്രാഹ്മണരും ഒരുമിച്ചുകൂടി ശുഭദൈവദീക്ഷവിട്ടുപറഞ്ഞാമായിരുന്നല്ലോ. അപ്പോൾ അവർ ഈ അക്രമങ്ങളെ ചെയ്തയില്ലായിരുന്നല്ലോ.

സമാധാനം: മറ്റുള്ളവരുടേത് അപഹരിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മതിയെന്നും ശേഷം ജന്മികളുടേതു വേണ്ടെന്നുംവെച്ചിട്ടാണ്.

നിഷേധം: എങ്കിൽ പെട്ടെന്നു അവർക്കു ഇപ്രകാരം ഒരു വിരക്തിതോന്നുവാൻ കാരണമെന്തു്? ഇതു സംബന്ധമായി താഴെ പറയുന്ന പ്രമാണം നോക്കുക:

“വാസനീ ചാരകപ്രേഷ്യ വാക്യസ്യോച്ചാരണം മിഥഃ പൗര്യാപയ്തേണ തുല്യോയം ധമ്മോ ഭൂദേവ ശുഭദയോഃ ബാഹുജോരുജവണ്ണാനാം ഭൂദേവപി കനീയസീ ആഗതേ സദശോ ധമ്മഃ പ്രത്യത്മാനാഭിവാദനേ രാമക്ഷേത്രേ തു ശുഭദസ്യ നാഭിവാദ ഇതി സ്ഥിതിഃ സ തൽസ്ഥാനേജലിം കര്യാദിതി ഭാർഗ്ഗവശാസനം. ബാഹുജോരുജയോദ്ധണ്ഡീകർപരിനിഷ്ഠിതഃ അന്യത്ര ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രാൽ സാധാരണ ഇതി സ്തുതഃ ബാഹുജാംഘ്രിജയോദ്ധണ്ഡ്യാഗോ വൈക്രബൃതേപിനാ പ്രാണാനാം ബ്രാഹ്മണസ്യോത്ഥേ സാധാരണ ഉദാഹൃതഃ ഊരുജാംഘ്രിജയോർദ്ദുച്ഛാലവനം ക്ഷിതിവർദ്ധനം പ്രാണതയാഗോ ഗവാത്ഥേ ച ധർസാധാരണസ്ത്രീകം”

(ശാങ്കരസ്തുതി, അ. 1, പാദം 1.)

വിശേഷിച്ചും മലയാളത്തിലേക്കു പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള സ്തുതിപ്രമാണം ഇവിടെ നടപ്പായിരിക്കുന്നതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ശുഭർ ഒരിക്കലും ബ്രഹ്മസ്വത്തെ അപഹരിച്ചിരിക്കയില്ല.

സമാധാനം: അവർ ദുരാശയം ഭയപ്പെടും നിമിത്തം പ്രമാണത്തേയും ന്യായത്തേയും ലംഘിച്ചു അപ്രകാരം ചെയ്തുകളഞ്ഞു.

നിഷേധം: അങ്ങനെ ചെയ്തവർ ബ്രാഹ്മണശത്രുക്കളും പരമദ്രോഹികളും മഹാദൃഷ്ടന്മാരുമായിരിക്കണം. ആ മട്ടിന് ബ്രാഹ്മണർ അവരോടും അവർക്കു ബ്രാഹ്മണരോടും വിശ്വാസവും അടുപ്പവും സ്നേഹവും ആദരവും ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടായിരിക്കാനിടയില്ല.

എന്നാൽ ഇവർ രണ്ടു വകകാരും ഇതു മലയാളത്തിൽ പാരമ്പര്യമായിട്ടു അന്യോന്യം ഏതുപ്രകാരമാണ് പെരുമാറിവരുന്നത്? ശൂദ്രസ്ത്രീകൾക്കു ബ്രാഹ്മണർ സംബന്ധം ചെയ്യുന്നത് എത്രയും നല്ലതാണെന്നു വിചാരിച്ചു മിക്ക ഭവനങ്ങളിലും അവരെക്കൊണ്ടുതന്നെ സംബന്ധം ചെയ്യിപ്പിച്ചു അങ്ങനെ നടന്നുവരുന്നു. ശൂദ്ര ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ (കയ്യർ, പണിക്കർ മുതലായവരുടെ) ഭവനങ്ങളിൽ സമജാതിക്കാർ പാടില്ല. ബ്രാഹ്മണരേ സംബന്ധം ആകാറു എന്നും കൂടിയുണ്ടു്; ഇന്നുവരെയും നടപ്പും അപ്രകാരംതന്നെയാണു്. എന്നാൽ ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ നമ്പൂരികളു ജനിച്ചുണ്ടാകുന്ന സന്തതിക്കു് കഴു പിതാവിന്റെ സ്വത്തിൽ യാതൊന്നിനും അവകാശവുമില്ല. അഥവാ ആ പിതാവു കട്ടിക്കു നാലുകാശിനു വല്ലതും തീർപ്പിച്ചു് ഇട്ടുപോയാൽ “അയ്യയ്യോ! ബ്രഹ്മസ്വം വക യാതൊന്നും കട്ടംബത്തിൽ കേറരുതേ, തറവാടു മുടിഞ്ഞുപോകുമേ” എന്നു പെണ്ണടയക്കാർ പറഞ്ഞു് ആയതിനെ മറെറാരും ബ്രാഹ്മണനു ദാനം ചെയ്തുകൂടി പതിവാണു്. പിന്നെ ഭർത്താവായ നമ്പൂരി വരുമ്പോൾ അയാളോടുകൂടി ചങ്ങാതിമാരായി രണ്ടുമുന്നിൽ കുറയാതെ നമ്പൂരിമാരും അവർക്കു് ആളൊന്നിനു് ഓരോരുത്തർ വീതമെങ്കിലും വാല്യക്കാരും കൂടി വരും. പ്രത്യേകം മറവും കിണറും കളവും അടുക്കളയും ഇല്ലാത്ത തറവാടുകൾ മലയാളത്തു നായന്മാർക്കു ദുർല്ലഭമാണു്. വഴനവകെല്ലാം എത്രകാലമെങ്കിലും താമസിക്കാവുന്നതാണു്. അക്കാലങ്ങളിൽ വെടിപ്പായിട്ടു സാപ്പാടു്, തേച്ചുകുളി, മുണ്ടു്, എന്നുവേണ്ട സകലചെലവും കൊടുക്കും. പിന്നെ തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനും എല്ലാ ഇവരെക്കൊണ്ടു കർമ്മം ചെയ്യിക്കുക ഇവർക്കു ദക്ഷിണ

കൊടുക്കുക മുതലായവയുണ്ട്. മലയാളകുടുംബത്തിലെ ഗൃഹശ്ലീലം, മുതൽ നഷ്ടം, അവമാനം, ദുർബ്ബദ്ധികളായ സന്തതികൾ മുതലായ ആപൽപാദപങ്ങൾക്ക് ആഭിബീജം മിക്കവാറും ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രവേശനമാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരു മഹാസമ്പത്തുള്ള കുടുംബത്തിൽ എന്തിനായിട്ടെങ്കിലും ഇവരുടെ പ്രവേശനം ശാഖിനിബിദ്ധവിപനത്തിൽ വേനൽക്കാലത്തു് കാട്ടുതീ പിടിക്കുന്നതുപോലെയും തളിത്തു കൊഴുത്തു നിൽക്കുന്ന കല്ലവൃക്ഷത്തിൽ പ്രളയകാലത്തു് അതികഠിനമായ വജ്രപാതം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയുമാണ്. ഇപ്രകാരം മലയാളത്തുള്ള മിക്ക തറവാടുകളും നശിച്ചുകഴിഞ്ഞും നശിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും തറവാട്ടുമസ്ഥിരിൽ പ്രധാനികൾ ചില നിസ്സാരങ്ങളായ ദുരഭിമാനങ്ങൾ നിമിത്തം, അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു പ്രയത്നിക്കാതെയും അതിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നവരോടു് ശുദ്ധ അസംബന്ധങ്ങളായ സമാധാനങ്ങളെ നിർല്ലജ്ജാവിളിച്ചെഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ടും തറവാട്ടുജന്മശ്രമികളായി ജീവിക്കുന്നു. ഇവർ സാധുക്കളേയും ഗുണഭോഷിക്കുന്ന യോഗ്യന്മാരേയും അലക്ഷ്യമായിട്ടു വിചാരിക്കുന്നു എങ്കിലും ബ്രാഹ്മണരോടു മര്യാദയുള്ള വരായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയുള്ള നടത്തക്കാരായാലും തരക്കേടില്ലാ, അവരോടെല്ലാം ശുഭപ്രഭുക്കന്മാർപോലും വിളിമൊഴി, തിരുമേനി, തിരുമനസ്സു്, കല്ലന, അരുളപ്പാട്ടു്, കരിക്കാടി, നെൽപതിൽ, ചെമ്പുകാതു, കല്ലരി, കപ്പമാടം, പടന്നപ്പഴി, പാണ്ടിഞ്ഞട്ടു്, ഇത്തിപ്പൊടി, അടിയന്മാൽ, വിടകൊൾക, പഴമനസ്സു്, നിലംപൊത്തുക, ഇറാൻ, അടിയൻ ഇത്യദി താഴ്വരാക്കുകൾ പറഞ്ഞും അതുപോലെ ആചരിച്ചും വരുന്നു. പിന്നെ ശുഭ്രുക്കു് നമ്പൂരിമാരുടെ സന്തതികളാകുന്നു എന്നുള്ള ഒരു കൃഷ്ടനാട്യം അതങ്ങനെ; ബ്രാഹ്മണരെനുള്ള ഭയഭക്തി അതൊരുവക; അച്ഛന്മാരെന ഭക്തി വേറൊരുവക; വിധികർത്താക്കന്മാരെൻ മറ്റൊരുവക—എന്നുവേണ്ടാ ഒരു ജാതിക്കാരെക്കുറിച്ചു മറെറാരു ജാതിക്കാക്കും മലയാളബ്രാഹ്മണരെക്കുറിച്ചു മലയാളശുഭ്രുക്കളതുപോലെയുള്ള ഭക്തിവിശ്വാസ

മില്ലാ. ഇങ്ങനെയാകുന്നു പാരമ്പര്യമായി ഇവർക്കുണ്ടായിരുന്ന പെരുമാറ്റം. ചില പരിഷ്കാരികൾ ഗുണദോഷങ്ങളെ പ്രത്യേകം കാണിച്ചു ഉപദേശിക്കുന്ന ഈ കാലത്തു് ഇത്രത്തോളം ആയപ്പോൾ “ബ്രാഹ്മണാ മമ ദൈവതം” എന്നു മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്ന മുൻകാലത്തു് എത്രമാത്രമായിരിക്കും! ഇങ്ങനെയുള്ളവർ ബ്രഹ്മസ്വം അപഹരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു വലിയ അന്യായമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

അദ്ധ്യായം 5

നായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാനദാതാക്കൾ
ഭാർഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ അല്ല

ഇനി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചവിധം ഭാർഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ ആണ് നായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാനദാതാക്കന്മാരെന്നുള്ള കേരളമാഹാത്മ്യാദി സിദ്ധാന്തത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. കയ്യൾ, കർത്താ, പണിക്കർ, മേനോൻ, ഇല്ലം, സ്വരൂപം, പട്ടുളിച്ചാൻ തുടങ്ങിയുള്ള എല്ലാ നായന്മാരെയും പൊതുവെ ശുഭ്രരാക്കി ഗണിച്ചു അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കുള്ള സ്ഥാനമാനങ്ങളെ ഭാർഗ്ഗവൻ അല്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണൻ കൊടുത്തതായിട്ടാണു പറയുന്നത്. അതോടുകൂടി,

“സാമന്താനാം ദ്വിജാദിനാം നായകഃ പരിചാരകഃ”

(കേ. മാ.)

അർത്ഥം: “നായർവർഗ്ഗം സാമന്തന്മാർക്കും ദ്വിജന്മാർക്കും പരിചാരകന്മാരാകുന്നു” എന്നു നിയമവും ഉണ്ടു്. സ്വാമിമാരായ പ്രഭുക്കൾ അടിമകളായ ദാസന്മാരിൽ ചിലർക്കോ പലർക്കുമോ ആകട്ടെ പെരുമയും സ്ഥാനമാനങ്ങളും കൊടുക്കുന്നതായിരുന്നാൽ ആയതു് എന്തിനായിരിക്കും? ആ ദാസന്മാർ ആ പ്രഭുക്കന്മാരേക്കാൾ താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനോ അവർക്കുതാഴെ തുല്യന്മാരാകുന്നതിനോ അവരെക്കാൾ വളരെ ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ ആകുന്നതിനോ?

താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഞ്ഞെ ഇരിക്കാനാണെങ്കിൽ ആദ്യം തുടങ്ങി അപ്രകാരംതന്നെ ഇരുന്നവരുന്നതിനാൽ അതിലേക്കായിട്ടു വിഷംഷിച്ചുചുറ്റണം പ്രവർത്തിക്കണമെന്നില്ല.

തുല്യാവസ്ഥയിലിരിക്കാനാണെങ്കിൽ അപ്രകാരമിരുന്നിട്ടു യാതൊരു പ്രയാജനവും ഉണ്ടാവാറില്ല. അല്ലാതെയും അതിന്മണ്ണം ചെയ്യുന്നതു് ആ ദാസന്മാർ അപേക്ഷിച്ചിട്ടോ അപ്രകാരം ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്നു് പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഉള്ളിൽ തന്നെ തനിയെ തോന്നിയിട്ടോ? ഏതുവിധമായാലും അതു്

ലോകസാധാരണമല്ല. ഇങ്ങനെ സ്ഥാനമാനങ്ങളെ ദാസന്മാർ ബലാൽക്കാരമായിട്ട് എടുത്തുകൊണ്ടതാണെന്നു നിരൂപിക്കുന്നപക്ഷം ആയത് ശരിയാകയില്ലെന്നു മുന്നധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സമാധാനം: ഓരോ മഹാജനം താഴ്ന്നനിലയിലുള്ള അനേകംപേർക്ക് സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയും അങ്ങനെ പുരാതനകാലംതുടങ്ങി നടപ്പും ഉണ്ട്.

നിഷേധം: 1. സ്ഥാനമാനസംഭാവനയും പ്രാപ്തിയും തൽസംബന്ധമായ ഒരുക്കങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും പലപ്രകാരത്തിലുമുണ്ട്. ഒരു രാജകുടുംബത്തിലേക്ക് ആ കുടുംബത്തിലുള്ളതോ അല്ലാത്തപക്ഷം വേറെ ഒരു കുടുംബത്തിലുള്ളതോ ആയ ഒരാളിനെ പട്ടംകെട്ടേണ്ടതായും മാറ്റം വരുമ്പോൾ ആയതിലേക്കു വേണ്ടുന്നവയെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചു കാര്യം നിറവേറുന്നതിനു ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട് ആദായം പററി പാരമ്പര്യമായി വാണുവരുന്ന പുരോഹിതർ, ജനപ്രധാനികൾ മുതലായവർ ഒന്നുചേർന്ന് ആവക ക്രിയകൾ ക്രമപ്രകാരം നടത്തുക. അതാതു പ്രദേശത്തുടേയും അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തിന്റെയും നാമം, ആചാരം ഇത്യാദികൊണ്ട് ആ ആൾ ഇന്നുവർക്കു കാരണമുണ്ട് അറിയുക.

2. ഒരു രാജ്യത്തിൽത്തന്നെ വൈദികവിഷയത്തിലേക്കുള്ള ക്ഷേത്രത്തിൽ നിദാനകൃത്യങ്ങളായ പുജാദികളും വിശേഷകൃത്യങ്ങളായ ഉത്സവാദികളും നടക്കുമ്പോൾ അവിടത്തെ കാര്യവിചാരത്തിനായി നിയമിക്കപ്പെട്ട് പതിവുള്ള ആദായം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഊരാണക്കാർ മുതലായവരും, അപ്രകാരംതന്നെ ലൗകികവിഷയസംബന്ധമായി നിയമിക്കപ്പെട്ട കച്ചേരിമുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, ആ രാജ്യത്തിലെ പ്രധാനിയായ പ്രഭുവിനും അപ്രധാനികളായ തങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള അവസ്ഥാതാരതമ്യം നിമിത്തം നടന്നുവരുന്നതും സേവ്യസേവകഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും ആയ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള കൃത്യങ്ങളെ വേണ്ടതായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നടത്തുകയും പ്രഭു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

3. പ്രഭുവായുള്ളവൻ യോഗ്യതയ്ക്കും സർപ്പിസിനും തക്ക വണ്ണം ജനങ്ങളിൽ ചിലക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുക്കുക.

ഇതുകളിൽ ഒന്നും രണ്ടും സേവ്യസ്ഥാനത്തിലുള്ളവർക്ക് അവരുടെ അധീനത്തിലും രക്ഷയിലും ഇരിക്കുന്ന സേവകസ്ഥാനത്തിലുള്ളവർ ചെയ്തുവരുന്ന കടമകളും മൂന്നാമതു പറയപ്പെട്ടതു് സേവ്യന്മാർ സേവകർക്കു കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാനമാനവും ആകുന്നു; എങ്കിലും മുൻപാഞ്ഞപ്രകാരം സ്ഥാനമാനം വാങ്ങുന്നവർ സാധാരണ ഉള്ളവരിൽനിന്നു് മേലായ ഒരു വിശേഷസ്ഥാനത്തിലായി എന്നല്ലാതെ സ്ഥാനമാനം കൊടുത്ത ആളിനെക്കാൾ മേലായ പദവിയിൽ ഒരിക്കലും ആകുന്നില്ല.

ഇനി ഈ മലയാളത്തിൽ ഭാഗ്യവനല്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണർ കൊടുത്തതായി പറയപ്പെടുന്നവയും നായന്മാർക്കുള്ളവയുമായ ചില സ്ഥാനമാനങ്ങളെത്തന്നെ ഇവിടെ ചിന്തിച്ചു നോക്കാം.

ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉത്സവാദി അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു് ആസ്ഥലത്തെ നായർപ്രഭുവിനെ ബ്രാഹ്മണർ, കൂട്ടംകൂടി നില്ക്കുമ്പോൾ തണ്ടിലെടുത്തുകൊണ്ടു വരികയും ആ പ്രഭു ആ ബ്രാഹ്മണസദസ്സിലെ പ്രധാന അഗ്രാസനത്തിലിരിക്കുകയും ആവ്യർ വൈദികർ മുതലായവരോടു് യഥാക്രമമിരുന്നുകൊള്ളുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയും അപ്രകാരമവരനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുക.

ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൊടിയേറുന്ന ദിവസം നായർസ്ഥാനിവാഹനാരൂഢനായി വന്നു മാനസ്ഥാനത്തിലിരുന്നാൽ അനന്തരം ബ്രാഹ്മണർ നിന്നുംകൊണ്ടു് പ്രഭുവിനോടു് അനുവാദത്തിന്നപേക്ഷിക്കുകയും അനുവാദം ലഭിച്ചശേഷം ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവത്തിനു് ബ്രാഹ്മണർ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിൽ നിൽക്കവെ നായർപ്രഭു തണ്ടിൽ കയറി അവരുടെ മദ്ധ്യേകൂടി ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു വന്നിറങ്ങുകയും ആദ്യം താൻ സോപാനത്തിൽ കയറി തൊഴുകയും അ

പ്പോൾ അകത്തുനില്ക്കുന്ന നമ്പി, ദേവന്റെ പീഠത്തിൽ മുൻ കൂട്ടി വച്ചിരിക്കുന്ന വെററില പാക്ക് പണം ഇതുകൊടുക്കട്ടെ എടുത്തു ദക്ഷിണപോലെ കൊടുക്കുകയും പ്രഭു ആയതിനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് ഇനി ബ്രാഹ്മണർ മുതലായി എല്ലാപേരും തൊഴുതുകൊള്ളട്ടെ എന്നു് ആജ്ഞാപിക്കുകയും അനന്തരം എല്ലാപേരും തൊഴുകയും ചെയ്യുക.

ബ്രാഹ്മണരുടെ വിവാഹം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു് ആ സ്ഥലത്തെ നായർസ്ഥാനിയുടെ ഭവനത്തിൽ അടിയന്തിരക്കാരൻ ബ്രാഹ്മണൻ വെററിലക്കെട്ടു കൊണ്ടുവെച്ചു് “അടിയന്തിരസ്ഥലത്തു വന്നു് എല്ലാം ശട്ടംകെട്ടി നടത്തുന്നതിനു പിടാകക്കാക്കും നടന്നുകൊള്ളുന്നതിനു ഞങ്ങൾക്കും അനുവാദമുണ്ടാകണം” എന്നു് അപേക്ഷിക്കുകയും അപ്രകാരം ചെയ്തതിനുശേഷം മാത്രം കാർയ്യം നടത്തുകയും ചെയ്യുക.

ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊടിയേറുസമയത്തു് അവിടത്തെ നായർസ്ഥാനി വല്ല കാരണത്താലും വന്നെത്താതിരുന്നപോയാൽ “ഇവിടത്തെ നാമൻ വന്നുചേരുന്നോ?” എന്നു് മറ്റുള്ള ക്ഷേത്രാധികാരികൾ ആദരവോടുകൂടി ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു ചോദിക്കുകയും വന്നതായറിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രം കൊടിയേറുകയും ചെയ്യുക.

ബ്രാഹ്മണർ വേദം അഭ്യസിച്ചു പരീക്ഷകൊടുക്കാനായിട്ടു് ഹാജരായാൽ ക്ഷേത്രമുടമസ്ഥനായ നായർപ്രഭു പരീക്ഷകനായിത്തന്നുകൊണ്ടു് പരീക്ഷിക്കുകയും ജയിക്കുന്നപക്ഷം ആണ്ടുതോറും ആയിരപ്പറ നെല്ലും മറ്റു് ആദായങ്ങളും കൊടുത്തു് അയാളെ ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു ഉജ്വലസ്ഥാനത്തിലാക്കുകയും തോറുപോകുന്നെങ്കിൽ അപമാനിച്ചു് ആറ്റിനക്കരകടത്തി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നവരെല്ലാം അതതു ദേശങ്ങളിലെ പ്രഥമസ്ഥാനികളായ നായർ പ്രഭുക്കന്മാരും ബഹുമാനിക്കുന്നവരെല്ലാം അതതു സ്ഥലങ്ങളിലെ മുൻപറയപ്പെട്ട പ്രഥമസ്ഥാനികളുടെ അധീനത്തിലിരിക്കുന്നവരായ മറ്റുള്ള പ്രഭുക്കന്മാരും ഉജ്വലസ്ഥാനമായ ബ്രാഹ്മണന്മാരും.

ഇപ്രകാരം നായർ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്വന്തമായും അവരുടെ രക്ഷയിലും ഇരുന്നിരുന്ന ഈ മലയാളനാട്ടിൽ ഓരോ ദേശങ്ങളിലും മേൽകാണിച്ചപ്രകാരം സേവ്യസേവകഭാവത്തെ അറിയിക്കുന്നവരായ ഏല്പാടുകളും നടപടികളും സ്വല്പ ഭേദഗതികളോടുകൂടിയവയായിട്ടുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇനിയും ഒട്ടവളരെ പറയാനുണ്ട്; അവയെ അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചുകൊള്ളാം.

അദ്ധ്യായം 6

നായന്മാരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യവും മലയാളഭൂമിക്കുള്ള
അവരുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശവും

ആദ്യം ബ്രാഹ്മണരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യത്തേയും ശൂദ്രരുടെ
നൈകൃഷ്ട്യത്തേയും കാണിക്കുന്നതായ അവരുടെ അന്യോന്യ
പെരുമാറ്റങ്ങളെ പറഞ്ഞു. അനന്തരം ശൂദ്രരുടെ ഔൽകൃ
ഷ്ട്യത്തേയും ബ്രാഹ്മണരുടെ നൈകൃഷ്ട്യത്തേയും കാണിക്കുന്ന
കൃത്യങ്ങളെ പറഞ്ഞു. ഇതുകളിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ പെരുമ
യേയും (മേന്മയേയും) ശൂദ്രരുടെ താഴ്മയേയും കുറിച്ചു പറയു
ന്നതിനെ എല്ലാ ബ്രാഹ്മണപരമായിരിക്കുന്ന കേരളോല്പ
ത്തികൾ, കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവ താങ്ങുന്നുണ്ട്. ശൂദ്ര
രുടെ മേന്മയേയും ബ്രാഹ്മണരുടെ താഴ്മയേയും കുറിച്ചു പറയു
ന്ന സംഗതികളെ കൈയും എല്ലാപേരും സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന
ആധാരപ്രമാണങ്ങളും യുക്ത്യനുഭവങ്ങളും താങ്ങുന്നുണ്ട്.
ഇതുകളിൽ ആദ്യത്തെ ഭാഗം ശരിയാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ
(വിധവും) ഭാഗവും രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം ശരിയായിരിക്കുന്ന
പക്ഷം ആദ്യത്തെ (ഒന്നാമത്തെ) ഭാഗവും വാസ്തവമായി വ
രാൻ പാടില്ലാ.

ഒന്നാമത്തെ പക്ഷത്തിൽ ചേർന്ന ഭാഗ്ഗവബ്രാഹ്മണകീ
ർത്തനങ്ങളും തൽപ്രമാണങ്ങളും ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്ക്
ഒക്കായൊയും ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടും പോയതുകൊണ്ട് ആധാരപ്ര
മാണങ്ങൾക്കും യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കും ശരിയിട്ടിരിക്കുന്ന ര
ണ്ടാംഭാഗത്തെത്തന്നെ വാസ്തവമായുള്ളതെന്ന നിശ്ചയിക്കേ
ണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരമാകുമ്പോൾ മലയാളഭൂമിയും
സകല വസ്തുക്കളും നായന്മാർക്കു മാത്രമുള്ളതായിട്ടേ ഇരിക്കാൻ
പാടുള്ളൂ. അപ്പോൾ മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ വസ്തുക്കളും സ്ഥാ
നമാനങ്ങളും സകലവും ശൂദ്രരുടെ വകയായിട്ടും അവർ ഈ
ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതായിട്ടും തന്നെയിരിക്കണം. അല്ലെ

ങ്കിൽ ഈ ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രർതന്നെയാകുന്നു എന്നും മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലുമാവാൻ പാടില്ലെന്നും വരും.

എന്നാൽ ഇനി ബ്രാഹ്മണരുടെ വസ്തുക്കളും പദവികളും കൂടി മേല്പാഞ്ഞപ്രകാരം ശൂദ്രർക്കുള്ളതായിട്ടും അവർ ഈ ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതായിട്ടും തന്നെയിരിക്കുന്നോ; അല്ലാത്തപക്ഷം മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരും ശൂദ്രർതന്നെയാണെന്നു കലാശിക്കുന്നോ? രണ്ടുപ്രകാരത്തിലേതാകുന്നു ശരി എന്നു നോക്കാം:

മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നാൽ മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ എന്ന് അർത്ഥമാകുന്നു. മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരെന്നതിനർത്ഥം മലയാളത്തിൽ ജനിച്ചു വാഴുന്നവരെന്നോ അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നു താമസിക്കുന്നവരെന്നോ? മലയാളഭൂമിയുണ്ടായശേഷം ആദ്യമായിട്ട് അവിടെ ബ്രാഹ്മണരെന്നൊരു വകക്കാരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പ്രമാണസിദ്ധമാകയാൽ ജനിച്ചുവാഴുന്നവരെന്നു പറയാൻപാടില്ല. പരദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നു താമസിക്കുന്നവരെന്നാകുന്നപക്ഷം ബ്രാഹ്മണജാതിയിലുള്ള അനേകവർഗ്ഗക്കാർ മലയാളത്തു വന്നു താമസിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അവരിലാക്കും മലയാളശബ്ദം ചേരുകയോ ചേർക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇവിടെനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആദായത്തിനോടു സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിലും മലയാളശബ്ദത്തെ സ്വജാതിനാമത്തോടു ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പലക്കും വെറുപ്പുതന്നെ. ശ്രവണമാത്രത്തിൽപ്പോലും വെറുപ്പുതോന്നുന്നവർക്കാർ ധാരാളമില്ലെന്നില്ല. 'പരദേശബ്രാഹ്മണരെല്ലാപേരും പലപ്പോഴായിട്ട് തനിയെ വന്നിട്ടുള്ളവരും യഥേഷ്ടം സ്വദേശത്തും മലയാളത്തിലുമായിട്ടു ഗതാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുമാകയാൽ മലയാളരാകാത്തതാണ്. ആദ്യം വന്നവർ അപ്രകാരമുള്ളവരല്ല. ഭാർഗ്ഗവൻ പോയി ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഭൂമിയും കൊടുത്ത സ്വദേശമായ പരദേശത്തു് ഒരുനാളും പോകാൻപാടില്ലാത്തവിധത്തിലുള്ള ഏല്പാടുകളും ചെയ്തു് ഇവിടെത്തന്നെ വാഴിക്കയാൽ മലയാളരായിപ്പോയതാണ്,' എന്നിങ്ങനെ പറയാമെന്നുവെച്ചാൽ ഭാർഗ്ഗവൻ കൊണ്ടുവന്നു എന്നും മറ്റുമുള്ള സകല സംഗതികളും

ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഖണ്ഡികപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നതിനാൽ ആയതിനും പാടില്ലാ.

അല്ലാതെയും, 'മലയാള'മെന്നും 'ബ്രാഹ്മണ'നെന്നും രണ്ടു വാക്കുള്ളവയിൽ ആദ്യത്തേതു പുത്രങ്ങളു തമിഴ്നാടുകളിലൊന്നായ ഈ മലയാളഭൂമിയുടെ പേരുകയാൽ മലയാളഭാഷയിലുള്ളതും രണ്ടാമത്തേതു (ബ്രാഹ്മണശബ്ദം) മലയാളഭാഷയോടു ചേർന്നല്ലാത്തതും ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിലുണ്ടായതും ആയ്യാപത്തും മുഴുവനും ധാരാളം നടപ്പുള്ളതുമാകയാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ചേർന്നതുമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം മലയാളനാടും ബ്രാഹ്മണശബ്ദവും അന്യോന്യം വളരെ ദൂരത്തിലാകയാൽ ബ്രാഹ്മണശബ്ദത്തിന്റെ ദേശത്തു മലയാളനാടും മലയാളനാട്ടിൽ ബ്രാഹ്മണശബ്ദവും വരുവാൻ പാടില്ലാ. രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളും ചേർന്നു 'മലയാളബ്രാഹ്മണൻ' എന്നൊരു വാക്ക് ഉണ്ടായി ഈ നാട്ടിൽ വളരെക്കാലമായിട്ടു നടപ്പിൽ വന്നിരിക്കയാൽ ഇതിലേക്ക് ഏതെങ്കിലും മാറ്റവും ആവശ്യവും കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നാൽ അതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷണം ചെയ്താൽ താഴെ കാണിക്കുന്നവയല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു മാറ്റവും ആവശ്യവും അതിനില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നു.

ബ്രാഹ്മണൻ ഇവിടെ വന്നുചേരുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ ഇവിടെ (മലയാളത്തിൽ) സ്വന്തമായിട്ട് ഒരുവക ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ആയവർ വളരെ ബലവാന്മാരും സാമർത്ഥ്യശാലികളും സദാചാരധർമ്മലഭരന്മാരും സൽഗുണസമ്പന്നരും ധൈര്യശാലികളും ആയിരുന്നു എന്നും അവർ തന്നെ ഈ ഭൂമിയെ പരിപാലിച്ചുവന്നു എന്നും അങ്ങനെയിരിക്കവെ ബ്രാഹ്മണർ ദാരിദ്ര്യനിവൃത്തിയെ കരുതി പലപ്പോഴും കൂട്ടം കൂട്ടമായിട്ട് ഇവിടെ വന്നുചേരുകയും അവരുടെ നടപടികളും സ്വഭാവങ്ങളും പിടിക്കാത്തുവാൽ അപ്പഴപ്പോൾ സ്വദേശികൾ(നായകന്മാർ) അവരെ തുരത്തി ഓടിക്കുകയും എന്തായിട്ടും വേറെ ഗതിയില്ലായ്മയാൽ അവർ പലരും പല സമ്പ്രദായങ്ങളുംകൊണ്ടു സൂത്രത്തിൽ വന്നു പലരേയും പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രീതിപ്പെടുത്തുകയും ഇങ്ങനെ ക്രമേണ ഇവിടെത്തരാമസത്തിനു തരം സമ്പാദിക്കുകയുംചെയ്തു എന്നും സംസ്കൃതം

ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളിലെ നല്ല കവികളെക്കുറിച്ച് അഭിനവകാളിദാസനെന്നും ഇൻഡ്യൻ ഷേക്സ്പിയറെന്നും മറ്റും പറയുന്നതുപോലെ ആ കാലത്തു് ഈ മലയാളത്തുണ്ടായിരുന്നവരുടെ അവസ്ഥ അവിടത്തെ (ആയുർവർത്തത്തിലെ) സൽബ്രാഹ്മണരുടെ അവസ്ഥയോടു തുല്യമായിട്ടോ അതിനെക്കാൾ ഉപരിയായിട്ടോ ഇരിക്കുന്നതിനെ കണ്ടും എങ്ങനെയും മേൽക്കുമേൽ പ്രീതിയെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയും ബഹുമാനസൂചകമായിട്ടു് ആ (വന്നിരുന്ന) ബ്രാഹ്മണർതന്നെ ഇപ്രകാരം 'മലയാളബ്രാഹ്മണർ' എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങുകയും ഇവർ അതിനെ സ്വീകരിച്ചുപോരുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നുമാണു് ഇതിന്റെ വാസ്തവം. മേല്പറഞ്ഞ സന്ദർഭങ്ങളെ താഴെ കാണിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ മുഴുവൻ സാധൂകരിക്കുന്നു.

“നാകാസ്സദ്യേ സമാഗത്യ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ,
 ചതുഷ്ഷഷ്ടിതമാ നാകാ വയമേവ ന സംശയഃ
 വരണസ്തു പുരാസ്താകം ദത്തവാൻ ദ്വിജസത്തമാഃ
 സമുദ്രാന്തേ ച യാ ഭൂമിർജാതാ ചേന്മ ശാസനാൽ
 നാകേഭ്യശ്ച മയാ ദത്താ മദ്ദേഹസ്യ വിഷോൽകരം
 നാകാനാം ശാസനാദേവ നിവാരയതു ദേഹജം;
 വിഷഹിനശരീരോഭൃത്തൽക്കാലേ തേജസാ യുതഃ
 തസ്താദസ്താകമേവാശു കേരളം ഭൂമിമണ്ഡലം
 ന ദീയതേ ച യുഷ്യാഭിർച്ഛദ്യയിഷ്ടാമഹേ വിഷം
 ചതുഷ്ഷഷ്ടിതമേ ഗ്രാമേ സദ്യം രാജസ്യ കർമ്മഹേ;
 ഭാഗ്വം പ്രാഹ ഭഗവാൻ നാരദോ മുനിവല്ലഭഃ
 ചതുണ്ണാം സ്ഥാനമത്രൈവ ഏകഭാഗശ്ച ദീയതാം.
 നാരദസ്യ വചശ്ശ്രുത്വാ ഭാഗ്വവോദത്തവാൻ ദ്വിജൈഃ
 യാവൽ ഗോകണ്ഠപത്യന്തം താവൽ കന്യാകമാരികാ
 ഗ്രാമേഷു ക്ഷേത്രഗോഷ്യേഷുഭവനേഷു മയാജ്ഞതാ
 ചതുണ്ണാമേകഭാഗശ്ച നാകേഭ്യശ്ച പ്രയച്ഛതി”

(കേ. മാ. അ. 88.)

അർത്ഥം: “നാകന്മാരെല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നു ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അല്ലയോ ദ്വിജസത്തമ

ന്മാരേ! ഞങ്ങൾ 64 ഗ്രാമക്കാരായ നാകന്മാരാകുന്നു; സംശയമില്ലാ (സംശയിക്കേണ്ട). ഈ ഭൂമി വരണൻ പണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു തന്നതാകുന്നു (എങ്ങനെയെന്നാൽ) എന്റെ (വരണന്റെ) ആജ്ഞാനിമിത്തം സമുദ്രത്തിലുണ്ടായ ഭൂമിയെ ഞാൻ നാകന്മാർക്കായിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു; എന്റെ ശരീരത്തിലുണ്ടായിരിക്കുന്ന വിഷവർണ്ണ! ഈ നാകന്മാരുടെ ശാസനകൊണ്ടുതന്നെ ശമിക്കട്ടെ (ശമിക്കും)?; ഇപ്രകാരം കൊടുത്തപ്പോൾ വിഷഹീനശരീരനായി തേജോമയനായി ഭവിക്കയും ചെയ്യും³; അതുകൊണ്ട് ഈ ഭൂമി ഞങ്ങൾക്കുള്ളതുതന്നെയാണു്. ഈ കേരളഭൂമണ്ഡലത്തെ തൽക്ഷണം ഇങ്ങോട്ടു വിട്ടുതന്നില്ലെന്നുവരികിൽ 64 ഗ്രാമങ്ങളിലും വിഷത്തെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ടു്⁴; ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ശരിയായിട്ടു നാലിലൊരു ഭാഗം (ഗോകണ്ഠം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ) അവർക്കു കൊടുക്കുന്നതാണു് നല്ലതു് എന്നു ഭാഗ്യവനോടു നാരദൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടു് ഭാഗ്യവൻ എല്ലാ വസ്തുക്കളിൽനിന്നും നാലിലൊരുഭാഗം ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിച്ചു്.”

1. 'എന്റെ (വരണന്റെ) ശരീരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വിഷവർണ്ണ' എന്നതിനു സമുദ്രം മാറിയ സ്ഥലത്തുള്ള നിമ്നോന്നതപ്രദേശങ്ങളിലും ചതുപ്പനിലങ്ങളിലും ഓരിന്റെ ഈർപ്പത്തിൽക്കൂടി വെയിലടിക്കുന്നതിനാലുള്ള അത്യുഷ്ണവും, ജലജന്തുക്കളുടെ അസ്ഥി, കൊമ്പു്, മുളു് മുതലായവയും മറുംകൊണ്ടു പലപ്രകാരത്തിലുള്ള വിഷമതകൾ എന്നും,

2. 'നാകന്മാരുടെ ശാസനകൊണ്ടു് ശമിക്കു്' എന്നതിനു് അതിസമീപവാസികളായും സ്വന്തക്കാരായും പ്രദേശികളായും അസംഖ്യം ജനം അധീനത്തിലുള്ളവരായും അത്യന്താധികളായും സമ്പന്നന്മാരായും ഉള്ള നാകന്മാർ ഉദ്യമിച്ചാലേ ആൾ ശേഖരിച്ചു വേണ്ടുംപോലെ ദേഹണ്ണം നടത്തി ദുർഘടങ്ങളെയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയു എന്നും,

3. 'വിഷഹീനശരീരനായി തേജോമയനായി ഭവിക്കയും ചെയ്യും' എന്നതിനു് അപ്രകാരം നാകന്മാർ പ്രയത്നിച്ചു നന്നാക്കിയെന്നും അപ്പോൾമുതൽക്കു് ഈ ഭൂമിയുടെ നിഷ്പ്രയോജനതയും സകല മാലിന്യങ്ങളും ഒഴിഞ്ഞു് അതു സ്വർഗ്ഗസദൃശമായി പ്രകാശിച്ചു എന്നും,

4. 'ഈ കേരളഭൂമിയെ തൽക്ഷണം വിട്ടുതന്നില്ലെങ്കിൽ 64 ഗ്രാമങ്ങളിലും വിഷത്തെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ടു്' എന്നതിനു നീതികേട്ടു കാണിച്ചാൽ എല്ലാവരേയും ഞങ്ങൾ ശിക്ഷിച്ചു പുറത്താക്കിക്കളയുമെന്നും, (ഈ ബ്രാഹ്മണൻ അത്യാഗ്രഹംനിമിത്തം പലതവണയും വന്നു്

“എങ്കിലോ പണ്ടു ബ്രഹ്മനന്ദളാൽ അലകടലടിച്ചുകൊള്ളും, എണ്ണകൊണ്ടടങ്ങാക്കൈകാളല്ലാം പൊലിവു വിട്ടു, പിൻവാങ്ങിക്കൊൾവതുകവെ, സമുദ്രരാജനായിരിപ്പൊരുവരണരാജൻ! മകിഴ്വുറു² താനെ താൻ പെറു³ കൊടുപ്പുതും ചെയ്തു.”

“എങ്കിലോ അക്കടലുടയ നാകത്താമ്പരല്ലോ ആകുന്നതു്. അവർക്കല്ലാ ആദികലത്തേ വരണൻ ഒരു നൂറ്റൊട്ടുകാതംകൊണ്ടു തറ മുഴുവതും കൊടുത്തു എന്നു ചൊല്ലിയതു്.”

“അപ്പൊഴും കോലുറാ നാകരോ ചീറുംപടിയാക മഹാബ്രാഹ്മണക്കു വശമല്ലാഞ്ഞു;

“കാറിടിയൊത്തു ചീറിമിഴിക്. പ്പേടിമുഴുത്തു, കൈകളൊതുക്കി, കൂറച്ചുരുക്കി, അലയതു താക്കി, ക്കാതം വിട്ടു

എന്നും തോന്നുവാസങ്ങൾ കാണിക്കയും അതിനു നാകന്മാർ അവരെ അപ്പോഴപ്പോൾ ശിക്ഷിച്ചു പുറത്തുകളകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും ‘ഈ ബ്രാഹ്മണക്കു നാകന്മാരെക്കുറിച്ചു വളരെ ഭയമുണ്ടെന്നും ബ്രാഹ്മണർ ഇവിടെ സ്വന്തമുഷ്ടങ്ങൾ വല്ലതും സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആയതു നാകന്മാരെ ആശ്രയിച്ചുകൂടി സൂത്രത്തിൽ പറിച്ചു കാലക്രമേണ പല ചതിവും വഞ്ചനയും പ്രയോഗിച്ചു മാത്രമാണെന്നും ഉള്ളതിലേക്ക് മേൽകാണിച്ചു വാക്യവും, ‘ഈ ബ്രാഹ്മണർ ഇവിടെ വന്നു അടുക്കളവൈപ്പു, മന്ത്രവാദം, അന്യോന്യം കലഹമുണ്ടാക്കുക, ദേവവായുത്തി, മുതലായ തൊഴിലുകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു സൂത്രത്തിൽ ഇവിടെ കേറിപ്പററിയതാകുന്നു’ എന്ന സഹയാദിബന്ധവചനവും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. വന്നതിന്റെ ശേഷം ബ്രാഹ്മണർ നാകന്മാരുടെ ശാസനനിമിത്തം ഉറച്ചിരിക്കാതെ പൊയ്ക്കളഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതിലേക്ക് ‘അപ്പൊഴും കോലുറാ നാകരോ ചീറുംപടിയാക മഹാബ്രാഹ്മണക്കു വശമല്ലാഞ്ഞു; കാറിടിയൊത്തുചീറി മിഴിക്’ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള കേരളോല്പത്തിവചനങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു.

1. ‘സമുദ്രരാജനായിരിപ്പൊരു വരണരാജൻ’ എന്നതിനു്—സമുദ്ര (ജല) സമഷ്ടി—അതായതു്, സമുദ്രംതന്നെയാകുന്നു എന്നും,

2. ‘മകിഴ്വുറു’ എന്നതിനു സന്തോഷിച്ചു എന്നും, (കടൽ ഊകോടുക്കി അലയടിച്ചു് മുഴങ്ങി മുമ്പോട്ടു താവികൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥയ്ക്കു് കടലിന്റെ കോപം എന്നും എന്നാൽ ആ അവസ്ഥ വിട്ടു് ശാന്തമായി ഒതുങ്ങിയ നില മുൻപറഞ്ഞ കോപത്തിന്റെ വിപരീതാവസ്ഥയാകയാൽ അതിനു സന്തോഷമെന്നും പറയാറുണ്ടു്.)

3. ‘പെറു’ എന്നതിനു കടൽ നീങ്ങിയിട്ടു് ഭൂമി കാണുമാറായി എന്നും,

കണിയും വിട്ടു പ്ലാട്രാവിട്ടു, ഞാനുംവിട്ടു, ഇരവിൽ താനെ മുച്ചുവിടാതെ പ്ലാറ്റപ്പററ പ്പലവഴിപോയാർ."

(ഒരു പഴയ കേരളോല്പത്തി)

“സമ്പുണ്ണാദുദകാജ്ജാതാ” (നിറഞ്ഞ ജലത്തിൽനിന്നുണ്ടായതു്.) (കേരളമാഹാത്മ്യം)

“കേരളം”; യദ(യാതൊന്നു)കേ(ജലേ)രളതി(രാജതി) യാതൊന്നു വെള്ളത്തിൽ ശോഭിക്കുന്നുവോ അതു കേരളം. (കേരളവിലാസം)

“സമുദ്രം ഒരുകാലത്തു ക്രമേണ മുന്നോട്ടുള്ള ഊക്കുംവിട്ടു പടിഞ്ഞാറോട്ടു മാറിയപ്പോൾ സമുദ്രരാജനായ വരണരാജൻ താനെ താൻ പെറാതു” (സമുദ്രം നീങ്ങിയപ്പോൾ അവിടെ കാണപ്പെട്ടതു്.) (ഒരു പഴയ കേരളോല്പത്തി)

“ഭാഗ്ഗവൻ വരണനെ സേവിച്ചു തപസ്സുചെയ്തു ഭൂമിദേവിയെ വന്ദിച്ചു” (സമുദ്രത്തിൽനിന്നു്) നൂറ്ററുപതു കാതം ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി.” (വേറെ ഒരു കേരളോല്പത്തി)

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ഭൂമി, സമുദ്രം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലം അതായതു കടൽവെപ്പു് ആകുന്നു എന്നു വിശദമാകുന്നു.

“വരണസ്തു പുരാസ്താകം ദത്തവാന്വനി.സത്താ”

(കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: “വരണനാകട്ടെ പണ്ടുപണ്ടേ ഞങ്ങൾക്കു തന്നുപോയിട്ടുള്ളതാകുന്നു.”

“തസ്താദസ്താകമേവ”

(കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: “അതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ളതുതന്നെയാണു്”², എന്നു നാകന്മാരും; അതിനെ സമ്മതിച്ചു്,

“നാകേഭ്യശ്ച മയാ ദത്താ”

(കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: “നാകന്മാർക്കായിട്ടു ഞാൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു”³ എന്നു വരണനും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും,

1 മുച്ചു്=ശ്യാസം

2, 3. ‘വരണൻ ഞങ്ങൾക്കു തന്നു എന്നു് നാകന്മാരും ഞാൻ നാകന്മാർക്കായി കൊടുത്തു എന്നു് വരണനും പറഞ്ഞു’ എന്നതിന്നു് സമുദ്ര

“എങ്കിലോ അക്കടലുടയ നാകത്താനാരല്ലോ ആകുന്നതു്;* അവക്കല്ലോ ആദികാലത്തെ വരണൻ ഒരു നൂറ്റുപതു കാതം കൊണ്ടു തറ മുഴുവനും കൊടുത്തു എന്നു ചൊല്ലിയതു്.”

എന്നു മുൻപറഞ്ഞ കേരളോല്പത്തിവാക്യംകൊണ്ടും നാകന്മാർ കടൽവൈപ്പായ ഈ ഭൂമിയുടെ ആദ്യത്തെ ഉടയക്കാരും കൈവശക്കാരും ഈ കടൽവൈപ്പുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പു് സമുദ്രത്തോടു തൊട്ടുകിടന്നിരുന്ന മലബ്രദേശത്തിലെ പ്രളക്കുളം അവിടെ പാർപ്പുകാരാ ആയിരുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇനി എല്ലാറ്റിലും നാലാലൊരഭാഗം നാകന്മാർക്കു കൊടുപ്പിച്ചു, എന്നതിന്റെ സാരം അടുത്തുവരുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു താനേ വെളിപ്പെടും. അതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തു വിവരിക്കുന്നില്ല.

“അസിഹസ്സൈ രക്ഷിതത്വാൽ പ്രഭൃദിന്റാകനാമകൈഃ”
(മലയാദ്രിമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: “കൈയിൽ വാളുള്ളവരും നാകന്മാർ എന്നു പ്രസിദ്ധന്മാരും ആയ പ്രളക്കുളാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുക നിമിത്തം.”

“നായകാവ്യാ യത്ര ശുഭരാജാനസ്സന്തി...”
(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

ത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ഭൂമി മറെറാത്തതടയ അധീനത്തിലാകാതെ നാകന്മാർക്കു് ആകമാറുതന്നെ കിടന്നിരുന്നു എന്നും നാകന്മാരു മറെറാത്തതൻ മുഖാന്തരമായല്ലാതെ നേരിട്ടു പ്രവേശിച്ചു എന്നും,

* ‘അക്കടലുടയ നാകത്താനാരല്ലോ ആകുന്നതു്’ എന്നതിനു് ഈ ഭൂമിയുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പു് അതിനെ മുടികിടന്നതായ കടലും മേല്പറഞ്ഞ നാകത്താനാർക്കുള്ളതെന്നും, ഈ വാക്യങ്ങൾക്കു് അർത്ഥം ആകുന്നു. (മലയപർവ്വതത്തിന്റെ അരികിൽവരെ സമുദ്രം കിടന്നിരുന്നു എന്നും ആ സമുദ്രത്തോടു തൊട്ടുകൊണ്ടു് കിഴക്കുവശത്തു തെക്കുവടക്കായി കിടക്കുന്ന മലയപർവ്വതത്തിൽ അതിന്റെ ആദിനാഥന്മാരായ നാകത്താനാർ നിരന്നു പാർത്തിരുന്നു എന്നും ഉള്ളതു് എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആ പർവ്വതത്തിൽ അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും തനതായുള്ള പ്രദേശത്തിന്റെ തെക്കുവടക്കു് അളവിനൊത്തു പടിഞ്ഞാറോട്ടുള്ള സമുദ്രഭാഗവുംകൂടി ചേർന്നിരുന്നു.)

അർത്ഥം: “നായകന്മാരെന്ന് പേരുള്ള ശുഭരാജാക്കളുള്ള സ്ഥലം.”

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ഭൂമിയെ നാകന്മാർതന്നെ കൈവശംവെച്ചു രക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നു തീർച്ചപ്പെടും.

താഴെ കാണിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഈ നാകന്മാർ പണ്ട് ഏതെല്ലാം അവസ്ഥയിലിരുന്നിട്ടുള്ളവരാണെന്ന് അറിയാം:

- (1) “ഈശ്വരാധാര്യനേ രക്താ ഭക്താ യത്ര സുസാധവഃ ജനാ യത്ര ദാനശുഭാഃ സംഗ്രാമാകണദൈരവാഃ യോഗിനോ യദ് ഗൃഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാഃ നായകാഖ്യാ യത്ര ശുഭരാജാനസ്സന്തി സർവ്വദാ.”
- (സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

അർത്ഥം: “എവിടത്തുകാർ ഈശ്വരാധാര്യനത്തിങ്കൽ ഇച്ഛയും ഭക്തിയുമുള്ള സാധുക്കളോ, യാതൊരിടത്തുള്ളവർ ദാനശുഭന്മാരായും വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളായും ഇരിക്കുന്നു, എവിടെയുള്ള ഗൃഹകളിൽ പെട്ടികളിൽ രത്നദീപങ്ങളെന്നപോലെ യോഗികൾ ശോഭിക്കുന്നുവോ, സർവ്വസ്വവും ദാനംചെയ്യുന്നവരായ നായകർ എന്ന ശുഭരാജാക്കൾ എവിടെയോ,

(2) നെടുമീശൈ, വിരിമാറു, തിടമേനി, പടവാളു, നീറണിനെററി, നേർത്തകോളരിമേത്തടം, പൊട്ടിച്ചിതറവമത്തും നെടുത്തിടക്കൈ, നെടുവില്ലുകർ, തടവില്ലുകർ, മേത്തടവില്ലുകർ, ഇരുത്തടവില്ലുകർ, മുത്തടവില്ലുകർ, മാവില്ലുകർ, വെട്ടത്തറവില്ലുകർ, മാന്തറ, നെടന്തറ, കൊടിക്കടയ്ക്കൽ, കോവള മരുത്തംകോട്ട്, ചെമ്പുലിക്കണ്ണൂ, ആനയോട്ടിപ്പടവർ, കതിരവെട്ടിപ്പടവർ, ഉണ്ടതട്ടിപ്പടവർ, ഇട്ടിച്ചീരാട്ടിപ്പടവർ, നെടുമാത്തൻ കൊല്ലി, കരുമ്പാക്കക്കൊല്ലി, പുത്തല്ലി, മാറപ്പാടിക്കാവറോട്ട്, കണ്ണനാട്ട്, മുഴിക്കളം, പറണ്ടത്തോട്ട്, എട്ടുവില്ലികൾ ഒരു കതിപ്പിൽ മേൽ കിളമ്പി ഈരൈട്ടെണ്ണം മേൽ മറിക്കരണം പോട്ട്, മുത്തറയ്ക്കപ്പാൽ ഉണ്ടതട്ടി, അമ്പുതട്ടി, കച്ചില്ലെറിതട്ടി, മാററലർ കൊട്ടുകോളൊന്നുമേശാമൽ മുത്തറയ്ക്കപ്പാൽ മപ്പടിച്ച് കാലൂന്നി വട്ടക്കാൽ വീശി, മാററലർ കന്നംതെറിക്ക കൊട്ടും കാലടിക്കും, ആൾപടക്കാലമാടപ്പെരു

നല്ലവരയായിരവും, കൊടുലണിവേന്തർ, മേയ്ക്കയ്ക്ക, മുഴക്കയ്ക്ക, കോയിക്കയ്ക്ക, കോയിക്കപ്പേരുകയ്ക്ക, കൈക്കപ്പള്ളിവെണ്ണറും; നന്നുകൊണ്ടതാനി നാലായിരവും, എന്തുകൊണ്ടതാനി എണ്ണായിരവും, നന്നുകൊണ്ടതാനി, മലച്ചേരിപ്പിരാൻ, നാരങ്ങാളിപ്പിരാൻ, ചെങ്ങാലിപ്പട്ടത്താപ്പിരാൻ, മാമാത്തൻചേരി അരുമ്പിരാൻ മുപ്പത്തിരണ്ടും, മാമാത്തഞ്ചേരി വട്ടപ്പർ പെരുമ്പിരാൻ നാല്പത്തൊന്നും, പരുവാവണിപ്പട്ടം ഒരുകോവണിപ്പട്ടങ്ങളെക്കണക്കു എണ്ണത്തിച്ചേന്നൊരതം കിരിയത്തുനാകർ, കഴാചൈച്ചൊ കണ്ഠരച്ചേരരോ, എന്നാൽ എങ്കിലോ അച്ചേരവേന്തർ തിടിയെഴുത്തു, ചെക്കൈ കവിത്തു പരത്തി, നീട്ടിയുശത്തി പേരുതവികളളിരുകിയമ്പുറുനേരാക മൊഴി ചെപ്പിനാർ, എന്നാൽ തികൾ പരിതികതിത്തോകി മണ്ണുവിണ്ണഞ്ചു പേരുതവിപ്പൊത്തള കതിത്തോകനാളെല്ലാം ചെക്കൈച്ചെൽവം, ചെഴുഞ്ചെൽവം ചേർത്തുവാഴും ശിവച്ചെൽവം ചെക്കൈച്ചെൽവം ചെക്കൈച്ചെൽവം പേശാവുചൈച്ചെൽവമണികളുറുവാഴ്വുതാക, വാഴ്വുതാക, നെട്ടനാൾവാഴ്വുതാക, നീട്ടഴിവാഴ്വുതാക, തലൈച്ചോകി വാഴ്വുതാക, പുകഴോകിവാഴ്വുതാക, വെനക്കൊക്കരിത്താർ, കൂവിനാർ.”

(ഒരു പഴയ വെട്ടെഴുത്തു ഗ്രന്ഥം)

(3) “പാളത്താറും പടൈവാളും, മീതിലുട്ടപ്പും, മീതിയടിയും, മീശക്കൊമ്പും, വിരികഴലും, വിരച്ചൊല്ലും, വിട്ടെളയാട്ടും, നീറണിനെററിത്തടവഴകും, നേരിശൈ യോങ്കാനെറിനിലെയും, നാകർക്കിടിയർ തുടിലിത്ത, നാടിക്കടിയർ വണങ്കവതേ”

(* ടി. ഗ്രന്ഥം മറൊരാൾക്കു)

(4) “എങ്കൾകഴാം നല്ലറവർകഴാമെ,
 ചൊല്ലുവോം മെയ്ചൊൽതഴപ്പ്
 എങ്കൾകഴാം നല്ലറവർകഴാമെ,

* പഴയഗ്രന്ഥങ്ങളെ (കിട്ടിയെടത്തോളമുള്ള ഭാഗങ്ങളെ) 3-ാം പৃസ്തകത്തിൽ ചേർത്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ്. —പ്ര. സാ.

കള്ള രുന്തിടുവതുമില്ലോ;
 എങ്കൾകഴാം നല്ലറവർ കഴാമേ,
 കെണ്ടപ്പറണവ യൊരുവകയുമുൻപതില്ലോ;
 എങ്കൾകഴാം നല്ലറവർ കഴാമേ,
 ഊൻവകൈയുൾക്കൊളവില്ലോ;
 എങ്കൾകഴാം നല്ലറവർ കഴാമേ,
 പിറമനവിയരെ അമ്പറുവിരുപ്പറ നോക്കുവതില്ലോ;
 എങ്കൾകഴാം നല്ലറവർ കഴാമേ,
 ഈവതില്ലെന മൊഴിത്താൽ പിറകിങ്കയിർ
 വാഴ്വതില്ലോ'

(മരൊരു വട്ടെഴുത്തു് ഏഴ്)

(5) “ഉൾത്തിടമേ യുരുവാന നാകത്താരെ
 കൈത്തിടമേ കരുവാന നാകത്താരെ
 വൈത്തിടമേ വിലവിരുക്കും നാകത്താരെ
 മെയ്ത്തിടമേ മേനിയാന നാകത്താരെ
 പൊയ്ത്തിടരെ പൊടിയായ്ക്കും നാകത്താരെ
 കത്തിവാൾ കൈഏത്തും നാകത്താരെ
 എത്തിശെയ്യും പുകൾ കൊണ്ട നാകത്താരെ
 ചിത്തി, മുത്തി, കൈകണ്ട നാകത്താരെ
 വില്ലാളിവീരരാന നാകത്താരെ
 വിരുതുകെട്ടി പടവെല്ലും നാകത്താരെ
 പുല്ലനെവെല്ലാം തുറക്കും നാകത്താരെ
 പു നി.തരടിവണങ്കി വീഴും നാകത്താരെ
 അറന്താനെ യുരുവാന നാകത്താരെ
 അറന്താനെ കരുവിയാന നാകത്താരെ
 അറന്താനെ യുള്ളമാന നാകത്താരെ
 അറന്താനെ യുയിരാന നാകത്താരെ
 അറന്താനെ കടവുളാന നാകത്താരെ
 അറന്താനെ കൽവിയാന നാകത്താരെ
 അറന്താനെയുലകമാന നാകത്താരെ
 അറന്താനെവയുമാന നാകത്താരെ.”

(വേരൊരു വട്ടെഴുത്തു് ഏഴ്)

ഇനി മേല്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നു ചില പ്രധാന വാക്യങ്ങളെ എടുത്തു് ഒന്നുകൂടി വിവരിക്കാം.

“നെടുമീശ. നീറണിനെററി, പാളത്താരും, മീതിലുടുപ്പും, മിതിയടിയും, മീശക്കൊമ്പും, വിവികഴലാ (വളത്തിയ തലമുടി), വീരച്ചൊൽ (ഗൗരവവാക്ക്), നീറണിനെററിത്തടവഴകും” (നീറണിനെററിയെന്നുള്ളതു് ഇവരെക്കുറിച്ചു പറയുന്നെടത്തൊക്കെ വിട്ടുപോകാതെ വിദേശഷിച്ഛെടുത്തു കാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇവരെല്ലാപേരും—ശൈവർ—ശിവഭക്തന്മാരാണെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നുണ്ടു്.) ഈ വാക്യങ്ങൾ ഈ നാകന്മാരുടെ വേഷം ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നുള്ളതിനെ കാണിക്കുന്നു.

വിരിമാറു് = ചിസ്താരമായ മാറു് (നെഞ്ചു്), തിടമേനി = ദ്രവ്യഗാത്രം, നേത്ത = എതിർത്ത (മദിച്ചവരുന്ന), കോളരി = സിംഹ(ത്തിൻറെ), മേത്തടം = മസ്തകം, പൊട്ടിച്ചിതറ = പിളന്നു(രധിരവും തലച്ചോറും ചിതുമ്മാറു്), അമത്തു = തിടിനെന്നു് ഊക്കോടു കൂടി വെച്ചു ഞെരിക്കുന്ന അതായതു് മുഷ്ടിമുട്ടി ഇടിക്കുന്ന, നെടുത്തിടക്കൈ = നീണ്ടും ദ്രവ്യമായു മിരിക്കുന്ന കൈകൾ, കൈത്തിടമേ മേനിയന്ന (നാകത്താരെ) = ബാഹുബലം തന്നെ സ്വരൂപമായുള്ള. ഈ വാക്യങ്ങൾ അവരുടെ ശരീരബലത്തെ കാണിക്കുന്നു.

“സംഗ്രാമാകണഭൈരവാഃ” “കാറിടിയൊത്തു ചീറിമിഴിക്ക” ഈ വാക്യങ്ങളാൽ അവർ പടക്കളത്തിൽ (ശത്രുക്കൾക്കു്) വലുതായ ഭയത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവർ—അതായതു, വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളെന്നും, “പൊയ”ത്തിടരെ പൊടിയാക്കും നാകത്താരെ.” ഈ വാക്യം അവർ (നാകന്മാർ) അസത്യവാനാരെ (ദുഷ്ടന്മാരുടെ) നശിപ്പിക്കുന്നവരാണെന്നും തെളിയുന്നു.

‘നെടുവില്ലുകർ,’ ‘തടവില്ലുകർ,’ ‘മേത്തടവില്ലുകർ,’ ‘ഇരുത്തടവില്ലുകർ,’ ‘മുത്തടവില്ലുകർ,’ ‘മാവില്ലുകർ,’ ‘വെട്ടത്തറവില്ലുകർ’ മുതലായ വാക്യങ്ങൾ അവർ വില്ലുവിദ്യയിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരും ശത്രുക്കളോടു് മഹാ വിഷമക്കാരുമാണെന്നു് കാണിക്കുന്നു.

“അസിഹന്യൈഃ,” “അസിപഞ്ജരിതത്യാച്ച,” “കത്തിവാൾ കയ്യേത്തും നാകത്താരെ” (പടവാൾ കയ്യിലുള്ളവർ)

ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാർ എല്ലായ്പ്പോഴും കയ്യിൽ വാളുള്ളവരും വാളഭ്യാസത്തിൽ അതിസമത്ഥന്മാരും പ്രസിദ്ധീ സമ്പാദിച്ചവരും ആകുന്നു എന്നും, (7-ാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക.)

“ഉണ്ടതട്ടിപ്പടവർ” എന്നു കാണുന്നതിനാൽ നാകന്മാർ ഉണ്ടയിൽനിന്നു് അപായപ്പെടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നതിന്നു തക്കവണ്ണം വിശേഷമായി എന്തോ ഒരു വിദ്യയും സാമത്ഥ്യവും ഉള്ളവരെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ വാസ്തവം ഏതുപ്രകാരമെന്നു് അറിവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഇവരുടെ പരിശുദ്ധി “ഉണ്ടതട്ടും പരിശ” എന്നാണു നാമം. [ഇതിലേക്കുള്ള ദിവ്യഔഷധത്തിന്നു് ഒരു ലോഹവും ചില പച്ചിലകളും ചേരുന്നതായിട്ടുണ്ടു്. അതു കൂടാതെയും ഈവക പരിശ ഉപയോഗിക്കണമെന്നുള്ളപ്പോഴൊക്കെ അതിലും പരിശക്കാതെ ശരീരം ഉടുപ്പു് മുതലായവയിലും മേൽപറഞ്ഞ ഔഷധങ്ങളെ തേക്കുക പതിവാണ്.]

‘അന്യതട്ടി,’ ‘കച്ചില്ലെറിതട്ടി’ (കൽ + ചില്ല = കച്ചില്ല = കരികൽകഷണം) ഈ വാക്കുകൾ, എത്രയും ഊക്കത്തിൽ പാഞ്ഞുവരുന്ന അന്യങ്ങളെയും അതുകൂടാതെ കവിണു കൊണ്ടുള്ള കല്ലേറുകളേയും (പണ്ടു് ഈ കവിണേറു് ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അതു് ഒരു വെടിയുണ്ടയെയോ അമ്പിനെയോ പോലെ ഊക്കുള്ളതും വളരെ ഉപദ്രവകരവുമായിരുന്നു.) ഊക്കിൽ വരുന്ന വാളുകളേയും ലഘുവിൽ തട്ടത്തുകളെന്നതിന്നു സാമത്ഥ്യമുള്ളവരെന്നും, (വെട്ടും തടയും നാകന്മാർക്കു ബാലപാഠമായിരുന്നു.)

“ഒരു കുതിപ്പിൽ മേൽകിളമ്പി.....” എന്നു തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങൾ വിശേഷമായ ചാട്ടങ്ങൾ. മറിച്ചിലുകൾ, ഒരു ചാട്ടത്തിനിടയ്ക്കു് അതിശയിക്കത്തക്കവയായ അനേകം അഭ്യാസങ്ങൾ ഇവയെ ചെയ്യുന്നതിന്നു് അവർ മഹാസമത്ഥന്മാരായിരുന്നു എന്നും,

“കുതിരവെട്ടിപ്പടവർ” എന്നതു് അവർ കുതിരപ്പടയെ വെട്ടുന്നതിന്നു വിശേഷസാമത്ഥ്യം ഉള്ളവരെന്നും, (കാലിന്റെ മുട്ടിന്നുതാഴെ പടംവരെ മുൻവശത്തു് ഒരുമാതിരി മുർച്ചയുള്ള ആയുധം വെച്ചു മുറുകിക്കൊണ്ടു് അതിവേഗത്തിൽ മേല്ലോട്ടുള്ള

ചാട്ടത്തോടു കൂടി കുതിരയുടെ കഴുത്തിന്റെ മുൻവശത്തുനിന്നും മേല്ലോട്ടു കാൽവീശി കഴുത്തിനെ മുറിക്കുകയും അതോടൊ തമിച്ചു കൈവാൾകൊണ്ടു കുതിരപ്പറത്തിരിക്കുന്ന ആളിനെ കൂടി വെട്ടുകയും ചെയ്യുക അവർക്കു സാധാരണമായ അഭ്യാസമായിരുന്നു.)

‘ആനയോട്ടിപ്പടവർ’ എന്ന പദം അവർ ആനപ്പടയെ ഓടിക്കുന്നതിനു വി.ദ.തുളളവരെന്നും, [ഇക്കായുത്തിലേക്കും അവർക്കു അനേകം ദിവ്യരൂഷധങ്ങളും പ്രത്യേകമായ അഭ്യാസചാതുര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു; ‘മാതംഗലീല’ (ഗജലക്ഷണശാസ്ത്രം)പോലെ ‘ആനൈക്കുറിചന്തം’ ‘പാകരുന്നടൈ’ മുതലായ ഗ്രന്ഥനിരകൾ അവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ എല്ലായിടത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കുംകൂടി ഇതു നല്ലപോലെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു.]

“ചൊല്ലുവോ മെയ്ച്ചൊൽതഴപ്പ്”; “പൊയ്വാത്തെ മൊഴിന്തനാവോ പിറകിതപ്പട കാണാതെ” (അസഭ്യവാക്കു പറഞ്ഞ നാക്കിൻ അതുവരെ അതിരുന്നു വാണ സ്ഥലത്തെ പിന്നീടു കാണുന്നതിനു കഴിയുകയില്ല. അതായതു് അപ്പോൾത്തന്നെ ആ നാക്കിനെ എടുത്തു വെളിയിൽ കളയുമെന്ന് അർത്ഥം.) ഇതുകൾ അവർ സദാ സത്യവാദികൾ ആയിരുന്നു എന്നും,

‘അറവർ’ = ധർമ്മിഷ്ഠർ. (സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ‘ധർമ്മ’ എന്നും ‘അധർമ്മ’ എന്നും പറയുന്നതിനു തമിഴ്ഭാഷയിൽ ‘അറം’ എന്നും, ‘മറം’ എന്നും പറയും. ഇതുകളിൽ അറത്തോടു ചേർന്നവർ ‘അറവരും’ മറത്തോടു ചേർന്നവർ ‘മറവരും’ ആകുന്നു.) തമിഴിൽ കഴാം എന്ന വാക്കിന് ‘സമൂഹം’ എന്നർത്ഥം. അതിനാൽ, “എങ്കൾകഴാം നല്ലറവർകഴാമേ” എന്ന വാക്യങ്ങളുടെ (നാകന്മാരുടെ) സമൂഹം ധർമ്മിഷ്ഠസമൂഹമാകുന്നു എന്നും,

‘അറത്താണെ ‘യുരു’വാന നാകത്താരെ, അറത്താണെ ‘കരുവി’യാന നാകത്താരെ, അറത്താണെ ‘യുളള’മാന നാകത്താരെ; അറത്താണെ ‘യുയിരാ’ന നാകത്താരെ അറത്താണെ ‘കടവു’ളാന നാകത്താരെ, അറത്താണെ ‘കൽവി’യാന നാകത്താരെ, അറത്താണെ ‘യുലക’മാന നാകത്താരെ, അറത്താണെ

‘യെവൈ’യുമാന നാകത്താരെ” ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാരുടെ (ഉരു) സ്വരൂപവും, (കരുവി) പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും, (ഉള്ളം) അന്തഃകരണവും, (ഉയിർ) പ്രാണങ്ങളും, (കടവുൾ) ദൈവവും,* (കൽവി) വിദ്യയും, (ഉലകം) ലോകവും, എന്നു വേണ്ട. അവരുടെ (എവൈ) സർവ്വവും ധർമ്മമായിരുന്നു എന്നും,

“കള്ളരുതിട്ടവതില്ലോ” = ഞങ്ങൾ മദ്യപാനം ചെയ്യുന്നില്ല; “കൊണ്ടെപ്പറണവ ഒരുവകെയുമുൻപതില്ലോ” = മത്സ്യാദികൾ ഒന്നും ഭക്ഷിക്കുന്നില്ല; “ഉറുൻവകെയുൾ കൊളുവിലോ” = മാംസാദികൾ ഭക്ഷിക്കുന്നില്ല; “പിറർമനവിയരെ ഞവറു വിരുപ്പറ നോക്കുവതില്ലോ” = പരസ്ത്രീകളെ തെറ്റായിട്ടുള്ള സ്നേഹം ജനിക്കുമാറു നോക്കുന്നില്ല. ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാർ മദ്യപാനം, മത്സ്യംതീറ്റി, മാംസഭക്ഷണം, പരസ്ത്രീവാഹര, ഇത്യാദി ദുർഗുണങ്ങൾ യാതൊന്നുമില്ലാത്ത പരിശുദ്ധരായിരുന്നു എന്നും,

“ദാനശുഭാഃ സർവ്വദാ” = എല്ലായ്പ്പോഴും ദാനസ്വഭാവമുള്ളവർ; “ഇല്ലാതെ കണ്ടങ്ങിശൈശ്വരതവി ചെയ്യവേണം” = ദരിദ്രരായും സാധുക്കളായുമുള്ള ജനങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു സഹായിക്കണം; “ഈവതില്ലെന മൊഴിതാൽ പിറകിംകയിർ വാഴ്വതില്ലോ” = ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുപോയാൽ പിന്നെ ജീവനെ ധരിക്കുന്നില്ല; (‘ഇല്ല’ എന്ന് ഒരു വാക്കു പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ഇടയായിപ്പോയാൽ പിന്നെ അവർ ജീവിച്ചിരിക്കയില്ല.) ഈ വാക്യങ്ങൾ അവർ മഹത്തായ ദാനശീലവും മനോഗുണവും ഉള്ളവരായിരുന്നു എന്നും,

“ഈശ്വരാരാധനേ രക്താഃ ഭക്താഃ സുസാധവഃ.” “പുനീതരടി ചണകി വീഴും നാകത്താരെ,” “നല്ലാതെ കണ്ടു നയതുവണകവേണം,” “നല്ലറിഞ്ഞർപാച്ചെൻറു നല്ലടിമൈയാകവേണം.” “എല്ലാ വിനൈപ്പയനെൻറിലകാതിരുക്കവേണം,” ഈ വാക്യങ്ങളാൽ നാകന്മാന്മാർ ഈശ്വരാരാധ

* ‘ധമ്മോസ്സൽ കലദൈവതം’ എന്നുള്ള ഇവിടത്തെ അടയാളവാക്യവും മേൽ പറഞ്ഞതിനെ അനുസരിച്ച് സംഭവച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്ന് നിശ്ചയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നത്തിൽ താല്പര്യവും, മഹത്തുക്കളിൽ ഭക്തിയും, കൈകയ്യും എങ്ങനെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾ വന്നാലും ഇളകാതിരിക്കത്തക്കതായ ക്ഷമയും ഉള്ളവരെന്നും തെളിയുന്നു.

ഇനിയും, നാകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജയോഗികൾ, സിദ്ധയോഗികൾ, ഹറയോഗികൾ മുതലായ യോഗിവർത്തന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു താഴെ പറയുന്നവ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു:

- (1) “യോഗിനോ യൽ ഗൃഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാ”,
- (2) “ചിത്തി,മുത്തി, കൈകണ്ട നാകത്താരെ”
- (3) (‘കോയിക്കപ്പെരും കയ്യിൽ’ എന്നൊരു മഹാനായ നായർപ്രഭുവിന്റെ കവിതകളിൽനിന്നും.)

കോളരിപ്പാട്ട്

കോളരിയെ, കോളരിയെ, കോലമിറന്തൊരു കോളരിയെ കണ്ടാരുൾവെളിക്കോളരിയെ കാണാതാക്കിരുൾ കോളരിയെ ഒൻപതുവായ¹ കണ്ടിന്നുകടുള്ളത്തുറു വിളകിയ കോളരിയെ ആറും² താണ്ടിച്ചെന്നാലക്കരെ³ യരൺമടനെ മേവിയ

കോളരിയെ (കോ.)

കോനാർപാട്ട്

“കോനാരെ കൈകൊട്ടിപ്പാടുവീരെ,
കൊണ്ടാനടിച്ചു കൂത്താടുവീരെ,
മാനമോനക്കോട്ടെ പോടുവീരെ,
മാലറു മാവിൻപം കൂടുവീരെ,
തീയും, പുനലും,⁴ വളി,⁵ വിശുന്ധും,⁶

- 1 നവദാരം
- 2 ഷഡാധാരം
- 3 അരൺമന = അരമന—രാജകൊട്ടാരം
- 4 പുനൽ = വെള്ളം
- 5 വളി = വായു
- 6 വിശുന്ധ് = ആകാശം

മണ്ണും കലർത്തു മടമ്പിക്കെട്ടി
 വീട്ടിലിരിക്കും നർപ്പേരനാരെ,
 പാടുവീർ പാടുവീർ പാവലരെ,”

4. (വേദാന്ത നായർമഹാന്റെ കവിതകളിൽനിന്നു്.)

പെരുമ്പെട്ടിപ്പാട്ടു്

“തിങ്കൾ പരിതി തിരിഞ്ഞൊടുക്കും പെരുമ്പെട്ടി
 തേന്തറിവത്തു തെളിന്തിരക്കും പെരുമ്പെട്ടി
 മാനമററ തുയക്കു മാളാപ്പെരുമ്പെട്ടി
 മണ്ണുവിണ്ണും മററനൈത്തുമടംകും പെരുമ്പെട്ടി.”

5. (മരൊരു കവി)

“വേണാട്ടുപ്പൊങ്കിലിയാർ വെളിവച്ചുക്കാട്ടു,-
 കാണാമ നിൻറവരെ കൺപൊട്ടരെന്നാർ,
 മാണാക്കർ താമരവൈ മകിഴ്തുപററി പാറാട്ടു
 കോണാമൽ കാണാരെ കോളിലികളെന്നാർ”

6. (വേദാന്തം)

“പിളരി മുഴക്കി പുള്ളിയെഴുപ്പി പ്പേരിമ്പക്കൽ പൊങ്കിവാ
 കളരി തളത്തു തുയിലയിട്ടു കാർമേനിപ്പൊരി ചിന്തിയെഴു”

“പുല്ലെനവെല്ലാം തുറക്കും നാകത്താരെ” ഈ വാക്യം
 നാകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെരിയ തുറവികളും (ത്യാഗികൾ)
 ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

(മാനാരികോട്ടയിൽ കോമ്പിത്താൻ ശിവാങ്ങൾ)

ചുട്ടറവെ വെട്ടു വെളി തനിയായോങ്കി
 മട്ടറവെ യടഞ്ഞ നില നിലതാനാകും
 അന്നില താനഴിയാതോരറിവായോരു
 വിണ്ണിലൈ യെന്നമതാശാൻ വിളമ്പിനാരെ”

“അകമററു, പുറമററങ്ങാകൈയററു,
 മേലററു, കീഴററു, വെളിയുമററു,
 കണ്ണററു, കാണലററു, കാക്കിയററു
 വിണ്ണിലൈ യെന്നമതാശാൻ വിളമ്പിനാരെ”

(മന്നാടിഅച്ചൻ ശിവാങ്ങൾ)

“ഓമെന്നെഴുത്തുതാനുമെ യായിനിന്നുശിമുനയിലും നണ്ണിതാകി, തേഞ്ഞുചിറുകി ശിവവിണ്ണാകി ഒറ്റമേ യററു പിരിവററാകും.

എണ്ണാമയക്കാ കടന്തവാനും, ഏറ്റുകറവറ്റിതക്കും വാനും, ഏമനെ ക്കാമനെ ത്തിന്റെ വാനും, എല്ലാമതുവാകി നിന്റു വാനും, കാഴ്ചയ്ക്കും കേൾവിക്കും എട്ടാവാനും, നാററാ ചുവൈ, പാറിറന്തവാനും, വെച്ചുടൻ മുച്ചറിലകും വാനും, പേരിൻ പമാക പ്പൊലിന്തവാനും, മത്തലും കൊത്തലുമാണ്ടുവാനും, വന്നാട്ടുമുന്നാട്ടം വിട്ടുവാനും, ആശാനതളാലടൈന്തവാനും, വാനമെന്നുള്ളതും പോന വാനും.”

ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽകാരമടഞ്ഞ ജ്ഞാനികൾ സാധാരണമായുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

മേൽകാണിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു് നാകന്മാർ ഏററവും ശരീരബലമുള്ളവരും, വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളും, ദുജ്ജനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരും, ശത്രുക്കൾക്കു് അതിഭയങ്കരന്മാരും, വില്ലഭ്യാസം, വാളഭ്യാസം, കല്ലേറഭ്യാസം, ഉണ്ടുതട്ടുക, അമ്പുതട്ടുക, കുതിരവെട്ടുക, ആനയോട്ടുക, വിശേഷമായ ചാട്ടം, മറിച്ചിൽ, മൺവിദ്യ മുതലായവയിൽ മഹാസമർത്ഥന്മാരും, എന്തൊക്കെ ആയാലും അസത്യം പറയാത്തവരും, ദാനശൗണ്ഡന്മാരും ഈശ്വരാരാധനത്തിലും മഹത്തുക്കളെ ക്കുറിച്ചും താല്പ്യവും ഭക്തിയും കൈങ്കല്യവും ഉള്ളവരും, അതിയമ്മിഷ്ടന്മാരും, മദ്യപാനം, മത്സ്യംതീറി, മാംസഭക്ഷണം, ഇതുകളൊന്നുമില്ലാത്തവരും, പരസ്ത്രീഗമനത്തിലുള്ള വാഞ്ചര ചിന്തയിൽപോലും അങ്കുരിക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നവരും, രാജയോഗികൾ മുതലായ യോഗീശ്വരന്മാർ ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽകാരമടഞ്ഞ ജ്ഞാനികൾ മുതലായ സമുദായാംഗങ്ങളോടുകൂടിയവരും ആ വക സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് സാധാരണമായി നല്ലപോലെ അറിയും വിശ്വാസവും ഉള്ളവരും ആയിരുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണശബ്ദം ഈ മലയാളദേശത്തു സ്വന്തമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, ആദ്യകാലംമുതൽ ബ്രാഹ്മണർ വന്നുകേറിയ

കാലംവരെ (വളരെ കൂടുതൽ കാലത്തേക്ക്) ഇതിവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതാണെന്നും, ഈ ശബ്ദം ഇവിടെ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ദോഷങ്ങൾക്കു ഹേതുവായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നും, ഈ ശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു നന്മ സിദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ട് ആദ്യകാലം മുതൽക്കിതുവരെ ഗണനീയമായ ഒരു സംഗതിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, മലയാളരിൽ ആരെങ്കിലും ഇവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടാകട്ടെ അവിടെ ചെന്നാകട്ടെ ഈ ശബ്ദത്തെ ആവശ്യപ്പെടുകയോ, കൊണ്ടുവരികയോ, ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും, മുഖിൽ പറഞ്ഞപോലെ വിദേശത്തുനിന്നും വന്നവരായ ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ കാര്യലാഭത്തെക്കരുതി ഇവിടുത്തുകാരിലും ഈ ശബ്ദത്തെ സമർപ്പിക്കയും, എങ്ങനെയോ തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ഇവർ അതിനെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തപോയതാണെന്നും ഉള്ളതു മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽനിന്നു നല്ലപോലെ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഇടക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർത്തതും അനാവശ്യകവുമായ ഈ ശബ്ദത്തെ ഇവരിൽനിന്നു തള്ളിക്കളയേണ്ടതാകുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം അതിനെ വിദേശീയന്മാരായ ചില വർഗ്ഗക്കാർക്കുള്ള പൊതുപ്പേരുകളെപ്പോലെമാത്രം ഗണിച്ചു മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്ന് അഭിമാനം ഭാവിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥാനവലിപ്പത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം മലയാളബ്രാഹ്മണശബ്ദത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആ ശബ്ദത്തോടു കലന്നിരിക്കുന്ന എബ്രാഹ്, നംപൂരി, പോറ്റി എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ മാത്രമാണ് പ്രധാനമായി ശേഷിക്കുന്നത്. ഇവയെപ്പറ്റിയും മറ്റും സവിസ്തരം അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകൊള്ളാം.

അദ്ധ്യായം 7

നായന്മാരെപ്പറ്റി ചരിത്രകാലത്തിൽ
വിദേശീയന്മാർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ

മുന:ദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങൾ നായന്മാരുടെ പുരാതനസ്ഥിതിയെ കുറിക്കുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ പ്രസ്തുത സ്ഥിതിക്ക് പല കാരണങ്ങളാൽ വളരെ ഭിന്നതകളും ന്യൂനതകളും സാഭവിക്കാനിടയായി. അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു വരവെ ദ്വീപാന്തരനിവാസികളായ വിദേശീയന്മാരിൽ പലരും തങ്ങൾക്ക് ഇദംപ്രഥമമായി സിദ്ധിച്ച പരിഷ്കാരദശയാൽ പ്രേരിതന്മാരായി പല കാലങ്ങളിലും ഈ നാടിനെ സന്ദർശിക്കുകയും പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ട നായർസമുദായത്തെ യഥാസ്ഥിതി വണ്ണിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; അവയിൽ ചിലതിനെ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

(1) 'റോലൻഡ് സൺ' എന്ന സാസ്സിനാൽ തജ്ജിമ ചെയ്യപ്പെട്ട് ലണ്ടണിൽ 1833-ൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട 'ടഹഫററുൾ മുജഹിഡിൻ' എന്ന മതസംബന്ധമായ പുരാതന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ 'ഷൈക്ക് സിനുഡിൻ' എന്ന മുഹമ്മദീയൻ മലയാളികളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

“ഒരു പ്രള കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ, അയാളുടെ അനുചരന്മാർ സംശപ്തകന്മാരായി എതിർത്തു പൊരുതി ശത്രുക്കളുടെ രാജ്യത്തെ പലവിധേന നശിപ്പിക്കുകയും അരിശാ തീരംവരെ ജനങ്ങളെ നിഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

(2) ക്രിസ്തുപണ്ണം 9-ാം ശതവർഷത്തിൽ രണ്ടു മുഹമ്മദീയ സഞ്ചാരികൾ എഴുതിയതും 'റോനാട്ട്' എന്നയാൾ തജ്ജിമ ചെയ്ത് 1733-ൽ ലണ്ടണിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതും ആയ പുസ്തകത്തിൽ താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം* കാണുന്നതും ഈ നടവടിയിലെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാം.

* ഈ തഴ്സ്സന്റെ 'ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലെ ജാതികളും വർണ്ണങ്ങളും' നോക്കുക.

“രാജാക്കന്മാർ സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്യുമ്പോൾ താഴെ പറയുന്ന മയ്യൂഃയെ അവലംബിക്കാറുണ്ട്: ഏതാനും ചോറ് രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടു നിരത്തും: ഉടൻ മൂന്നു റോ നാന്ററോ ആളുകൾ 'സ്വന്തമനസ്സാലെ രാജസന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു' അദ്ദേഹം അല്പം ഭക്ഷിച്ചതിനുശേഷം 'ഓരോപി ടി ചോറ്' അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നും വാങ്ങും. ഇതിനെ ഭക്ഷിക്കുന്നതോടുകൂടി രാജാവു മരിക്കുകയോ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന ദിവസത്തിൽ തങ്ങൾ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതിനു നിർബന്ധിതന്മാരാകയും അതിനെ ശരിയാകുവണ്ണം അവർ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.” ഈ മാതിരി ആളുകൾക്കു മലയാളപ്പേർ 'ചാചർ' (ചാകുവാൻ തയ്യാറുള്ളവർ) എന്നാകുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞതിന് 'ബർബോസാ' 'പക്സാസ്' എന്നീ പോതുഗ്രീസ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. (ഇതിനെ അനുകരിച്ചു മാപ്പിളമാരും, വള്ളുവനാട്ടു രാജാവിന്റെ കീഴ്ത്തിക്കായിട്ടു നായന്മാരോടുചേർന്നു തിരുനാവായിൽ 'മഹാമഖം' (മാമാങ്കം) എന്ന ഉത്സവത്തിനു പരസ്പരം യുദ്ധംചെയ്തു മരിച്ചാണൊരുങ്ങുന്നു.)

(3) മദ്രാസ് സംസ്ഥാനംവക 1891-ലെ സെൻസസ്സു റിപ്പോർട്ടിൽ മിസ്റ്റർ എച്ച്. എ. സ്റ്റുവർട്ട് എന്നയാൾ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: “നായന്മാർ ഒരു ദ്രാവിഡവർഗ്ഗമാണ്; അവരിൽ പല ഭിന്നങ്ങളായ പിരിവുകളും ഓരോ പിരിവുകൾക്കു പ്രത്യേകതൊഴിലുകളും കാണുന്നു; പുരാതന നായന്മാർ നിസ്സംശയമായും യുദ്ധോദ്യമമായ ഒരു സംഘമായിട്ടു വിരുത്തിക്രമത്തിൽ വസ്തു അനുഭവിക്കുകയും വേണ്ടപ്പോൾ യുദ്ധംചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നിരിക്കണം.”

(4) 'മലബാർ ജില്ലാഗസറ്റിയർ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: “ഉത്ഭവം നോക്കിയാൽ, നായന്മാർ ഒരുവേള ദ്രാവിഡന്മാരായ കുടിചാല്പകാരം മലബാറിനെ ആദ്യമായി ആക്രമിച്ചവരിൽ ചേർന്നവരും, ജേതാക്കളുടെ നിലയിൽ ഭരണകർത്താക്കളും ജന്മികളും ആയിത്തീർന്നവരും ആയിരിക്കണം; ആയുരക്രമസമ്മിശ്രതയും, ദേശ്യമായ പ്രകൃതിവിശേഷങ്ങളുംകൊണ്ടു ഇപ്പോഴത്തെ നായന്മാർക്കു്

മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലെ മറ്റുള്ള ദ്രാവിഡവർഗ്ഗങ്ങളിൽ നിന്നു പ്രത്യക്ഷമായ വ്യത്യാസം കാണപ്പെടുന്നു.”

(5) ജാൺസ്റ്റണിന്റെ ‘ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ രാജ്യം’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും മിസ്റ്റർ ലോഗൻ താഴെ പറയുന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു: “ഈ നാട്ടിലെ യോദ്ധാവു” തന്റെ ആയുധത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ അതിശയനീയമായ സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നു. അവരൊക്കെ ‘നായന്മാർ’ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരുമാതിരി പ്രഭുക്കന്മാരാണ്; ഏഴുവയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോൾ ‘കളരികളിൽ’ അവരുടെ ആയുധാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നു. അവിടെ സമത്വനായ ‘ആശാന്മാർ’ അവരുടെ ദേഹത്തു എണ്ണയിട്ടു ഓരോ ചേർപ്പുകളെ തുറ്റുവാക്കുകയും പേശികളെ ഉടച്ചു ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുനിമിത്തം അവർക്കു ഗാത്രലാഘവവും ചുറ്റു ചുറ്റും സിദ്ധിക്കുന്നു. ദേഹത്തെ പലമാതിരിയിൽ വളയ്ക്കുന്നതിനും, മുന്യം പിന്യം ഉയന്നും താഴ്ന്നും വേണ്ടവിധത്തിൽ അതിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും അവർക്കു കഴിയും. അവരുടെ ഇമ്മാതിരി അഭ്യാസം അവർക്കു ചാരിതാത്മ്യജനകവും അഭിമാനഹേതുകവും ആണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ അവരെ ആരും അതിശയിക്കയില്ലെന്ന് അവർ ഉറപ്പായി വിശ്വസിക്കുന്നു.”

(6) ബംഗാളിൽനിന്നും അയയ്ക്കപ്പെട്ട് (1792—93) മലബാറിനെ സന്ദർശിച്ച കമ്മീഷണറും പിന്നീടു ബോംബേ ഗവർണ്ണറുമായ ജോണതൻ ഡംകൻ എന്നയാൾ മിക്കിൾ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ‘കമോയൻസ്’ 7-ാം പുസ്തകത്തിൽനിന്നും താഴെ കാണിക്കുന്ന ഭാഗത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

(തജ്ജിമ)

“കീഴ്ജാതികൾ വേലക്കാർക്കുവിടെ പുലയരെന്നപേർ വാഴ്ത്തുന്നു പ്രഭുക്കന്മാരഭിമാനികൾ നായകർ; കരകൗശലവും പിന്നെക്കർഷകപ്പണിയാദിയിൽ അതിപുഷ്ടമവർക്കേറും വിരുതും പൊരുതുന്നതിൽ, തെളിയും കരവാളത്തെ ചൂഴ്ന്നിട്ടു വലത്തിലും എരിയും പരിശുചക്രമമത്തിട്ടുപരത്തിലും.”

ഈ ഭാഗത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്തുത ഡങ്കൻ വീണ്ടും ഇങ്ങനെ വിമർശിക്കുന്നു: “മേല്പറഞ്ഞ ശ്ലോകപാദങ്ങൾ വിശിഷ്ട ട്രൂവിലത്തെ രണ്ടു പാദങ്ങൾ നായരുടെ ഒരു നല്ല വണ്ണനയാണ്. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ വഴിയാത്രക്കാർ ഒരു വടിയോ പിരമ്പോ വഹിച്ചു നടക്കാറുള്ളതുപോലെ അത്ര സാധാരണമായും സൗകര്യമായും നായന്മാർ വാളിനെ ഏന്തി എങ്ങും സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ വാൾപിടിയേ മുതുകിൽ തിരക്കുന്നു. പിടി ഉടുപ്പിനടിയിൽ അരക്കെട്ടിൽ താക്കിയിരിക്കും. മൂന്നു മേല്പോട്ടുയന്നു” ഇരുളജങ്ങളിലും ഇടയ്ക്കിടെ തട്ടി തെളുതെളെ തെളിഞ്ഞു കാണപ്പെടും.”

(7) സർ ഹെക്ടർ മൺറോ എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് സേനാധിപൻ നായർ യോദ്ധാക്കളെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: “യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ പകൽസമയത്തു അവരെ പൊടിപോലും കാണുകയില്ല. അവർ മണൽക്കുന്നുകളുടേയും കുറിച്ചെടികളുടേയും ഇടയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നുകളുമാണ്. ഞങ്ങൾ കോട്ടയെ ആക്രമിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ മാത്രം അവർ കൂടികൂടെ തേനീച്ചകൾപോലെ കാണപ്പെടും. അവർ തങ്ങളുടെ തോക്കുകളെ ശരിയാക്കുവണ്ണം പിടിക്കുകയും നല്ലപോലെ ലാക്കനോക്കി വെടിവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.” (ഈ ഭാഗം തലശ്ശേരി പ്ലണ്ടികശാലയിലെ 1761-ാമാണ്ടു വക ഡയറിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാകുന്നു.)

ഹ്രസ്വഗവണ്ണരായിരുന്ന എം. മാഹിഡിലാബോർഡനായിരുന്ന നായന്മാരുടെ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി പലതും പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

(8) മദ്രാസ് മ്യൂസിയം സൂപ്രണ്ടായ മിസ്റ്റർ ഈക്വസ്സൺ ‘ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലെ ജാതികളും വർഗ്ഗങ്ങളും’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നായന്മാരെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

“അവർ പരന്നു പൊരുന്നതിനു ഏറ്റവും സമർത്ഥരായ യോദ്ധാക്കളായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ ഓരോ പ്രത്യേകവിഭാഗങ്ങളായിട്ട് പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടി പിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാൽ വിദേശീയന്മാരുടെ ആക്രമണങ്ങളെ തടുക്കുന്നതിനു അവർക്കു നിയുക്തിയില്ലാതെ തീർന്നിരുന്നു.”

(9) ഒന്നാമത്തെ കലോത്തംഗ പാണ്ഡ്യമഹാരാജാവിന്റെ (ക്രിസ്തബ്ദം 1083—84) ഒരു ശിലാലേഖനത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം കടമലനാട്ട് (പടിഞ്ഞാറെ മലമ്പ്രദേശം) ആക്രമിച്ചു ജയിച്ചു എന്നും അവിടത്തെ യോദ്ധാക്കളായ ഇപ്പോഴത്തെ നായന്മാരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യരക്ഷയ്ക്കായി ചെയ്ത സമരത്തിൽ ഒട്ടൊഴിയാതെ മരിച്ചു എന്നും കാണുന്നു.

(10) 'ഡുവാർട്ടു ബർബോസാ' എന്ന പാശ്ചാത്യനാൽ എഴുതപ്പെട്ടതും 1866-ൽ ഹാക്സിയൂട്ട് സംഘത്താൽ തർജ്ജിമ ചെയ്യപ്പെട്ടതും ആയ 'കിഴക്കേ ആഫ്രിക്കയുടേയും മലബാറിന്റേയും സമുദ്രതീരവണ്ണം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 16-ാം ശതവർഷാരംഭത്തിലെ നായന്മാരുടെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് താഴെപ്പറയുന്ന വിവരം കാണുന്നു: "നായന്മാർ നാട്ടിലെ പ്രഭുക്കന്മാരാകുന്നു; അവർക്കു യുദ്ധം ചെയ്യുക മാത്രമേ തൊഴിൽ ഉള്ളൂ. അവർ വാൾ, വില്ലു്, അമ്പു്, പരിശ, കുന്തം എന്നീ ആയുധങ്ങളെ പലപ്പോഴും ധരിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്നു. അവർ സമത്വന്മാരും തങ്ങളുടെ പ്രഭാവത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ അഭിമാനിക്കുന്നവരും ആകുന്നു; ഈ നായന്മാർ എല്ലാവരും ഉൽകൃഷ്ടകലജാതന്മാർ ആയിരിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ല, തങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്ന രാജാവിനാലോ പ്രഭുവിനാലോ ആയുധം കൊടുക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കണം. അതിനുശേഷമേ ആയുധം ധരിക്കുന്നതിനും നായർസ്ഥാനത്തിനും അവർ അർഹന്മാരായി ഭവിക്കയുള്ളൂ. ശരിയായ ആയുധപ്രയോഗത്തിനുതക്കതായ പലമാതിരി അടവുകളും മുറകളും പഠിക്കുന്നതിനു സാധാരണയായി ഏഴുവയസ്സു പ്രായമാകുമ്പോൾ അവർ വിദ്യാലയത്തിൽ അയക്കപ്പെടുന്നു; ഒന്നാമതായി ഗുണം ചെയ്യുന്നതിനും പിന്നീടു് ഓരോവിധത്തിൽ മറിയുന്നതിനും അവർ പഠിക്കുന്നു; അതിനായിട്ടു ബാല്യത്തിലേ അവരുടെ അവയവങ്ങളെ എപ്രകാരമെങ്കിലും വളയ്ക്കുവാനു വണ്ണം അവർ സ്വാധീനമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ നായന്മാർ പട്ടണത്തിനു വെളിയിലായി മറ്റു ജനസാമാന്യത്തിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞു് വേണ്ടുന്ന ബന്തോബസ്തുക്കളോടുകൂടിയ തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കളിൽ പാകുന്നു; എവിടെ എങ്കിലും പോകുമ്പോൾ

മാറ്റം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിന് അവർ കർഷകന്മാരോടു് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറയുന്നു; അപ്രകാരംതന്നെ അനുസരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു; അതല്ലെങ്കിൽ യാതൊരു ചോദ്യവും കൂടാതെ അവരെ നായന്മാർക്കു കൊല്ലാവുന്നതാകുന്നു; ഒരു കർഷകൻ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരു നായർസ്ത്രീയെ തൊട്ടുപോയാൽ അവളുടെ ബന്ധുക്കൾ ഉടൻതന്നെ അവളെ കൊല്ലുന്നു; അപ്രകാരംതന്നെ അവളെ തൊട്ടവനും അവന്റെ അഖിലബന്ധുക്കളും കൊലചെയ്യപ്പെടുന്നു; ഇതു കർഷകന്മാരുടെ രക്തം നായന്മാരിൽ കലർന്നുപോകാതിരിപ്പാനാണെന്നു് അവർ പറയുന്നു; ഈ നായർസ്ത്രീകൾ വളരെ വൃത്തിയുള്ളവരും വേണ്ടുവണ്ണം വസ്ത്രധാരണമുള്ളവരും ആകുന്നു.”

(11) 18-ാംശതവർഷത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ‘പൗരസ്ത്യഹിന്ദുദേശങ്ങളുടെ നവീനചരിത്രം’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹാമിൽടൺ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “പുരാതനകാലങ്ങളിൽ സാമൂതിരി 12 വർഷക്കാലമേ രാജ്യം ഭരിക്കാറു പതിവുള്ളൂ. ആ കാലാവധിക്കു മുമ്പിൽ മരണം പ്രാപിക്കയാണെങ്കിൽ പരസ്യമായി അയാൾക്കു് ആത്മഹത്തി ചെയ്യേണ്ടിവരികയില്ല, അതിനിടയായില്ലെങ്കിൽ ഒന്നാമതായി അയാൾ തന്റെ എല്ലാ പ്രഭുക്കന്മാരെയും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരെയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഒരു സദയം കൊടുക്കുകയും പിന്നീടു് ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം അവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തിട്ടു പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള തൂക്കമരത്തിലേറി സകലരും കാൺകെ എത്രയും കൃത്യമായ വിധത്തിൽ തന്റെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു; അല്പംകഴിഞ്ഞു ശവശരീരത്തെ എത്രയും ആഘോഷത്തോടും ബഹുമാനത്തോടുംകൂടി സൽക്കരിക്കുകയും പ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റും കൂടി ഒരു പുതിയ സാമൂതിരിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.” (ഇതു് പുരാതനനടപടി മാത്രം.)

(12) ‘1774-ലേയും, 1781-ലേയും വെസ്റ്റിൻഡ്യൻ കപ്പൽ യാത്രകൾ’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ‘സൊണ്ണറാറു്’ ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു:— “നായന്മാർ യോദ്ധാക്കളാകുന്നു; ആയുധം ധരിച്ചു നടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവരെ മറ്റു വർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നും തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണു്. അവർ എത്രയും അഹംഭാവമുള്ളവരാണ്; അവരുടെ അടുത്തുചെല്ലുന്ന ചില

പ്രത്യേകവർഗ്ഗങ്ങളെ കൊന്നുകളയുന്നതിനു് അവർക്കു് അവകാശം ഉണ്ടു്. അതിനെപ്പറ്റി പരാതിയുമില്ലാ.”

ബുക്കാനൻ വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—“നായന്മാർ നമ്പൂരിമാരുടെ വരതിയിലും. രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിലും മലയാളത്തിലെ യോദ്ധാക്കളായിരിക്കുന്നു; ആയുധപ്രയോഗത്തിലാണ് അവർക്കു് ഏറ്റവും സന്തോഷമുള്ളതു്. ഇവർ മേലാവിനോടു വളരെ ഭക്തിയുള്ളവരാണ്. എങ്കിലും കീഴിലുള്ളവരെ ഒട്ടുവളരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു.”

(13) ‘മലബാർ നിയമവും നടവടിയും’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മിസ്റ്റർ എൻ. മുർ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “ആംഗല ഇൻഡ്യൻ നിലങ്ങളുകളിൽനിന്നും നായർക്കു്, നായകൻ, നായർ ഇ പ ഒരു ധാതുവിൽനിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് അറിയാം.”

(14) വിജയനഗരത്തിലെ നായക്കന്മാരോടും, വിട്ടുകൊടുക്കപ്പെട്ട ദേശങ്ങളിലെ ‘നായക്കൻ’ എന്നഭിധാനമുള്ള ‘പോളിഗാർ’ പ്രഭുക്കന്മാരോടും പശ്ചിമതീരത്തിലെ നായന്മാർക്കു് സംബന്ധമുള്ളതായി സ്യുവൽ, സർ താമസ്മൺറൊ ഇവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആണറബിൾ ജാൺ ലിൻഡ്സേയും ഇതിനെ പിൻതാങ്ങി എഴുതുന്നു (1783).

(15) തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിൽ മിസ്റ്റർ എൻ. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “മധ്യയിലെ ചില നാടുവാഴികൾ ‘കർത്താ’ എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ മുമ്പിൽ വഹിച്ചിരുന്നു. മധ്യരയിലേയും തച്ചൊവൂരിലേയും നായർക്കു് രാജാക്കന്മാരുടെ അനന്തരാവകാശികൾ എന്നു ഗണിച്ചുവരുന്ന ‘ബാലിജ’ന്മാർ 1901-ലെ ജനസംഖ്യക്കണക്കിൽ ഈ സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.”

(16) 1901-ൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യപ്പെട്ട ഇൻഡ്യൻ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിൽ ‘നയൻറീൻത് സെഞ്ചാറി’ എന്ന സഞ്ചികയിൽ മിസ്റ്റർ ജെ. ഡി. റീഡ് (ഇപ്പോൾ സർ ജോൺ) 1904-ൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: “സെൻസസ് കമ്മീഷണർക്കു് നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ താമസിക്കുന്നതിനു് അവസരം ലഭിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, അദ്ദേഹം അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ള സ്ത്രീ

ബാഹുല്യത്തിനെക്കുറിച്ച് കുറുംപറകയില്ലായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരികളായ സ്ത്രീവർഗ്ഗം എത്ര ധാരാളമാണെങ്കിലും ക്രമത്തിലധികമാകാൻ തരമില്ലല്ലോ.” ബുക്കാനൻ വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “മലയാളത്തിലെ ഉയർന്നവർഗ്ഗക്കാർക്ക് വസ്ത്രധാരണം കുറഞ്ഞ രീതിയിലാണ്; പക്ഷേ, അവർ അതിശയനീയകമാകുംവണ്ണം ശുചിയുള്ളവരാകുന്നു. നായർസ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളും മുടികളും ഓരോ സുഗന്ധവസ്തുക്കൾ തേച്ച് ശുചിയായി വയ്ക്കുന്നതിൽ എത്രയും ജാഗ്രതയുള്ളവരാകുന്നു. അവർ അഴുക്കുവസ്ത്രം ധരിക്കാറില്ല.”

(17) മിസ്റ്റർ എഫ്. ഡബ്ലിയു. എല്ലിസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “ആദികാലംമുതൽ 18-ാം ശതവർഷത്തിന്റെ അവസാനകാലംവരെ, ‘തറ’ ‘നാട്ടു’ ഈ ഏർപ്പാടുകൾ മൂലമായിട്ട് നായർപ്രഭുക്കന്മാർ മലയാളദേശത്തെ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ ദുർഭരണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചിരുന്നതിനാലാണ്, കോഴിക്കോടു മുതലായ നഗരങ്ങൾ യൂറോപീയാഗമനത്തോടുകൂടി വലിയ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളായിത്തീർന്നു്; നായന്മാർക്കു് പൊതുവെ ഓവർസീയർമാരുടെയും ജമീന്ദാരികളുടേയും സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു.”

(18) മിസ്റ്റർ ലോഗൻ താഴെ കാണുന്നവിധം എഴുതുന്നു: “മലബാറിൽ ‘നാട്ടു’ ഏർപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു; അതിൻപ്രകാരം ജനരക്ഷകസ്ഥാനം നായന്മാർക്കു് സിലമായിരുന്നു, (ബ്രിട്ടീഷ് പ്രവേശനം വരെ). സംഘങ്ങളിൽ ‘600’ പേർവീതമുള്ള ‘നാട്ടു’കളും, ഓരോ നാട്ടിലും ‘150’ വീതം ‘തറ’കളും, ഓരോ തറയ്ക്കും ‘4’-ൽ കുറയാതെ കുടുംബങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു; ഇത്രയും വിഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയ ദേശത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരിസ്ഥാനം തന്നാട്ടുപ്രഭുവും അറുന്തറ്റിനധിപനും ആയ നായർക്കായിരുന്നു.”

(19) കോഴിക്കോട്ടുനഗരത്തിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഈസ്റ്റിൻഡ്യാകമ്പനിവക കായ്തമ്പൻ, 1746 മേമാസം 29-ാം തീയതി തലശ്ശേരിപ്പണ്ടികശാല വക ഡയറിയിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: “ഈ നായന്മാർ കോഴിക്കോട്ടു ജനസംഘത്തിന്റെ നായകന്മാരാകയാൽ ഇവർ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പാർലമെണ്ടു് സാമാജികന്മാരുടെ നിലയിലാണ്; ഇവർ രാജകുല

നയെ എല്ലാ കാഴ്ചയിലും അനുസരിക്കുന്നില്ല. രാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാർ അന്യായകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഇവർ നിർദ്യം അവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നു." ഈ പാർലമെന്റേസഭ 'കൂട്ടം' എന്ന പേരായ സഭ ആയിരിക്കണം. ദക്ഷിണകണ്ണാടകത്തിലെ 'കൂട്ടം' 1832-33-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് എത്രയും ഉപദ്രവകരമായി തീർന്നിരുന്നു.

(20) മലയാളദേശത്തെപ്പറ്റി നല്ല പരിചയം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന അഞ്ചരകണ്ടിയിലെ മിസ്റ്റർ മർഡാക്ക് ബ്രൗൺ എന്നയാൾ 19-ാം ശതവർഷാരംഭത്തിൽ 'മിസ്റ്റർ പ്രാൻസിസ് ബുക്കനൻ' എന്നയാൾക്കുവെച്ച എഴുത്തിൽ രാജശക്തിയെ കുറിക്കുന്നതായി പ്രാൻസിലും മറ്റും നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഹ്യൂഡൽ സിസ്റ്റത്തിന്റെ രീതിയിലായിരുന്നു മലബാറിലെ നടപടി (ബ്രിട്ടീഷ് പ്രവേശനംവരെ) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഹ്യൂഡൽ സിസ്റ്റത്തിന് തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ് കമ്മീഷണർ എൻ. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ അവർകളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ക്രിസ്റ്റപഞ്ചം 925-ൽ എഴുതപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ സിരിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ പ്രമാണത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ 'അറുനൂറുകൾ'പ്പറ്റി രണ്ടിടത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൊല്ലം 371-ലെ ഒരു ശിലാലേഖനത്തിൽ ഒരു വേണാട്ടുറൂററിനെ 'ക്ഷേത്രാധികാരി'കളുടെ നിലയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വേണാട്ടിൽ ആകെ 18 അറുനൂറുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

(21) "കർക്കമാസത്തിൽ (ദേഹം തണുത്തിരിക്കുമ്പോൾ) ആണ് നായർ യുവാക്കൾ കായികാഭ്യാസം പ്രത്യേകമായി ചെയ്യുന്നത്."

"പയ്യോളിയിൽവെച്ചു" ഒരു കളരിയിൽ കുറുപ്പു പഠിപ്പിക്കുന്നതും ശിഷ്യന്മാർ ചാട്ടം, മറിച്ചിൽ, തട മുതലായവ പഠിക്കുന്നതും കണ്ടു ഞാൻ എത്രയും അതിശയിച്ചു" എന്നു മിസ്റ്റർ ഫ്ലാസ്റ്റ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു (1845).

(22) നായന്മാരുടെ മതാനുഷ്ഠാനത്തെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ ഫ്ലാസ്റ്റ് വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

"ഗവണ്മെന്റ് ജീവനംനിമിത്തം അസൗകര്യമുള്ളവർ ഒഴിച്ചു ഒരു നായന്മാർ കളിച്ചു മുണ്ടുമാറ്റാതെ ഭക്ഷണം കഴി

ക്കയില്ല. കളിച്ചതിന്റെ റശേഷം ദിനംപ്രതി ഒരു നേരം അമ്പലത്തിൽ തൊഴണമെന്നുള്ളതും ഒരു കണിശമായ നിയമമാണ്.”

“പലപ്പോഴും കളി രണ്ടു തവണയായിരിക്കും. മുൻകാലങ്ങളിൽ അടുത്തു വരുന്ന (തീണ്ടുന്ന) പുലയനേയും മറ്റും വെട്ടിക്കളയുകയും ഇപ്പോൾ കാലഭേദംനിമിത്തം മാറിപ്പൊക്കിക്കൊള്ളുന്നതിനായി വഴിയാട്ടുകയും പതിവാണു,” എന്ന് ബുക്കാനൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

(23) മുൻ പ്രസ്താവിച്ച സംഗതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും മറ്റും നായന്മാരെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ ഫ്ലാസ്റ്റ് വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: “പാലക്കാടിനടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരുമാതിരി മല്ലയുദ്ധം നടപ്പുണ്ട്; അതു റോമൻകാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന രീതിക്കു സദൃശമായിരിക്കുന്നു. റോമക്കാർക്ക് ബി. സി. 30-മുതൽ മലബാറുമായിട്ടു സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ‘അലാറിക്കു’ എന്ന ഉത്തരദേശീയൻ റോമിലെ റോഡം മതിയാക്കുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെട്ട സാഗതികളിൽ ഒന്ന് 3000 റാത്തൽ നല്ലമുളകായിരുന്നു (5-ാം ശതവർഷം). ഇതു മലബാറിൽനിന്നുതന്നെ റോമക്കാർക്കു കിട്ടിയിരിക്കണം.”

പുരാതന ഗ്രീക്കുകാരുടേയും റോമക്കാരുടേയും ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പല കളികളും കായികാഭ്യാസങ്ങളും നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും അവശിഷ്ടങ്ങളായിട്ടു് അദ്യാപി കാണുന്നുണ്ട്. ഓണത്തിനു നായന്മാർ രണ്ടു കക്ഷികളായി നിന്നു മുന്നമടങ്ങിയ അസ്ത്രങ്ങൾ വർഷിച്ചു പലതും മുറിപ്പെട്ടു വീഴുന്നതിനേയും ഒരു പൊതുവായ ലക്ഷ്യത്തിൽ സാമത്ഥ്യം പരീക്ഷിക്കുന്നതിനേയും മറ്റും പറ്റി ‘പാളിനസ’ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 8

ശുഭ്രശബ്ദം

മലയാളബ്രാഹ്മണശബ്ദവും മലയാളശുഭ്രശബ്ദവും ആണ് ഇവിടുള്ള കുഴപ്പങ്ങൾക്കു പ്രധാന ഹേതുക്കൾ. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിനെ ഒഴിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ആറാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സകാരണം വിവരിച്ചു. ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന (മലയാള) ശുഭ്രശബ്ദത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ ചിന്തിക്കാം.

ബ്രാഹ്മണർ മലയാളിനായന്മാരെ 'ശുഭ്ര' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇത് വെറും വ്യവഹാരത്തിൽ മാത്രമല്ല. നായന്മാരെപ്പറ്റി അവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. ആഗമവിസ്മൃതികൊണ്ടോ അജ്ഞതപംകൊണ്ടോ ഇവർ അതിനെ മനഃപൂർവ്വം സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വ്യവഹാരം ഇങ്ങനെ വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു സഹജമായി, ഇപ്പോൾ നായന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലും രേഖാപ്രമാണങ്ങളിലും കൂടി ആ വിധം പ്രയോഗിക്കുന്ന നടപ്പ് സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ നായന്മാരുടെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി 'കേരളമാഹാത്മ്യം', 'കേരളോല്പത്തി' മുതലായ പ്രമാണങ്ങളെ അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു നിരൂപണം നിഷ്പ്രയോജനമായി ഭവിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഒന്നാമതായി, നായന്മാർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ ശുഭ്രശബ്ദം ആദ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നതോ ഇടക്കാലത്തു വന്നുകൂടിയതോ എന്നു നമുക്ക് ആലോചിച്ചുനോക്കാം. 'കേരളമാഹാത്മ്യ'ത്തിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "ബ്രാഹ്മണർക്ക് അനുഭവിച്ചാൻ ദേവസ്ത്രീകളെ തരണം" എന്നു ഭാഗ്യവൻ സ്വർഗ്ഗത്തുചെന്നു ദേവേന്ദ്രനാടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ജയന്തന്റെ പുത്രി 'സുഭ്ര'യേയും ഗന്ധർവ്വന്റെ പുത്രി 'ശുഭ്ര'യേയും ഒരു രാക്ഷസസ്ത്രീയേയും ആറാറു കന്യകമാരോടുകൂടി

കൊടുത്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ദാസികളേയും ദാസന്മാരേയും (വിദേശത്തുനിന്നും) കൊണ്ടുവന്നു.

ഈ സംഗതിയെ പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെ അടിയിൽ വിവരിക്കുന്നു:

പ്രമാണം	അർത്ഥം
1 “ദേവനായ്തു ഛായാ”	ദേവസ്ത്രീകളെത്തരണം.
2 ‘ജയന്തസ്യ സുതാം കാഞ്ചിൽ സുഭാനാമ സുന്ദരീം ഷട്കന്യാസഹിതാം നാരിം’	ജയന്തന്റെ പുത്രി സുഭരയെന്ന സ്ത്രീയേയും ആറു കന്യകമാരേയും (കൊടുത്തു).
3 “ദേവനായ്കു കില”	(ഇവർ) ദേവസ്ത്രീകളാകുന്നുവോലും
4 “പുനഃ കാഞ്ചിച്ച നാരിതു ഗന്ധർവസ്യ സുതാം ശുഭാം ഷട്കന്യാസഹിതാം നാരിം”	പിന്നെ ഗന്ധർവന്റെ പുത്രി ശുഭയെന്ന സ്ത്രീയേയും ആറു കന്യകമാരേയും (കൊടുത്തു),
5 “പുനശ്ച രാക്ഷസീം തന്വീം ഷട്കന്യാ സഹിതാം തദാ”	അനന്തരം (ഒരു) രാക്ഷസസ്ത്രീയേയും ആറു കന്യകമാരേയും(കൊടുത്തു).

മേൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളിൽ ഒന്നിലുംതന്നെ ശുഭ സംജ്ഞ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നില്ല. അതിനാൽ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് മുമ്പിൽ ഈ നാമം ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു. കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു് ഇരുന്ന സമയം ആ മൂന്നുവക സ്ത്രീകളെപ്പറ്റിയും മേല്പറഞ്ഞവിധം (ശുഭശബ്ദം കൂടാതെതന്നെ) ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ വഴിമധ്യേവെച്ചും അവരിൽ ശുഭശബ്ദം ചേർന്നില്ലെന്നുള്ളതും നിശ്ചയംതന്നെ. ഇനിയും,

“ദാസീദാസാൻ ക്കുംബകാൻ”

അർത്ഥം: ദാസികളേയും ദാസന്മാരേയും (വിദേശത്തിൽ നിന്നും) കൊണ്ടുവന്നു, എന്ന് ‘കേരളമാഹാത്മ്യ’ത്തിലും

“ഭാഗ്ഗവൽ പരദേശത്തുനിന്നു കാരണ്ണാട്ടു വെള്ളാളരെക്കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചു. അവരാണ് കിരിയത്തുനായന്മാർ” എന്നു ‘കേരളോല്പത്തി’യിലും കാണുന്നു. ഇപ്രകാരമാണങ്കിൽ കാരണ്ണാട്ടുമുതൽ മലയാളംവരെ (ഉൾപ്പെടെ) ഉള്ള ദേശങ്ങൾ തമിഴ്നാടാകയാൽ ‘വെള്ളാംപിള്ള’ മുതലായ തമിഴ് പേരുകളല്ലാതെ തമിഴിനോടു അല്ലവും അടുപ്പമില്ലാത്തതും അന്യഭാഷയിലുള്ളതുമായ ശുഭ്രശബ്ദം അവിടെയാകട്ടെ ഇവിടെയാകട്ടെ തനതായിട്ടുണ്ടായിരിപ്പാനിടയില്ല.

ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതു് ഈ നാമം ഇവിടെ വന്നശേഷം ഉടൻതന്നെ ഉണ്ടായി പാരമ്പര്യമായി നടന്നുവരുന്നതോ അതല്ല അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതോ എന്നാണ്.

മലയാളദേശത്തുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകളിലാകട്ടെ ആധാരപ്രമാണങ്ങളിലാകട്ടെ യാതൊന്നിലുംതന്നെ ഈ ശുഭ്രസംജ്ഞ കാണുന്നില്ല. മലയാംപട്ടാളത്തിനെ ‘നായർപട്ടാളം’ എന്നല്ലാതെ ‘ശുഭ്രപട്ടാളം’ എന്നു പറയുന്നില്ല. ഒരു സ്ത്രീയോടു ‘നിന്റെ ‘നായർ’ എന്നല്ലാതെ ‘ശുഭ്രൻ’ എന്നു പറയുന്നില്ല. ‘പടനായർകളങ്ങര’ ‘നായർകളം’ ഇരെ നായർകളം’ (ഇറണാകളം) ‘നായർവകപ്പടി’ ഇപ്രകാരം മലയാളത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ, വസ്തുക്കളുടെ ഇനം ഇതുകൾക്കെല്ലാം (ഉള്ളതിനൊക്കെ) നായർസംജ്ഞകളല്ലാതെ ശുഭ്രസംജ്ഞ ഒന്നിലും ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഉദ്ദേശം 50 കൊല്ലങ്ങൾക്കകം നടപ്പായിട്ടുള്ള രജിസ്റ്റർ ആധാരങ്ങളിൽ (അതും തിരുവിതാംകൂറിൽമാത്രം) ഈ നാമം കാണുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ ശുഭ്രശബ്ദം ഈ മലയാളത്തിൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നും അടുത്തകാലത്തു തുടങ്ങിയതാണെന്നും ഉള്ളതിനു സംശയമില്ലാ. ഇവിടത്തെ ഭാഷകൊണ്ടു നോക്കിയാലും ഈ നാമം ഇവിടെ ഉള്ളതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു (വിവരണം വഴിയെ). കിരിയം മുതൽ താഴോട്ടുള്ള വകക്കാരെ ശുഭ്രരെന്ന് കുറേക്കാലത്തിനിപ്പുറം പറഞ്ഞുവരികയും അവർ സാധാരണയായി അതിനെ വിസമ്മതിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്തുപോരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം

ഈ ശബ്ദം അവരുടെ സ്വന്തമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ലാ. (സ്വന്തമാണെന്നു വരുന്നതല്ലാ.) ഒരു വട്ട്കാരെക്കുറിച്ച് മറ്റൊരു വട്ട്കാർ സ്വേഷ്യാനസരണം പല പേരും പറയുന്നതു നടപ്പില്ലാത്തതല്ലാ. ആയതു് ഇപ്പോഴത്തെ നമ്പൂരിമാർ മുതലായവരെക്കുറിച്ചും ഇല്ലെന്നില്ലാ. അപ്രകാരമുള്ള എല്ലാ പേരുകളും വകയിൽ ചേർത്തു ഗണിക്കുന്നതു കേവലം ഭാഷാ തപമെന്നേ പറയാനുള്ളൂ.

വിശേഷിച്ചും 'നമ്പൂരി ഇങ്ങോട്ടു വരു' 'പട്ടരേ വരു' 'പോറി വരു' എന്നു പറയുന്നതുപോലെ 'ശുഭ്രാ വാ' എന്ന് ഒരു നായരെ നോക്കി പറയുന്നില്ലാ. പറയുന്നതായാലും നമ്പൂരി, പട്ടർ, ഇത്യാദി ഉപനാമം (വട്ട്കാർ അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥാനപ്പേർ)പോലെ ആ സ്ഥാനത്തേക്കു നായർ, പിള്ള, കുന്താ, കണ്ണൻ, മേനവൻ മുതലായ സംജ്ഞകളെ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. മുൻവിവരിച്ച സംഗതികളുടെ സാരാംശത്തെപ്പറ്റി അല്പംപോലും ചിന്തിക്കാതെ രജിസ്റ്ററാധാരത്തിൽ ഒരുവനെഴുതി, രണ്ടുപേരെഴുതി, മൂന്നു്, നാലു്, പത്തു്, നൂറു് എന്നിങ്ങനെ ഔദ്യോഗിക അങ്ങോട്ടു 'ഗസ്സലി കപ്രവാഹന്യായം'*പോലെ ഇതു സംഭവിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ.

"ഏകസ്യ കർമ്മ സംവീക്ഷ്യ കരോത്യന്യോപി ഗർഹിതം ഗതാൻഗതികോ ലോകോ ന ലോകഃ പാരമാത്മികഃ"

അർത്ഥം: "ഒരുത്തന്റെ നിന്ദയമായ പ്രവൃത്തി കണ്ടിട്ടു് അന്യനും അതുപോലെ ചെയ്തുപോകുന്നു. ഇതു മുഖിൽ പോകുന്നവന്റെ പിന്നാലെ പലരും പോകുന്നതുപോലെയാണ്. ഒരുവനും പരമാത്മമറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലാ."

ഇനി ശുഭ്രശബ്ദം ഏതു ഭാഷയിലുള്ളതാണെന്നു നോക്കാം:

"ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയ വിട്ചുശുഭ്രാ-
ശ്യാതുർവർണ്യമിതി സ്മൃതം" (മനുസ്മൃതി)

* ഗസ്സലി=ചെമ്മരി; ഒരുപറ്റമായിട്ടു പോകുന്ന ആട്ടിൻകൂട്ടം വഴിതെറിപ്പോയാലും നേർവഴിക്കു പോയാലും മുഖിൽ നടക്കുന്ന പ്രമാണിയെ തുടൻതന്നെ പൊയ്ക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെയാണ് ഒരുത്തൻ ചെയ്ത പ്രവൃത്തി ശരിയോ തെറ്റോ എന്നാലോചിക്കാതെ അതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്.

അതും: ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രർ ചാതുർ
വർണ്യമാകുന്നു. എന്നു സ്മരിക്കപ്പെട്ടു.

“ഹ ഹി രേ ത്യാ ശൂദ്രാ” (ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തു്)
അതും: “കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ ശൂദ്രാ നിൻറെ.....”

“ശൂദ്രം വണ്ണമസൃജത” (ബൃഹദാരണ്യോപനിഷത്തു്)
അതും: “ശൂദ്രജാതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു.”

“ഹാ ഹാ ഹാ രേ ത്യാ ശൂദ്രാ” (സൂത്രഭാഷ്യം)
അതും: “കഷ്ടം കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ ശൂദ്രാ നിൻറെ...”

“ശൂദ്രാശ്വാവരണ്ണാശ്വ
വൃഷലാശ്വ ജഘന്യജാ” (അമരകോശം)

അതും: “ശൂദ്രൻ, അവരവണ്ണൻ, വൃഷലൻ, ജഘന്യ
ജൻ ഇവ ശൂദ്രശബ്ദത്തിൻറെ പര്യായങ്ങൾ (ആകുന്നു).”

മേൽകാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളും പര്യായങ്ങളും സംസ്കൃ
തഭാഷയിൽ കാണപ്പെടുന്നു. ‘മലയാളം’ തുടങ്ങി പന്ത്രണ്ടു
പിരിവുകളുള്ള ‘തമിഴ്’ ഭാഷയിലെ ഇലക്കണാദിഗ്രന്ഥങ്ങ
ളിൽ ‘അവരവരണൻ’ ‘വിരുഴലൻ’ ‘ചകന്നിയചൻ’ എന്നി
ങ്ങനെ തമിഴ് വാക്കുകളല്ലെന്നു കാണിച്ചു് “ചിന്തൈച്ചാ
ല്ലായിട്ടു്” ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ശൂദ്രശബ്ദം സംസ്കൃ
തഭാഷയിലുള്ളതുതന്നെ എന്നു നിണ്ണയിക്കാം.

[തമിഴ് ഭാഷയിൽ ‘പെയർച്ചെല്ലു’ (നാമശബ്ദം),
‘വിന്തൈച്ചെല്ലു’ (ക്രിയാശബ്ദം), ‘ഇന്തൈച്ചെല്ലു’ (ഏക
ദേശം അപ്യയം), ‘തിന്തൈച്ചെല്ലു’ (ദേശീയനാമം), ‘വ
ന്തൈച്ചെല്ലു’ (ഇതരദേശഭാഷ, അതായതു് സംസ്കൃതം), ‘ചി
ന്തൈച്ചെല്ലു’ (നൃനനാമം) എന്നിങ്ങനെ പദങ്ങളെ പിരി
ച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ വന്തൈച്ചെല്ലെന്നതു തമിഴക്ഷരങ്ങൾ
കൊണ്ടു് സന്ധ്യതത്തിലിരുന്നതുപോലെതന്നെ എഴുതാവുന്ന
കരം, മരം ഇത്യാദി പദങ്ങളും, ചിന്തൈച്ചെല്ലെന്നതു് തമി
ഴക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടു് ശരിയായിട്ടു ചുരിക്കാൻ പാടില്ലാതെ ‘ചി
തച്ചു’ (നൃനപ്പെടുത്തി) ഉച്ചരിക്കുന്ന ഉട്ടണം (ഉണ്ണം) പിര
കും (ഭംഗം) ഇത്യാദി പദങ്ങളുമാകുന്നു. ശൂദ്രാദിപദങ്ങൾ

തമിഴ്ഭാഷയിൽ ചിതൈച്ചൊല്ലായിരിക്കുന്നതിനാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള വതന്നെ എന്നു തെളിയുന്നു.]

ഇനി ശുഭശബ്ദം ഏതുഭാഷയിൽ എത്തിനായിട്ടുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുന്നപക്ഷം മുൻകാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രാണകൊണ്ട് അതു ചാതുർവണ്യവ്യവസ്ഥയിൽ നാലാമത്തെ വണ്ണത്തിനു സംജന്തയാണെന്നു തെളിയുന്നു. ഈ വണ്ണത്തിന്റെ ലക്ഷണാദികളെ പ്രത്യേകം സ്പഷ്ടമാക്കി കാണിക്കുന്നതിനു പൊതുവായ ചാതുർവണ്യത്തിന്റെ ഒരു വിവരണം അത്യാവശ്യമായി തോന്നുകയാൽ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ അതിനൊരുവെടുത്തു.

അദ്ധ്യായം 9

ചാതുർവർണ്യം

'ചാതുർവർണ്യം' എന്നതു മുൻപറഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ശബ്ദങ്ങൾക്കും ഒന്നായിട്ടുള്ള പേരാകുന്നു. ചതുർവർണ്യം എന്നതുതന്നെ ചാതുർവർണ്യം. 'സ്വാത്മികഷ്യത്ത്' എന്നുള്ള പ്രത്യയംകൊണ്ട് രൂപഭേദം സിദ്ധിച്ചതല്ലാതെ അതിനു വിശേഷിച്ചു അർത്ഥഭേദം ഇല്ല.

ചാതുർവർണ്യത്തിനെ രണ്ടായി പിരിക്കാം. അവയിൽ ഒന്ന് ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും മറേറതു കർമ്മപുരണമതത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായ വർണ്ണവിഭാഗം ശരിയല്ലാത്തതാണെന്നോ അതിൻപ്രകാരം ഇഹപരസ്യങ്ങൾ സാധിക്കയില്ലെന്നോ യാതൊരു വർഗ്ഗത്തിനും ഇതുമാതിരിയുള്ള ഏർപ്പാടിൽ പ്രതിബിംബഭാവത്തിൽ എങ്കിലും അകപ്പെടാതെ ലോകത്തു ജീവിപ്പാൻ കഴിയുമെന്നോ പറവാൻ പാടില്ല; പറയുന്നമില്ല. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ചാതുർവർണ്യനിയമം ഒന്നാമതായി പറഞ്ഞ ഗുണകർമ്മവിഭാഗപ്രധാനമായ നിയമത്തിലുള്ളതല്ല. വിധിപ്രകാരമുള്ള ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി നാമങ്ങളെ മാത്രം വെച്ചുകൊണ്ട് ആ നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു വിപരീതമായും അതിന്റെ ശരിയായ സ്വരൂപത്തിനു മറവായും നാശകരമായും ഉള്ള രണ്ടാമത്തെ പിരിവിനെയാണ് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു ഒരിക്കലും ആദ്യം മഹാന്മാരാൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ചാതുർവർണ്യനിയമമല്ല എന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ഇതിനെ പാഷണ്ഡമതലോകായതമതമിശ്രമായ ദുർവ്യവസ്ഥയെന്നോ കഷ്ടിപിഷ്ടി ചാതുർവർണ്യാഭാസമെന്നോ മറേറാ വേണം പറവാൻ. പൂർവ്വനിയമം അമൃതം; ഇതു വിഷം. അതിനെ ആചരിക്കുന്നത് മാതാവിന്റെ മൂലയിൽ

നിന്നും പാലുകുടിക്കുന്നതുപോലെ; ഇതിനെ ആചരിക്കുന്നത് മൂലമേദിച്ചു രക്തപാനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ. ഈ വാസ്തവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞതയും നിമിത്തം ഇതു മഹാന്മാരുടെ നിയമമാകയാൽ ത്യാജ്യമല്ലെന്നുള്ള അന്ധവിശ്വാസജാഡ്യത്തിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ അകപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്.

ഈ ചതുർവിധവിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് മലയാളിനായർവർഗ്ഗത്തിൽ ശുഭ്രശബ്ദാരോപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ ആരോപണം അവർക്കു വലുതായ നാശത്തെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുകാരണം ജനസമൂഹത്തിന് അതിമുഖത, ധനനാശം, അലസത, ദാരിദ്ര്യം, മിത്രദ്രോഹം, കുടുംബകലഹം, സ്വജനദ്വേഷം, അപമര്യാദ, ദുരാചാരം, ഭൃത്യവൃത്തി, ധർമ്മഭ്രംശം, കർമ്മലോപം, അനാസ്തിക്യം ഇതുകൾ വർദ്ധിച്ചു നിലനിന്നു് ആകപ്പാടെ ഇവർ ദുരിതരൂപികളായി പരജനപരിഹാസത്തിനും ഇഹലോകപരലോകങ്ങളിൽ നരകാന്തരീക്ഷം പാത്രീഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ ഒന്നാമതായിട്ടു സകലദോഷങ്ങൾക്കും ബീജമായ ഈ ദുർവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നു് ഒഴിയണം. അപ്പകാരം ഒഴിയണമെങ്കിൽ ജനസമൂഹത്തിൽ വളരെക്കാലമായി വേരുറച്ചുകിടക്കുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ നിശ്ശേഷം നശിക്കണം. അങ്ങനെ നശിക്കണമെങ്കിൽ പ്രാചീനശാസ്ത്രന്മാരാൽ സ്മൃതിമൂലം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ശരിയായ ചതുർവർണ്ണനിയമരീതികളേയും കെട്ടുതലിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു മയക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദുർവ്യവസ്ഥാരീതികളേയും തൽകർത്താക്കന്മാരുടെ യോഗ്യതകളേയും ശരിയായിത്തന്നെ മുഴുവനും അറിയണം. ആയതു കഴിച്ചെങ്കിലേ മറ്റുള്ള ഔഷധങ്ങൾ ഫലിക്കൂ. അതുകൊണ്ടു മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടുവക വ്യവസ്ഥകളേയും സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട വിവരങ്ങൾ പ്രമാണയുക്തന്മാരുടെവസഹിതം കാണിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

ആദ്യമായി ഗുണകർമ്മവിഭാഗപ്രധാനമായ മതത്തെ പറയാം. അതിലേക്കു് അനുകൂലമായി താഴെ പറയുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

- 1. അതിന്റെ സാമാന്യനാമം.
- 2. ,, പ്രത്യേകനാമം.
- 3. ,, കർത്താവ്.
- 4. ,, ജനനകാലം.
- 5. ,, പ്രയോജനം.
- 6. ,, അടിസ്ഥാനം.
- 7. ,, അധികാരി.
- 8. ,, നടപ്പുമാർഗ്ഗം.
- 9. ,, താരതമ്യം.
- 10. ,, വ്യാപ്തി.

1. സാമാന്യനാമം:

“സന്തതിശ്ലോത്രജനനകലാന്യഭിജനാനപയൗ
 വംശോന്വപായസ്സന്താനോവണ്ണാഃസ്യർബ്രാഹ്മണാദയഃ”
 (അമരകോശം)

അർത്ഥം: “സന്തതി, ശ്ലോത്രം, ജനനം, കലം, അഭിജനം, അനപയം, വംശം, അന്വപായം, സന്താനം, ഈ ദ്വന്വപയശബ്ദങ്ങളും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി വണ്ണങ്ങൾക്കു സർവസാധാരണമായിട്ടുള്ള നാമങ്ങളാകുന്നു. ഇതുകളിൽ വണ്ണമെന്ന ശബ്ദം ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രജാതികൾക്കു പൊതുവായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.”

വണ്ണസ്തുത (വണ്ണ എന്ന ധാതു സ്തുതി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വരും.)

വണ്ണ്യതേ = “കപിലാശ്വനപീതകൃഷ്ണവണ്ണൈഃ
 നിരൂപ്യത ഇതി”

അർത്ഥം: “കപിലനിറം (ശോഭോചനയുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറം) അതന്നു (പ്രകാശമില്ലാത്ത ചുവപ്പുനിറം) പീതം (മഞ്ഞൾനിറം) കൃഷ്ണം (കറുപ്പുനിറം) ഈ വണ്ണങ്ങൾകൊണ്ട് സ്തോത്രം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.”

“കപിലാശ്വതന്നാഃ പീതാഃ
 കൃഷ്ണാശ്ചേതി പൃഥക് പൃഥക്

ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാ വൈശ്യാ
ശൂദ്രാശ്ചേതി വിവക്ഷിതാഃ”

(വിഷ്ണുപുരാണം)

കവിലാഃ=ബ്രാഹ്മണർ; അരുണാഃ=ക്ഷത്രിയർ;
പീതാഃ=വൈശ്യർ; കൃഷ്ണാഃ=ശൂദ്രർ.

കവിലാരുണപീതകൃഷ്ണവർണ്ണങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

2. പ്രത്യേകനാമം:

“ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയവിട് ച ശൂദ്രാ” (സ്മൃതി)
അർത്ഥം: “ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രർ”

“ബ്രാഹ്മണം ക്ഷത്രിയം വൈശ്യം ശൂദ്രഞ്ച” (സ്മൃതി)
അർത്ഥം: ‘ബ്രാഹ്മണനും ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യനും ശൂദ്രനും’

“ബ്രഹ്മവാഇദമഗ്രമാസീൽ” (ബൃ. ഉപനിഷത്തു്)
അർത്ഥം: ആദ്യം ബ്രഹ്മമെന്ന ഒരു ജാതിതന്നെ ഭവിച്ചു.

“അസൃജത ക്ഷത്രം” (ബൃഹദാരണ്യോപനിഷത്തു്)
അർത്ഥം: ക്ഷത്രത്തെ (ക്ഷത്രിയനെ) സൃഷ്ടിച്ചു.

“വിശമസൃജത” (ബൃ. ഉപനിഷത്തു്)
അർത്ഥം: വൈശ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു.

“ശൗഭ്രം വർണ്ണമസൃജത” (ബൃ. ഉപനിഷത്തു്)
അർത്ഥം: ശൂദ്രജാതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇതിലടങ്ങിയ പ്രത്യേകനാമങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നതുകളാകുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

3. ജന്മഭൂമി:

“സരസ്വതീദൃഷദപത്യോർദ്ദേവൻദ്യോയ്ജന്മരം
തം ദേവനിമിതം ദേശം ബ്രഹ്മാവർത്തം പ്രവക്ഷ്യതേ.”
(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: 'സരസ്വതി'യെന്നും 'ദുഷ്വദതി'യെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ദേവനദികളുടെ മദ്ധ്യദേശം ദേവന്മാരാലേപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

“കസ്തിൻ ദേശേ യ ആചാരഃ പാരമ്പര്യക്രമാഗതഃ
വണ്ണാനാം സാന്തരാത്മാനാം സ സദാചാര ഉച്യതേ”
(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: ആ ദേശത്തിൽ എപ്പോഴും മഹാമാർ വസിക്കുന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണാദിവണ്ണങ്ങൾക്കും സങ്കരജാതികൾക്കും ശിഷ്ടാചാരം അനാദിയായി അവിടത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നു.

ഈ പ്രമാണംകൊണ്ട് ചാതുർവ്വണ്യം ഉണ്ടായതു ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽനിന്നാണെന്ന് സിദ്ധിച്ചു.

4. കർതാവ്യം:

“കൃതവാൻ പ്രഭുഃ” (ഗായത്രീതന്ത്രം).

അർത്ഥം: പ്രഭുവിനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടു.

“ചാതുർവർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം” (ഭഗവൽഗീത).

അർത്ഥം: ചാതുർവർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

ഇതുകൾകൊണ്ട് ചാതുർവർണ്യനിയമത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതു സച്ചിദാത്മാവായ ഭഗവാനാണെന്നു സിദ്ധമായി.

5. ജനനകാലം:

“വണ്ണാശ്രമവിഭാഗഞ്ച
ത്രേതായാം കൃതവാൻ” (ഗായത്രീതന്ത്രം).

അർത്ഥം: വണ്ണാശ്രമവിഭാഗത്തെ ത്രേതായുഗത്തിൽ ചെയ്തു എന്നതുകൊണ്ട് ഇതിന്റെ ജനനകാലം ത്രേതായുഗത്തിലാണെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

6. പ്രയോജനം:

“ലോകാനാതു വിവൃദ്ധ്യർത്ഥം” (മനുസ്മൃതി).

അർത്ഥം: ലോകങ്ങളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കുവേണ്ടി; എന്നതു.

കൊണ്ട് ഇതിന്റെ പ്രയോജനം ലോകവൽന(രക്ഷ)യാണെന്നു തെളിയുന്നു.

ഹിന്ദുമതാനുസാരികൾക്ക് ആദരണീയങ്ങളെന്നു സമ്മതമുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നവിധം മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു മുതൽ ആറുവരെ കായങ്ങളിൽനിന്നു പ്രഭുവായിരുന്ന ഭഗവാൻ ഈ വണ്ണാശ്രമവിഭാഗത്തെ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽവെച്ചു ലോകങ്ങളുടെ വൽനയ്ക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കി എന്നു സ്പഷ്ടമായി.

ഈ നിയമം ലോകവൽനയ്ക്കായിട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ശ്രേതായുഗത്തിനുമുമ്പ് കൃതയുഗത്തിലും ഈ വർദ്ധന അവശ്യം വേണ്ടതായിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ.

“ആദു കൃതയുഗേ വർണ്ണാനുണാം ഹംസ ഇതി സ്മൃതഃ” (ഭാഗവതം)

അർത്ഥം: ആദിയിൽ കൃതയുഗത്തു മനുഷ്യർ എല്ലാവരും ഹംസന്മാർ എന്നു പറയപ്പെട്ടു ഒരു വർണ്ണം മാത്രമാർന്നിരുന്നു.

“ന വിശേഷോസ്തി വർണ്ണാനാം സർവ്വം ബ്രഹ്മമിദം ജഗതഃ” (ഭാരതം)

അർത്ഥം: വർണ്ണഭേദംകൂടാതെ ലോകം ഒരേജാതിയായിരുന്നു.

“ഏകവർണ്ണമിദം പൂർവ്വം വിശ്വമാസീദ്യുധിഷ്ഠിര” (ഭാരതം)

അർത്ഥം: ഹേ! യുധിഷ്ഠിര! പണ്ടു ലോകം വർണ്ണഭേദംകൂടാതെ ഒരേജാതിയായിരുന്നു.

ബ്രഹ്മ വാ ഇദമഗ്രമാസീദേകമേവ” (ബ്രഹ്മദാരണ്യകോപനിഷത്തു)

ഈ പ്രമാണങ്ങളാലും “ശ്രേതായാം കൃതവാൻ പ്രഭുഃ” എന്നതിനാലും കൃതയുഗത്തിൽ ഈ വിഭാഗം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു കാണുന്നു. കൃതയുഗത്തിലും ലോകവൃദ്ധി ആവശ്യമുള്ളതായിരുന്നിട്ടും ആ കാലത്തു ഏറ്റെടുത്താതിരിപ്പാനും ശ്രേതവരെ താമസിപ്പാനും കാരണമെന്തു?

“കൃതകൃത്യഃ പ്രജാ ജാത്യോ
തന്മൂൽ കൃതയുഗം വിദുഃ” (ഭാഗവതം)

അർത്ഥം: പ്രജകൾ ജനനാൽ തന്നെ കൃതകൃത്യന്മാരായിരിക്കയാൽ കൃതയുഗമെന്നു പറയപ്പെട്ടു.

“ചതുഷ്പാത്സകലോ ധർമ്മഃ
സത്യം ചൈവ കൃതേ യുഗേ .
നാധർമ്മണാഗമഃ കശ്ചി-
ന്മനുഷ്യാൽ പ്രതിവർത്തതേ”

(മനുസ്മൃതി അ. 1)

അർത്ഥം: കൃതയുഗത്തിൽ ധർമ്മവും നാലു പാദമായിരുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യരെ അധർമ്മത്തിനാലുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖം പീഡിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ കൃതയുഗത്തിൽ ധർമ്മം തികഞ്ഞു സംപൂർണ്ണമാകുംവണ്ണമുണ്ടായിരുന്നെന്നും, അതിനാൽ ജനങ്ങൾ വണ്ണഭേദം കൂടാതെ ഒരേ ജാതിയിൽ നിഷ്കളങ്കഹൃദയരും ഉപാസകരും ധർമ്മിഷ്ടന്മാരുമായിരുന്നെന്നും, അതിനാൽ അവർക്ക് യാതൊരുപദ്രവങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നും, ചേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ അവരവർതന്നെ നിർബാധമായി പ്രയത്നംചെയ്തു നിവർത്തിച്ചുപോന്നു എന്നും, ആയതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തു് ഈ വിഭാഗം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും വെളിവാകുന്നു. എന്നാൽ,

“ത്രേതായുഗേ ഭിന്നധിയോ” (ഭാഗവതം)

അർത്ഥം: ത്രേതായുഗത്തിൽ (മനുഷ്യർ)വിപരീതബുദ്ധികളായി ഭവിച്ചു.

“ഇതരേഷ്വാഗമാദ്ധർമ്മഃ
പാദശസ്തപവരോപിതഃ
ചൗരികാന്തുമായാഭി-
ദ്ധർമ്മശ്ചൈവതി പാദശഃ”

(മനുസംഹിത, അ. 1)

അർത്ഥം: മറ്റു യുഗങ്ങളെ(ത്രേതായുഗം മുതലായ)ളിൽ മോഷണം, അസത്യം, വഞ്ചന ഈ കൃത്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ധനം, വിദ്യ മുതലായവ സമ്പാദിക്കുന്നിമിത്തം ധർമ്മം, സത്യം ഇവ ഓരോ പാദമായി കുറയുന്നു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ത്രേതായുഗംമുതൽ ധർമ്മം ക്രമേണ കുറഞ്ഞു, അധർമ്മം വർദ്ധിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും, ജനങ്ങളും അധർമ്മിപ്പുന്മാരായി ഭവിച്ചു എന്നും കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ കാലം (ത്രേതായുഗം) മുതൽ ഈ വിഭാഗം ആവശ്യപ്പെട്ടുവന്നു. ഇതാകുന്നു കൃതയുഗത്തിലേപ്പെട്ടത്താതിരിപ്പാനും ത്രേതവരെ താമസിപ്പാനും കാരണം.

7. അടിസ്ഥാനം:

“ചാതുർവർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം
ഗുണകർമ്മ വിഭാഗശഃ” (ഭഗവൽഗീത)

അർത്ഥം: ഗുണകർമ്മവിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചാതുർവർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

“ബ്രഹ്മണാ പൂർവ്വസൃഷ്ടം ഹി
കർമ്മഭിർവണ്ണതാം ഗതം” (ഭാരതം)

അർത്ഥം: ബ്രഹ്മാവിനാൽ പണ്ടു് (എല്ലാ മനുഷ്യരും) സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. കർമ്മംകൊണ്ടു്(പല)വണ്ണങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു.

“കർമ്മക്രിയാ വിശേഷേണ
ചാതുർവർണ്യം പ്രതിഷ്ഠിതം” (ഗായത്രിതന്ത്രം)

അർത്ഥം: കർമ്മങ്ങളുടെ ഭേദഗതികൊണ്ടു് ചാതുർവണ്ണ്യം പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിൽനിന്നു് ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വൃത്തിഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ചാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

8. ഇന്നിന്ന ഗുണകർമ്മങ്ങളുള്ളവനെ ഇന്ന വിഭാഗത്തിൽ വച്ചു എന്നു്:

* ബ്രഹ്മ വാ ഇദമഗ്രമാസീ ദേകമേവ തദേകം സന്നപ്യ

* ‘ആത്മമൈവേദം’ എന്നു പഠാന്തരം.

ഭവത്ശ്രേയോ രൂപമത്യസൃജത ക്ഷത്രം യാന്യേതാനി
ദേവക്ഷത്രാണീന്ദ്രോവരണഃ സോമോ തദ്രാഃ പർജ്ജന്യോ
യമോ മുത്യരീശാന ഇതി."

(തസ്സാൽ ക്ഷത്രാൽ പരം നാസ്തി തസ്സാൽ ബ്രാഹ്മണഃ
ക്ഷത്രിയ യദസ്സാദുപാസ്തേ രാജസുയേ ക്ഷത്ര ഏവ തദ്യശോ
ദധാതി സൈഷാ ക്ഷത്രസ്യ യോനിയുദ്ബ്രഹ്മ തസ്സാദ്യദ്യ
പി രാജാ പരമതാം ഗച്ഛതി ബ്രഹ്മൈവാനത ഉപനിശ്രയ
തി സ്വാം യോനിം യ ഉ ഏനം ഹിനസ്തി സ്വാം സയോനി
മുച്ഛതി സ പാപീയാൻ ഭവതി യഥാ ശ്രേയാംസം
ഹിംസിതാ) (ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത്).

അർത്ഥം: "ആത്മൈവേദമഗ്രമാസിൽ" എന്നുള്ളടത്ത്
ആത്മശബ്ദംകൊണ്ടു വിവക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന സ്രഷ്ടൃബ്ര
ഹ്മം യാതൊന്നോ (അഗ്നിയെ സൃഷ്ടിച്ചു) ബ്രാഹ്മണജാത്യ
ഭിമാനമുള്ള ആദ്ധ്യാത്മകമായിരിക്കുന്ന അത് ഏകാന്തരൂ
പമായിരുന്നു പരിപാലനാദി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള 'ക്ഷത്ര'ത്തോടു
കൂടാതെ കർമ്മത്തിനായിക്കൊണ്ടു മതിയായില്ല. അതുകൊണ്ട്
ആ ബ്രഹ്മകർമ്മത്തുപവിഭൃതിക്കായിട്ട് പ്രശസ്തരൂപമെന്നു
വിശേഷമായി സൃഷ്ടിച്ചു. അതായത് 'ക്ഷത്രം' ഇന്ദ്രൻ, വര
തണൻ, സോമൻ, പർജന്യൻ (വിദ്യദാദികളുടെ നാഥൻ),
യമൻ, മുത്യരീശാനെന്നിങ്ങനെ യാവചിലരുണ്ടോ അവർ
ദേവ(ന്മാരിൽ)ക്ഷത്രിയ(ന്മാ)ർ.

"സനൈവപ്യഭവത്സവിശമസൃജതയാന്യേതാനി ദേവ
ജാതാനി ഗണശ ആഖ്യായന്തേ വസവോ തദ്രാ ആദിത്യ
വിശ്വേദേവാ മരത ഇതി."

(ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത്).

അർത്ഥം: "ബ്രാഹ്മണജാത്യഭിമാനമുള്ള ആ അഗ്നിപുരു
ഷൻ (മുൻപോൽ) ദ്രവ്യസ്വപാദുക്കാരനോടുകൂടാതെ കർമ്മ
ത്തിനായിക്കൊണ്ടു മതിയാകാതെ (പോയി) വൈശ്വജാതി
യെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആ ദേവവൈശ്വന്മാർ ഏവരെന്നാൽ വസു
ക്കൾ, തദ്രന്മാർ, ആദിത്യന്മാർ, വിശ്വദേവന്മാർ, മരത്തു
കൾ എന്നിങ്ങനെ വക്ത്രം വക്ത്രമായി പറയപ്പെടുന്നവർതന്നെ..

“സനൈവപ്യഭവേസശൗഭ്രം വണ്ണമസൃജതഃ പുഷണമിയം
വൈ പുഷേയം ഹീദം സച്ഛം പുഷ്യതി യദിദം കിഞ്ച.”

(ബൃ. ഉപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം: “പിന്നീടു് ഇവൻ (ആ അഗ്നിപുരുഷൻ) പരി
ചാരകനില്ലായ്കയാൽ കർമ്മത്തിനു് ആകാതിരുന്നു് ശുഭ്രവണ്ണം
(ജാതി) സൃഷ്ടിച്ചു. പുഷാവു് ഈ ശുഭ്രവണ്ണത്തിൽ ചേർന്നുവ
ന്നാകുന്നു. ഈ പൃഥ്വിയാകട്ടെ പുഷാവായിട്ടു ഭവിക്കുന്നു.
എന്തെന്നാൽ ഏതേ ഈയുള്ള (ഭൂതജാലം) എല്ലാം പോഷി
പ്പിക്കുന്നു.

“കാമ ഭോഗപ്രിയസ്തീക്ഷ്ണാഃ ക്രോധനാഃ പ്രിയസാഹസാഃ
ത്യക്തസ്വധർമ്മരക്താംഗാഃ തേ ദ്വിജാഃ ക്ഷത്രതാം ഗതാഃ”

അർത്ഥം: “വിഷയസുഖത്തിൽ ഇച്ഛയോടുകൂടിയവരും
സാഹസത്തിൽ പ്രിയമുള്ളവരും കോപിഷ്ഠന്മാരും ആയി
സ്വധർമ്മങ്ങളെ വിട്ടു രജോഗുണത്തോടീരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ
ക്ഷത്രിയരായി ഭവിച്ചു.”

“ഗോഭ്യോ വൃത്തിം സമാസ്ഥായ പിതാ കൃഷ്യുപജീവിനഃ
സ്വധർമ്മാനാനുതിഷ്ഠന്തി തേ ദ്വിജാ വൈശ്യതാം ഗതാഃ”

അർത്ഥം: “പശുപാലനവും ഉഴവും തന്റെ വൃത്തിയായിട്ടു
വെച്ചുകൊണ്ടു രജോഗുണവും തമോഗുണവും ഉള്ളവരായി സ്വ
ധർമ്മത്തെ ത്യജിച്ചവരായ ബ്രാഹ്മണർ വൈശ്യരായി
ഭവിച്ചു.”

“ഹിംസാഗൃതക്രിയാലുബ്ധാഃ സർവ്വകർമ്മോപജീവിനഃ
കൃഷ്ണാശ്ശുചപരിഭൃഷ്ടാസ്തേ ദ്വിജാഃ ശുഭ്രതാം ഗതാഃ”

(ഭാരതം)

അർത്ഥം: “കൊലയും കളവും പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും ലോ
ഭികളും ഉപജീവനത്തിനു് എന്തു കർമ്മത്തേയും അനുഷ്ഠിക്കാൻ
മടിയില്ലാത്തവരും തമോഗുണശീലന്മാരും ശൗചമില്ലാത്തവ
രും പരിഭൃഷ്ടന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണർ ശുഭ്രരായിത്തീർന്നു.

മേൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നു് ഇന്നിന്ന ഗുണ
ങ്ങളുള്ളവർ ഇന്ന ജാതിയായി എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

9. നടപ്പുകൾ:

“ന വിശേഷോസ്തി വണ്ണാനാം
സർവ്വം ബ്രഹ്മചിദം ജഗതഃ”
ബ്രഹ്മണാ പൂർവ്വസൃഷ്ടം ഹി
കമ്മണാ വണ്ണതാം ഗതം.” (ഭാരതം)

അർത്ഥം: “വണ്ണഭേദമില്ല, ലോകംമുഴുവനും ബ്രഹ്മസംബന്ധമായതു് ആകുന്നു. ബ്രഹ്മാവിനാൽ പൂർവ്വം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. അവനവന്റെ കർമ്മനിമിത്തം വണ്ണങ്ങളെ സമ്പാദിച്ചു.”

“ശുഭ്രോ ബ്രാഹ്മണതാമേതി
ബ്രാഹ്മണശൈതി ശുഭ്രതാം
ക്ഷത്രിയാജ്ജാതമേവതു
വിദ്യാദൈവശ്യാത്തമൈവച.” (മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: “ശുഭ്രനും ബ്രാഹ്മണരാകുന്നു ബ്രാഹ്മണരും ശുഭ്രരാകുന്നു. ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യപുത്രരും ഇപ്രകാരംതന്നെ ആകുന്നു എന്നും അറിയണം.”

ഈ വിഷയം ഭാരതത്തിലെ അനുശാസനപദ്യത്തിൽ വിസ്താരമായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു:

“ഏഭിസ്തു കർമ്മഭിർദ്ദേവി
ശുഭൈരാചരിതൈസ്തഥാ
ശുഭ്രോ ബ്രാഹ്മണതാം യാതി
വൈശ്യഃ ക്ഷത്രിയതാം പ്രജേൽ.”

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവി! ഈ (മുൻചൊന്ന) കർമ്മങ്ങളാലും സദാചാരത്തിനാലും ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. വൈശ്യൻ ക്ഷത്രിയനാകുന്നു.

“ഏതൈഃ കർമ്മൈലൈദ്ദേവി! ന്യൂനജാതികലോത്ഭവഃ
ശുഭ്രോപയാഗമസമ്പന്നോ ദ്വിജോ ഭവതി സംസ്തുതഃ”

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവി! താഴ്ന്നജാതിയിൽ താഴ്ന്ന കുലത്തിൽ ജനിച്ച ശുഭ്രനെന്നവരികിലും അവൻ ഈ കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലത്തിനാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനമുണ്ടായി പരിശുദ്ധനായി ദ്വിജനായി ഭവിക്കുന്നു.

“ബ്രാഹ്മണോ വാപ്യസദ്വൃത്തിസ്സുവ്വന്ദനകരഭോജനഃ
ബ്രാഹ്മണ്യം സമനൽസൃജ്യ ശുഭ്രോ ഭവതി താദൃശഃ”

അർത്ഥം: അപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നാലും ദുഷ്ടാഗ്നിയും സകരഭോജിയും ആകുന്നു എങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണത്വത്തോടു വേർപെട്ട് ശുഭ്രനായി ഭവിക്കുന്നു.

“കർമ്മഭിഃ ശുചിഭിർദ്ദേവീ! ശുദ്ധാത്മാ വിജിതേന്ദ്രിയഃ
ശുഭ്രോപി ദ്വിജവൽ സേവ്യഃ ഇതി ബ്രഹ്മാനുശാസനം”

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവീ! കർമ്മനിനാലും പരിശുദ്ധതയാലും പരിശുദ്ധാത്മാവായി ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ചവൻ ശുഭ്രനായിരുന്നാലും ദ്വിജനെന്നപോലെ സേവിക്കപ്പെടത്തക്കവനാകുന്നു എന്ന് ദൈവനിയമം.

“സ്വഭാവം കർമ്മം ച ശുഭ്രം യത്ര ശുഭ്രോപി തിഷ്ഠതി
വിശിഷ്ടഃ സ ദ്വിജാതേർ വൈ വിജേന്തേ ഇതി മേ മതിഃ”

അർത്ഥം: യാതൊരു ശുഭ്രന്റെ സ്വഭാവവും പ്രവൃത്തിയും പരിശുദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്നു ആ ശുഭ്രൻ ദ്വിജനേക്കാളും ഉത്തമൻ (വിഃശേഷവാൻ); ഇത് എന്റെ അഭിപ്രായമാകുന്നു.

“ന യോനിർനാപി സംസ്കാരോ ന ശ്രുതം ന ച സന്തതിഃ
കാരണാനി ദ്വിജത്വസ്യ വൃത്തമേവ തു കാരണം”

അർത്ഥം: ജനനം, മതാനുഷ്ഠാനം, ശാസ്ത്രപ്രയത്നം, കലം, ഇവ ദ്വിജത്വം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു കാരണമാകയില്ല. അതിലേക്ക് ആചാരമേ കാരണം.

“സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണോ ലോകേ വൃത്തേന ച വിധിയതേ
വൃത്തേസ്മിതസ്തു ശുഭ്രോപി ബ്രാഹ്മണത്വം നിയച്ഛതി”

അർത്ഥം: ലോകവാസികളായ എല്ലാവരും ആ ചാരംകൊണ്ടുതന്നെ ബ്രാഹ്മണരാകാം. സദ്വൃത്തിയിലിരിക്കുന്ന ശുഭ്രനാ ബ്രാഹ്മണത്വം സിദ്ധിക്കുന്നു.

“ബ്രഹ്മസ്വഭാവഃ കല്യാണീ! സമഃ സർവ്വത്ര മേ മതിഃ
നിർഗുണം നിർമ്മലം ബ്രഹ്മം യത്ര തിഷ്ഠതി സ ദ്വിജഃ”

അർത്ഥം: അല്ലയോ കല്യാണീ! ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വഭാവം എല്ലായിടത്തും ഒന്നുപോലെതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. നിർഗു

ണവും നിർമ്മലവുമായ ബ്രഹ്മം ഏവനിലുണ്ടോ അവനെ ബ്രാഹ്മണൻ.

“ഏതത്തേ ഗൃഹ്യമാഖ്യാതം യഥാ ശുഭദ്രോ ഭവേദവിജഃ
ബ്രാഹ്മണോ വാ ച്യുതോ ധർമ്മാൽ യഥാ ശുഭദ്രമാപ്നതേ”

അർത്ഥം: ശുഭദ്രൻ ഏതുപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണനാകാൻ കഴിയുമോ, ബ്രാഹ്മണൻ ധർമ്മനാശംകൊണ്ടു് എപ്രകാരം ശുഭദ്രനാകുന്നു അതിന്റെ രഹസ്യവിഷയങ്ങൾ നിനക്കായിട്ടു പറയപ്പെട്ടു.

ഇതുപോലെ ഭാരതത്തിൽ ഇനിയും പലസ്ഥലങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണ്.

“സത്യം ദാനം ക്ഷമാ ശീലം ആനൃശംസ്യം തപോ ഘൃണാ ദശ്യതേ യത്ര നാഗേന്ദ്ര! സ ബ്രാഹ്മണ ഇതി സ്തുതഃ”

അർത്ഥം: സത്യം, ദാനം, ക്ഷമ, സദാചാരം, ശാന്തത, തപസ്സ്, കരുണ, ഇതുകൾ ആരിലിരിക്കുന്നു അല്ലയോ നാഗേന്ദ്ര! അവൻതന്നെ ബ്രാഹ്മണൻ.

“ജിതേന്ദ്രിയോ ധർമ്മപരഃ സ്വാധ്യായനിരതഃ ശുചിഃ
കാമക്രോധഃ വശേ യസ്യ തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണം വിദ്ഃ”

അർത്ഥം: ഏവൻ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ചുവന്നോ, ധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനോ, വേദാധ്യയനത്തിൽ ഇച്ഛയുള്ളവനോ, പരിശുദ്ധനോ, ഏവൻ കാമക്രോധങ്ങൾ വശമായിരിക്കുന്നു അവനെത്തന്നെ ബ്രാഹ്മണനെന്ന് അറിയുന്നു.

“യസ്യ ചാത്മസമോ ലോകോ ധർമ്മജ്ഞസ്യ സമന്വൃതഃ
സർവ്വധർമ്മേഷു ചരതസ്തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണം വിദ്ഃ”

അർത്ഥം: ഏവൻ ലോകരെ തന്നെപ്പോലെ നിരൂപിക്കുന്നു, ധർമ്മത്തിൽ ജ്ഞാനവും പ്രശസ്തചിത്തവും ഉള്ളവനോ, മേലും ഏവൻ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഇച്ഛയുള്ളവനായിരിക്കുന്നു അവനെത്തന്നെ ദേവതകൾ ബ്രാഹ്മണനെന്ന് അറിയുന്നു.

ഭാരതം ആരണ്യപർവ്വം യക്ഷയുധിഷ്ഠിരസംവാദം എന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഇനിയും ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

യക്ഷോവാച:—

“രാജൻ! കലേന വൃണേന സ്വാധ്യായേന ശ്രുതേന വാ ബ്രാഹ്മണ്യം കേന ഭവതി പ്രബുദ്ധേത്യൽ സുനിശ്ചിതം”

അത്ഥം: അല്ലയോ രാജാവേ! ബ്രാഹ്മണത്വം, കലത്തിനാലോ നടത്തയാലോ, വേദശാസ്ത്രപഠനത്തിനാലോ ഏതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു? ഈ നിശ്ചയത്തെ നല്ലപോലെ പറഞ്ഞാലും.

യുധിഷ്ഠിരോവാച:—

“ശ്രൗണ യക്ഷ! കലം താതി ന സ്വാധ്യായോ ന ച ശ്രുതം കാരണം ഹി ദ്വിജത്വേ ച വൃത്തമേവ ന സംശയഃ”

അത്ഥം: അല്ലയോ യക്ഷ! അങ്ങു കേട്ടാലും. ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു കലം വേദശാസ്ത്രപഠനം ഇതുകൾ കാരണങ്ങളാകയില്ല സദാചാരംതന്നെയാകുന്നു ദ്വിജത്വകാരണം സംശയമില്ല.

ഇതുവരെ എടുത്തുകാണിച്ച പദ്യങ്ങളാൽ ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന പിതൃമാതൃക്കളിൽ ജനിച്ച ഒരുവനാകട്ടെ തന്നത്താണെ ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നവനാകട്ടെ മറ്റൊരു പ്രവൃത്തിയാൽ വേറെ ജാതിയിലാകാമെന്നും ഇതിനാൽ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാറ്റൻ ഉയർന്ന ജാതിയിലും ഉയർന്നവൻ താഴ്ന്ന ജാതിയിലും വരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇന്ന ജാതി എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിലേക്കു പ്രവൃത്തിയാ ഗുണവുംതന്നെ മുഖ്യങ്ങളെന്നും തെളിയുന്നു.

10. താരതമ്യം (സ്ഥാനം) അതായതു് ഉല്പത്തി:

“.....മുഖബാഹുരപാദതഃ”
(മനുസ്മൃതി)

അത്ഥം: മുഖം, കൈ, തുട, പാദം, ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു്.

“ബ്രാഹ്മണോസ്യ മുഖമാസീൽ” (പുരുഷസൂക്തം)

അത്ഥം:—ബ്രാഹ്മണൻ ഇവന്റെ മുഖമാകുന്നു.

“ബാഹു രാജന്യഃ കൃതഃ”

അതഥം: രാജാവു് കൈ ആകുന്നു.

“ഉരുത വൈശ്യ” (പുരുഷസൂക്തം)

അതഥം: വൈശ്യൻ തുടയാകുന്നു.

“പദ്ഭ്യോ ശുഭദ്രാ അജായത” (പുരുഷസൂക്തം)

അതഥം: പാദങ്ങളിൽനിന്നു ശുഭ്രൻ ജനിച്ചു.

ഈ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഒരു ശരീരത്തിൽ മുഖ ബാഹുഃഃപാദങ്ങളുടെ മുഖ്യാമുഖ്യതകൾപോലെ ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്ര്യവൈശ്യശുഭ്രകളായ നാലു വണ്ണങ്ങൾക്കും ഏറ്ററ ക്കറച്ചിൽ ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

“സർവ്വവണ്ണേഷു തുല്യാസു പത്വീഷപക്ഷതയോനിഷു
ആനുലോമ്യേന സംഭ്രതാ ജാത്യാ ജേന്തയാസ്തുതൈവതേ”
(മനു. അ. 1, ശ്ലോ. 5)

അതഥം: “നാലു വണ്ണങ്ങളിലും തന്റെ ജാതികളായും വ്യഭിചാരദോഷമില്ലാത്തവളായും ഇരിക്കുന്ന ധർമ്മപതിയെ വിവാഹംചെയ്തു വരന്റെ ബീജംകൊണ്ടു് ആ ധർമ്മപതി പ്രസവിക്കുന്ന പുത്രന്മാർ അനുലോമ്യമായി അതതു ജാതി കളെന്ന് അറിയേണ്ടതാകുന്നു.”

“അനായുമായു്കർമ്മാണമായുഞ്ചാനായു്കർമ്മിണം
സ പ്രധായു്ബ്രവീദ്ധാതാ ന സമത നാസമാവിതി”
(മനു. അ. 10, ശ്ലോ. 73)

അതഥം: “ബ്രാഹ്മണന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്താലും ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണജാതിയായി ഭവിക്കുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ അവനു ബ്രാഹ്മണജാതിതൊഴിലിൽ അധികാരമില്ലയെല്ലോ. ശുഭ്രകൃത്യത്തെ ചെയ്താലും ബ്രാഹ്മണൻ ശുഭ്രനായി ഭവിക്കു യില്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഹീനകർമ്മത്തെ ചെയ്താലും അവന്റെ ജാതി ഉയർന്നല്ലയോ. ഇപ്രകാരംതന്നെ ഈ വിഷയങ്ങൾക്കു ബ്രഹ്മാവും നിശ്ചയംചെയ്തിരിക്കുന്നു.”

ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ശബ്ദങ്ങളും രൂപങ്ങളാണെന്നും ഗുണകർമ്മങ്ങൾ ആർക്കു് എങ്ങനെയിരുന്നാലും ബ്രാഹ്മണത്വാദികൾക്കു് അതുകൾ സംബന്ധ

മായിയാതൊരു ന്യൂനതയും വരികയില്ലെന്നും ആണ് ഇദാനി നന്നന്മാ(ബ്രാഹ്മണ)രുടെ വാദം. എന്നാൽ ഇവരുടെ ഈ വാദത്തിന് ഈ രൂഢമെന്നത് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കയാൽ ഈ രൂഢമേയും, ഇതിനടുത്തവയും അത്യാവശ്യങ്ങളും ആയ യോഗരൂഢാദികളേയുംപറ്റി ഒരു വിവരണം ഇവിടെ കാണിക്കാതിരുന്നാൽ ഇതിലുള്ള സംഗതിമുഴുവനും എല്ലാവർക്കും ധരിക്കുന്നതിന് എളുപ്പമില്ലാത്തതിനാൽ അതിലേക്കൊരുങ്ങുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ വാക്കുകൾ, നാമം, ആഖ്യാതം, ഉപസർഗ്ഗം, നിപാതം എന്നിങ്ങനെ നാലുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. ഇവയിൽ നാമം എന്നതു ജാതിശബ്ദം, ഗുണശബ്ദം, ക്രിയാശബ്ദം, സംജ്ഞാശബ്ദം എന്നു നാലുപ്രകാരമുണ്ട്; ഇതുകൂടാതെ ശക്തം, ലക്ഷകം, വ്യഞ്ജകം എന്നു വേറെ മൂന്നുവിധത്തിലുണ്ട്. ഇതുകളിൽ ശക്തമെന്നതിനെ വിവരിച്ചു കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ശബ്ദശക്തിയുടെ ലക്ഷണത്തെ താഴെ കാണിക്കുന്നു:

“അസ്ത്യാച്ഛബ്ദാദയമത്ഥോ ബോദ്ധവ്യ ഇതിശ്ചംസങ്കേതശ്ശക്തിഃ”

അർത്ഥം: “ഇന്ന ശബ്ദത്തിൽനിന്നു” ഇന്ന അർത്ഥത്തെ ബോധിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന ഈശ്വരസങ്കേതം (നിയമം) ആകുന്നു ശക്തി,” എന്നു ചിലരും,

“അർത്ഥസ്മൃത്യനുക്തലപദപദാർത്ഥസംബന്ധശ്ശക്തിഃ,”

അർത്ഥം: “ഒരു ശബ്ദത്തെ കേൾക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള അർത്ഥം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതിനു കാരണമായ പദപദാർത്ഥങ്ങളുടെ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധമാകുന്നു ശക്തി” എന്നു വേറെ ചിലരും, പറയുന്നു.

ഈ ശക്തിയാകട്ടെ സമുദായശക്തിയെന്നും അവയവശക്തിയെന്നും രണ്ടുവിധം പറയപ്പെടുന്നു. ഇതുകളിൽ സമുദായശക്തിയെ രൂഢി എന്നും അവയവശക്തിയെ യോഗം എന്നും പറയും. ഇങ്ങനെ ഏതെങ്കിലും അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെ വഹിച്ച ശബ്ദവിശേഷമാകുന്നു മുൻപറഞ്ഞ ശക്തം. ഈ ശക്തമാകട്ടെ രൂഢം, യോഗരൂഢം, യൗഗികം, യൗഗികരൂഢം എന്നിങ്ങനെ നാലുവിധം.

“രൂഢൈവ അത്ഥംബോധകഃ രൂഢഃ”

അത്ഥം: രൂഢികൊണ്ടു് അത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതു രൂഢം.

രൂഢലക്ഷണം: “അവയവശക്തിനൈരപേക്ഷ്യണ സമുദായശക്തിമാത്രേണ ബുദ്ധ്യതേ തദ്ഭൂഢം”

അത്ഥം: യാതൊന്നിൽ അവയവശക്തിയെ അപേക്ഷിക്കാതെ സമുദായശക്തിയെമാത്രം ബോധിപ്പിക്കുന്നുവോ ആ പദം രൂഢം. ഉദാഹരണം: പ്ലഥിവി, ജലം മുതലായവ.

യോഗരൂഢലക്ഷണം: “യത്ര തു അവയവശക്തിവിഷയേ സമുദായശക്തിരപ്യസ്തി തദ്യോഗരൂഢം.”

അത്ഥം: യാതൊരു ശബ്ദത്തിൽ അവയവശക്തിക്കു വിഷയമായ പൊരുളിൽ സമുദായശക്തിയുമിരിക്കുന്നുവോ അതു യോഗരൂഢം. ഉദാഹരണം: 1. പങ്കജം എന്ന പദം. പങ്കത്തിൽ(ചേറിൽ)നിന്നു ജനിച്ചതെന്നുള്ള അവയവശക്തിക്കു വിഷയമായ അത്ഥത്തെ സമുദായശക്തികൊണ്ടു് ‘താമരപ്പൂ’ എന്നു ബോധിപ്പിക്കുന്നു. 2. ഷട്പദം. എന്ന പദം. ഷട് = ആറു്, പദം = പാദങ്ങൾ; ആറുകാലുള്ളതു് എന്നു് അവയവാത്ഥം. വണ്ടു് എന്നു സമുദായാത്ഥം.

യൗഗികലക്ഷണം: “യത്ര അവയവാത്ഥം ഏവ ബുദ്ധ്യതേ തദ്യൗഗികം.”

അത്ഥം: യാതൊരു ശബ്ദത്തിൽനിന്നു് അവയവാത്ഥം മാത്രം അറിയപ്പെടുന്നോ അതു യൗഗികം. ഉദാഹരണം: പാചകഃ എന്ന പദം തനതു് ഒരു അവയവമായ ‘പച’ എന്ന ധാതുവിന്റെ അത്ഥമായ പാകംചെയ്തുൽ എന്നതിനേയും ‘അക’ എന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ അത്ഥമായ കത്താവിനേയും ചേർത്തു പാകംചെയ്യുന്നവൻ എന്ന അത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ ഈ പദം മറ്റു യാതൊരുർത്ഥത്തേയും ബോധിപ്പിക്കുന്നില്ലാ.

യൗഗികരൂഢലക്ഷണം: “യത്ര തു യൗഗികാത്ഥരൂഢ്യതംയോസ്സാതത്ര്യബോധകസ്തുദ്യൗഗികരൂഢം”

അർത്ഥം: യാതൊന്നിൽ യൗഗികാർത്ഥത്തിനും രൂഢ്യർത്ഥത്തിനും പരസ്പരസ്വാതന്ത്ര്യം (ഒന്നിനൊന്നു സഹായംകൂടാതെ) ബോധിപ്പിക്കുന്നോ അതു യൗഗികരൂഢം. ഉദാഹരണം: 'ഉത്ഭിദ്' എന്ന പദം, ഉത്ഭിദ്വിച്ച(പിള്ളൻ)കൊണ്ട് മേല്ലോട്ടു പുറപ്പെട്ടുവരുന്ന വൃക്ഷലതാദികളേയും അതിന്റെ സഹായംകൂടാതെ ഒരു യാഗത്തിനേയും ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഇതാണ് രൂഢ്യാദിവിവരണം.

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി ശബ്ദങ്ങൾ ഒന്നാമതായി പറയപ്പെട്ട രൂഢവകപ്പിൽ ചേർന്നവയാകുന്നു എന്നും അവയവർത്ഥം ചിന്തിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നും ഗജതുരഗാദിശബ്ദങ്ങൾ പലവിധ മൃഗജാതികളെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന നാമങ്ങളാകുന്നതുപോലെ ബ്രാഹ്മണാദിശബ്ദങ്ങളും പലവിധ മനുഷ്യജാതിയെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന നാമങ്ങളാകുന്നു എന്നും ഈ മനുഷ്യജാതിയിലുള്ള വകഭേദങ്ങളെ സ്രഷ്ടാവായ ഈശ്വരനും പരോക്ഷജ്ഞാനശക്തരായ മഹർഷികൾക്കും മാത്രമേ അറിവാൻ കഴിയൂ എന്നും അതിനാൽ ഉത്തമഗുണങ്ങളെ ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് അധമവകപ്പുകാർ ഉത്തമവകപ്പിലും അധമഗുണങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ട് ഉത്തമവകപ്പുകാർ അധമവകപ്പിലും ആകയില്ലെന്നും, അതാതു ജാതിയിലുള്ളവരുടെ പുത്രപൗത്രപരമ്പരകൾ മാത്രമേ അതാതു ജാതിയാകയുള്ളൂ എന്നും ആണ് ഇദാനീനബ്രാഹ്മണരുടെ വാദം.

ഇവരുടെ ഈ സിദ്ധാന്തവും ഇതിന്നനുക്രമമായ സകല പ്രമാണങ്ങളും സർവാബദ്ധമെന്നു് താഴെ കാണിക്കുന്നു:

പതഞ്ജലിയുടെ വ്യാകരണമഹാഭാഷ്യം 2-ാം ആഹ്വിക്കത്തിൽ "നവീനങ്ങളായേപ്പെടുത്തുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ന്യായാനുസരണം കല്പിക്കണ"മെന്നു പറയുന്നു. മാഹേശ്വരസൂത്രം രണ്ടാം നിരക്രമത്തിലും ശാകടായനവ്യാകരണത്തിലും "നാമങ്ങളെല്ലാം ധാതുക്കളിൽനിന്നുണ്ടായവ"യെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ലാതെയും, ധാതു, പ്രത്യയം ഇതുകളെക്കൊണ്ടു നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ആൾ, ആ ധാതുവിന്റേയും പ്രത്യയത്തിന്റേയും അർത്ഥത്തെ ത്യജിച്ചിട്ട് ശബ്ദമാത്രംകൊണ്ടു് യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ നാമങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി എന്നു പറയുന്നതു് അസംബന്ധമാകുന്നു. ഇക്കാലത്തും നിഘണ്ടുപാ

ദികളുടെ വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരായ ഭാനദീക്ഷിതർ മുതലായവർ ഒരു ശബ്ദത്തെ എങ്കിലും അവയവാത്മംകൂടാതെ വിട്ടുകളയുന്നില്ലാ. അതിനാൽ അസ്സഷ്ടകാരണകങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ അജ്ഞാതകാരണകങ്ങൾ ആയ നാമങ്ങളെ രൂഢങ്ങളെന്നും അജ്ഞാതകാരണകങ്ങളെ യോഗരൂഢങ്ങളെന്നും പറയുന്നതുതന്നെ യുക്തമായിരിക്കും. ആയതിനാൽ അവയവാത്മമില്ലാതെയാതൊരു ശബ്ദമില്ല. കാലാധിക്യം ഹേതുവായിട്ട് ചില ശബ്ദങ്ങളുടെ കാരണം അറിയാതെവന്നതിനാൽ അവയവാത്മം സ്പഷ്ടമാകാതെ ഇരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അതുകളെ രൂഢങ്ങളെന്നു പറയുന്നു. അങ്ങനെ രൂഢങ്ങൾ അജ്ഞാതകാരണകങ്ങൾ എന്നല്ലാതെ അഭാവകാരണകങ്ങൾ (അവയവാത്മമില്ലാത്തവ) ആണെന്നു് ഒരിക്കലും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല.

ഇനി ഈ ബ്രാഹ്മണങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണാദിശബ്ദങ്ങൾ രൂഢവകുപ്പിൽ ചേർന്നവയല്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണൻ: ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഉത്തമാംഗത്തിൽനിന്നും ജനിച്ചതുകൊണ്ടും ആദ്യമുണ്ടായതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെ (വേദത്തെ) ധരിച്ചതുകൊണ്ടും 'ബ്രാഹ്മണൻ' (മനുസ്മൃതി).

ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനായതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെ (വേദത്തെ) പഠിക്കുന്നവനല്ലെങ്കിൽ അറിയുന്നവനാകകൊണ്ടും 'ബ്രാഹ്മണൻ' (പാണിനീസൂത്രം).

ക്ഷത്രിയൻ: ക്ഷതത്തിങ്കൽ (ആ പത്തിൽ, മുറിവിൽ) നിന്നും ത്രാണനം ചെയ്യുന്ന (രക്ഷിക്കുന്ന) വൻ 'ക്ഷത്രം'. ക്ഷത്രത്തിന്റെ സന്തതി 'ക്ഷത്രിയൻ.' (പാണിനീസൂത്രം 1-13-8). ഇനിയും ക്ഷത്രം എന്ന വാക്കിന്റെ പര്യായനാമമായ 'രാജാ' എന്ന വാക്കിനു് "ദൃഷ്ടന്മാരുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നു നീക്കി രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നവൻ" എന്നു മഹാഭാരതത്തിൽ അർത്ഥം കാണുന്നു. ഇതുകൂടാതെയും രാജസൻ, രാജപുത്രൻ, ക്ഷത്രിയൻ, ക്ഷത്രപുത്രൻ ഈ നാമങ്ങൾ സർവാർത്ഥനാമങ്ങളായിട്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ക്ഷത്രിയശബ്ദം സ്പഷ്ടകാരണകംതന്നെയെന്നും രൂഢവകുപ്പിൽ ചേർന്നതല്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

വൈശ്യൻ: വൈശ്യൻ എന്ന വാക്ക് 'വിശഃ' എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു് ഉണ്ടായതും തൊഴിലുകളിൽ പ്രവേശിച്ചവൻ

എന്നു് അർത്ഥമുള്ളതായ 'വിശ' എന്നൊരു നാമം (രൂപം) കൂടിയുള്ളതും ആകുന്നു. (നീലംഗുളം)

പിന്നെയും ഇതിന്റെ പര്യായനാമങ്ങൾ എല്ലാം ധനികൻ എന്നോ കച്ചവടക്കാരൻ എന്നോ ഉള്ള അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവയും സ്വപ്നകാരണങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നു തിരിച്ചറിയുന്നു.

ശുഭ്രൻ: ഈ പദം 'ശുച=ശോകേ' എന്ന ധാതുവിൽ നിന്നുണ്ടായതും, ശോകിക്കുന്ന(ദുഃഖിക്കുന്ന)വൻ എന്നർത്ഥമുള്ളതും ആകുന്നു (വ്യാസരുടെ വേദാന്തസൂത്രം). ഇതിനെ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ടി സൂത്രഭാഷ്യവും നീലംഗുളം വ്യാഖ്യാനവും താങ്ങിപ്പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ശുഭ്രൻ മറ്റു മൂന്നു വകപ്പുകാ (ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യ)രുടെ കൃത്യകളെ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ബുദ്ധിയെ ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് ശോകിക്കുന്നവൻ അല്ലെങ്കിൽ ശോകിക്കുന്നവിധമുള്ള താഴ്മയോടുകൂടിയവൻ ആണെന്നു കാരണം കൊണ്ടുവന്നതിനാൽ ഈ ശബ്ദവും സ്വപ്നകാരണകൗതന്യം. അതുകൊണ്ടു് ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ അവയവാർത്ഥം ഇല്ലാത്തുളവയല്ലെന്നും തന്നിമിത്തം രൂപങ്ങളല്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

11-ാമതു് ഈ നിയമത്തിൽപ്പെട്ട ഭൂമികൾ:

“സരസ്വതീദൃഷദപത്യോർദ്ദേവനദ്യോയുദന്തരം തന്ദേവനിർമ്മിതം ദേശം ബ്രഹ്മാവർത്തം പ്രവക്ഷ്യതേ”

അർത്ഥം: സരസ്വതിയെന്നും ദൃഷദതിയെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ദേവനദികളുടെ മദ്ധ്യപ്രദേശം ദേവന്മാരാൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

“കുരുക്ഷേത്രഞ്ച മത്സ്യശ്ച പാണ്ഡ്യാലാഃ ശൂരസേനകാഃ ഏഷ ബ്രഹ്മഷിദേശോ വൈ ബ്രഹ്മാവർത്താനന്തരഃ”

അർത്ഥം: കുരുക്ഷേത്രം, മത്സ്യദേശം, പാണ്ഡ്യാലദേശം, ഉത്തരാധ്യര ഈ ദേശങ്ങൾ ബ്രഹ്മഷികൾ വസിക്കുന്ന ദേശങ്ങളാകുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങൾ ബ്രഹ്മാവർത്തദേശങ്ങളോളം ശ്രോദ്ധ്യങ്ങളല്ല.

“ഹിമവദി:സ്യയോച്ഛ്യം യൽ പ്രാഗ്ഗിനശനാദപി പ്രത്യഗേവ പ്രയോഗാച്ച മധ്യദേശഃ പ്രകീർത്തിതഃ”

അർത്ഥം: ഹിമവാൻപദ്യതത്തിനും വിന്ധ്യപദ്യതത്തിനും മധ്യമായും സരസ്വതി മറഞ്ഞ വിജനദേശത്തിനു കിഴക്കായും പ്രയാഗത്തു പടിഞ്ഞാറായും ഇരിക്കുന്ന പ്രദേശം ‘മധ്യദേശ’മെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

“ആസമുദ്രാന്തു വൈ പൂർവാദാസമുദ്രാന്തു പശ്ചിമാൽ തയോരേവാന്തരം ഗിത്രോരാർച്ചാവർത്തം വിദുർ ബുധാഃ”

അർത്ഥം: കിഴക്കെ സമുദ്രം തുടങ്ങി പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രംവരെയുള്ള മുൻപറഞ്ഞ പദ്യങ്ങളുടെ മധ്യപ്രദേശം മഹാത്മാർ അധിവസിക്കുന്ന ആർച്ചാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

“കൃഷ്ണസാരസ്തു ചരതി തു:ഗാ യത്ര സ്വഭാവതഃ സജ്ഞയോ യജ്ഞിയോ ദേശോ ശ്ലേഷ്ഠദേശസ്സപതഃ പരഃ”

അർത്ഥം: കൃഷ്ണസാരമെന്ന മാനാകട്ടെ ഏതു സ്ഥലത്തിൽ സ്വാഭാവികമായി സഞ്ചരിക്കുന്നോ ആ ദേശംതന്നെയാണു് യാഗംചെയ്യുന്നതിനു യോഗ്യമായതു്—മാറു ദേശങ്ങൾ അശുഭങ്ങളായ ശ്ലേഷ്ഠദേശങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ചാതുർവണ്ണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ ജനനഭൂമിയായ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിനിമിത്തം അവിടം തപോനഷ്യാനങ്ങൾക്കു മതിയാകാത്തു് ആ ഋഷികൾ അടുത്തുള്ള വിജനപ്രദേശങ്ങളിൽ വന്നു ഹിതമാകുവണ്ണം താമസിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് ഈ പ്രദേശത്തിനു ബ്രഹ്മർഷിദേശമെന്ന സംജ്ഞ സിദ്ധിച്ചു. ഈ സ്ഥലം ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റെ അടുത്തു തെക്കുകിഴക്കായിട്ടാകുന്നു. ഇതിന്റെ വടക്കേ അറ്റം ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റെ അടുത്ത പുർവ്വദക്ഷിണഭാഗത്തുള്ള ഹസ്തിനാപുരം മുതലായതിനെ ഒരുകാലത്തു് അന്തർഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കരുക്ഷേത്രവും മധ്യത്തിൽ പാഞ്ചാലദേശവും ശൂരസേനകവും (അതായതു മധുര അല്ലെങ്കിൽ മുടായും) ദക്ഷിണത്തിൽ മത്സ്യദേശവും ആകുന്നു. ദാർലാപ്പരിന്റെ പടിഞ്ഞാറും ജെയിപ്പരിനു് 40 മൈൽ വടക്കുമുള്ള വിരാടം (ബൈരട്ട്) എന്ന പ്രദേശം

ഒരുകാലത്തു് ഇതിന്റെ പ്രധാന സ്ഥാനമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥലവും ജനനിബിഡമായപ്പോൾ ഋഷികൾ കോസലം മുതലായ മധ്യദേശങ്ങളിൽ വന്നു താമസിച്ചു. ഏകദേശം മധ്യകാലത്തുണ്ടായതുകൊണ്ടും പുറുപശ്ചിമസമുദ്രങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള ഭൂമിയുടെ ഏകദേശം മധ്യാന്തരത്തിലാകുകൊണ്ടും അടുത്തു പറയപ്പെട്ട ബ്രഹ്മർഷിദേശം ഉൾപ്പെടെ കോസലം മുതലായവയ്ക്കു മധ്യദേശം എന്നു സംജ്ഞ ലഭിച്ചിരിക്കണം. ഇതിന്റെ പശ്ചിമാവധി കുരുക്ഷേത്രവും, പൂർവാവധി പ്രയാഗയും, ദക്ഷിണോത്തരാവധികൾ വിന്ധ്യഹിമാലയപർവതങ്ങളുമാകുന്നു. ഇവിടെയും ഗംഗാനദിയുടെ ഉത്തരതീരത്തിൽ ആദ്യം ഋഷികൾ വന്നു താമസിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണു് മറ്റുള്ളവരും അവിടെവന്നു നിറഞ്ഞതെന്നും അതിനാൽ ഋഷികൾ ഗംഗയുടെ ദക്ഷിണതീരത്തിൽ വസിക്കാനാരംഭിച്ചു എന്നും, ഋഷികൾ താന്താങ്ങൾതന്നെ ധ്യാനാദികൾക്കു വിജനപ്രദേശങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നവരാകുകൊണ്ടും വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ(ബാലകാണ്ഡം) വിശ്വാമിത്രൻ മുതലായ ഋഷികളുടെ ആശ്രമങ്ങൾ ദക്ഷിണതീരത്തിലും അയോദ്ധ്യ മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ ഉത്തരതീരത്തിലും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെ കാലക്രമേണ പുറുപശ്ചിമസമുദ്രങ്ങളുടേയും ഹിമാലയവിന്ധ്യപർവതങ്ങളുടേയും അന്തരാളഭൂമി ആസകലം ജനങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലമായിട്ടു ഭവിച്ചു. ഈ സ്ഥലത്തു മുഴുവനും വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളുടെ അവധിയിലുൾപ്പെട്ടവർക്കു് ആയുന്മാരെന്നും മറ്റുള്ളവർക്കു് ശ്ലേഷ്മന്മാരെന്നും പേരിട്ടു വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു. ആയുൻ എന്ന വാക്കിനു് (“ഋ ഗതൗ ഗത്യത്ഥാനാം ജ്ഞാനാത്ഥതാം”) അറിവുള്ളവൻ എന്നും ശ്ലേഷ്മശബ്ദത്തിനു് (ശ്ലേഷ്മ അപശബ്ദേ) നല്ലവണ്ണം സംഭാഷണംചെയ്യാനറിയാത്തവൻ എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. ആയുന്മാർ വർത്തിച്ചതുകൊണ്ടു് ഈ സ്ഥലത്തിനു് ആയുവർത്തമെന്നും മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങൾക്കു് ശ്ലേഷ്മദേശങ്ങൾ എന്നും പേർ കിട്ടി.

ഇതിൽനിന്നു ചാതുർവർണ്യനിയമത്തിന്റെ അവധിയിലുൾപ്പെട്ട ഭൂമികൾ, പുറുപശ്ചിമസമുദ്രങ്ങൾക്കും വിന്ധ്യ

ഹിമാലയാപർവ്വതങ്ങൾക്കും അന്തരാളഭൂമിയായ ആർച്ചാവർത്തമാണെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളാൽ ജഗന്നിയന്താവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിലിരുന്നത്രേതായുഗത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ വർദ്ധനയ്ക്കായിട്ടു ഗുണകർമ്മവിഭാഗങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഒരു ശരീരത്തിൽ മുഖം, ബാഹു, ഉഴുത, പാദം ഇതുകളുടെ താരതമ്യക്രമത്തിനു വണ്ണമെന്നു സാമാന്യനാമത്തോടും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരെന്ന പ്രത്യേക നാമത്തോടും കൂടിയ ചാതുർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥാപനയെ ബ്രഹ്മാവർത്തം തുടങ്ങി ആർച്ചാവർത്തം മുഴുവനിലേക്കും ഉള്ള നിയമമായിട്ട് ഏപ്പെടുത്തി എന്നു വ്യക്തമായി.

ഈ മലയാളദേശമാകട്ടേ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റേയും ആർച്ചാവർത്തത്തിന്റേയും അതിർത്തിയിലുൾപ്പെട്ടതല്ലെന്നും അതിനാൽ ഇവിടെ ചാതുർണ്ണ്യനിയമം ആ കാലങ്ങളിൽ നടപ്പിലായിരുന്നില്ലെന്നും ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ അതിർത്തിക്കു പുറമേയുള്ള എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളേയും ശ്ലേഷ്മദേശങ്ങളെന്നും എല്ലാ ആളുകളേയും ശ്ലേഷ്മന്മാരെന്നും ഒരു പോലെ കരുതിപ്പോന്നിരുന്ന ആർച്ചന്മാർ തങ്ങളുടെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മലയാളിനായന്മാരെ ശ്ലേഷ്മസ്ഥാനത്തിലുപരിയായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതുതന്നെ അക്കാലത്തെ നായന്മാരുടെ ബഹുമാന്യതയ്ക്ക് ഒരു മതിയായ തെളിവുകുന്നു* ഇങ്ങനെയിരിക്കവെ ഈ മലയാളിനായന്മാരിൽ ശൂദ്രശബ്ദാരോപണം ചെയ്യാൻ, പ്രമാണയുക്ത്യനുഭവങ്ങളാൽ യ്യാജ്യമായി തള്ളിയ പരമ്പരാവകാശംകൊണ്ടുപോലും ആർക്കും അർഹതയില്ലെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും, വണ്ണവ്യത്യാസം പ്രകൃത്യനുസരണമായിരിക്കുന്നതിനാൽ യാതൊരു സമുദായത്തിനും മറ്റൊന്നിന്റെ മേൽ ജാതിശ്രേഷ്ഠ ഭാവികുവാൻ അർഹതയില്ലെന്നുള്ളതിനു മേൽകാണിച്ചുവകുടാതെ താഴെപ്പറയുന്ന സാഗതികളും ഗണനീയങ്ങളാകുന്നു.

* 'ധർമ്മരാജ്യം' എന്ന പേരുതന്നെ സാക്ഷാൽ ധർമ്മപുത്രർ ഈ മലയാളത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു് ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്.

“ഋഗ്വേദോ ജാതം വൈശ്വദണ്ണമാഹുഃ; യജുർവേദം ക്ഷത്രിയസ്യാഹുർ യോനിഃ; സാമവേദോ ബ്രാഹ്മണാനാം പ്രസൂതിഃ” (തൈത്തിരീയബ്രാഹ്മണം)

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണന്റെ ജനം സാമവേദത്തിൽനിന്നും, ക്ഷത്രിയന്റെ ജനം യജുർവേദത്തിൽനിന്നും, വൈശ്വദണ്ണന്റെ ജനം ഋഗ്വേദത്തിൽനിന്നും ആകുന്നു. ശൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ശിവന്റെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നും ചാതുർണ്ണ്യമുണ്ടായി എന്ന് വൈഷ്ണവശാസ്ത്രത്തിൽ വിഷ്ണുവിന്റെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നാണെന്നും, ശാക്തേയത്തിൽ ശക്തി(ദേവി)യുടെ അവയവങ്ങളിൽ നിന്നാണെന്നും കാണുന്നു; ആകപ്പാടെനോക്കിയാൽ വണ്ണവ്യത്യാസത്തിനുള്ള കാരണം ലോകവൃദ്ധി മാത്രമാകുന്നു. അതനുസരിച്ച് എല്ലായിടത്തും എല്ലാക്കാലത്തും പലമാതിരിസ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (ബ്രഹ്മദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽനിന്നും മുമ്പിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗംനോക്കുക). പുരോഹിതപ്പെരുമയുടെ ദോഷഫലങ്ങളെ ഒഴിച്ചുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ കർമ്മമിയിൽത്തന്നെയും പുരാതനകാലംമുതലേ ഇതിന്റെ പരമാർത്ഥം ശരിയായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് വെളിവാകുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി താഴെപ്പറയുന്ന ബ്രാഹ്മണലക്ഷണം നോക്കുക.

“അഗ്നിഹോത്രവ്രതപരാൻ സ്വാധ്യായനിരതാൻ ശുചീൻ ഉപവാസരതാൻ ദാന്താംസ്താൻ ദേവാ ബ്രാഹ്മണാൻ വിദ്വഃ ക്ഷാന്തം ദാന്തം മിതക്രോധം ജിതാത്മാനം ജിതന്ദ്രിയം തമേവ ബ്രാഹ്മണം മന്യേ ശേഷാഃ ശുഭ്രാ ഇതി സ്തുതഃ
ന ജാതിഃ പുജ്യതേ രാജൻ ഗുണാഃ കല്യാണകാരകാഃ ചണ്ഡാലമപിവൃത്തസ്ഥം തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണം വിദ്വഃ” (ഗൗതമസംഹിതാ)

ഇനിയും, ബ്രാഹ്മണവണ്ണം മനുഷ്യരിൽ മാത്രമല്ലാ ദേവന്മാരിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനു മുൻകാണിച്ച ബ്രഹ്മദാരണ്യോപനിഷദ് ഭാഷ്യം തെളിവാായിരിക്കുന്നു; എന്നുതന്നെയുമല്ലാ ഓരോ ജന്തുക്കളേയും സാധനങ്ങളേയുംപററി പറയുന്നിട

ത്തൊക്കെ ഈ മാതിരി വണ്ണവ്യത്യാസം പണ്ടുപണ്ടു വ്യവസ്ഥാപിതവും ആകുന്നു. ഉദാഹരണമായി ആന, സർപ്പം മുതലായ ജന്തുക്കളിലും, രാഗം, സ്വരം മുതലായവയിലും ചാതുർവണ്ണ്യം യോജിപ്പിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥവിസ്തരഭയത്താലും ഈ വക സംഗതികൾ വായനക്കാർക്കു ദൃശ്യാപമല്ലായ്മയാലും ഇവിടെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നില്ല.

ഇപ്രകാരം ചാതുർവണ്ണ്യത്തിന്റെ നിലനില്പിന് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ഗുണകർമ്മവിഭാഗം കാരണമായാൽ അതിലിരിക്കുന്നതിന് അതതു വണ്ണങ്ങളിലേക്കു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗുണകർമ്മങ്ങളുള്ളവൻ മാത്രമേ യോഗ്യനാവൂ എന്നും അല്ലാത്തവൻ വണ്ണത്തിലെ പിന്തുമാത്രങ്ങളിൽ നിന്നു ജനിച്ചവനായാലും ആ വണ്ണങ്ങളിലിരിക്കാൻ യോഗ്യനാകയില്ലെന്നും ഏതെങ്കിലും ഒരു വണ്ണത്തിൽ ജനിച്ചവനിൽ ആ വണ്ണത്തിലേക്കു വേണ്ടതായ ഗുണകർമ്മങ്ങളില്ലാതിരിക്കയും മറ്റു വണ്ണത്തിലേക്കു തക്കതായ ഗുണകർമ്മങ്ങളുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്താൽ യഥാധോഗ്യം മാറി വാക്കാമെന്നും, അപ്രകാരം ഇന്നുവരെയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും ഇങ്ങനെ ഗുണകർമ്മങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ലാതെ മറ്റേതുവിധമായാലും ഈ നിയമത്തിന് അടിസ്ഥാനമില്ലാതായി പോകുന്നതുകൊണ്ട് കാലാന്തരത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ സകല ഏല്പാടുകളും നശിച്ചു വർണ്ണസംകല്പം സംഭവിച്ചുപോകുമെന്നും ചാതുർവണ്ണ്യനിയമത്തിനു മുമ്പ് എങ്ങനെയിരുന്നുവോ അപ്രകാരംതന്നെ (കാലഭേദമൊഴിച്ചു) ആയിത്തീരുമെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ നടപ്പു മുറ ഇതിന് അനുകൂലമായിട്ടാകുന്നു. അതിനെയാകുന്നു (മുമ്പിൽ പറയപ്പെട്ട), രണ്ടാമത്തെ പിരിവായ കക്ഷിപുരണമതെന്നു പറയുന്നതു്. അതിന്റെ സ്വഭാവദികളെ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 10

പാത്രൂർവർണ്യാഭാസവും ബ്രാഹ്മണമതവും

“ശുഭ്രായാം ബ്രാഹ്മണാജ്ജാതഃ ശ്രേയസാ ചേൽ പ്രജായതേ അശ്രേയാംച”ശ്രേയസീം ജാതിം ഗച്ഛത്യസപ്തമാദ്യഗാൽ”

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണൻ വിവാഹംചെയ്ത ശുഭ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച കന്യക ബ്രാഹ്മണനെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ട് അവൾക്കും പുത്രികൾ ജനിച്ചു അവരും അപ്രകാരംതന്നെ ഏഴു തലമുറവരെ ബ്രാഹ്മണനെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നാൽ ഏഴാമതു തലമുറയിൽ ജനിച്ചവർ ബ്രാഹ്മണജാതിയായിത്തീരുന്നു.

“ശുഭ്രോ ബ്രാഹ്മണതാമേതി ബ്രാഹ്മണയൈതി ശുഭ്രതാം ക്ഷത്രിയാജ്ജാതമേവന്തു വിദ്യാദൈവശ്യാ തഥൈവ ച”

(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം സ്ത്രീസന്തതിവഴിയിൽ ശുഭ്രകലത്തിൽ ഏഴാമത്തെ തലമുറയിൽ ബ്രാഹ്മണൻ ജനിച്ചവൻ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. ആ ശുഭ്രസ്ത്രീയിൽതന്നെ ബ്രാഹ്മണൻ ജനിച്ച പുരുഷസന്തതി ശുഭ്രത്വത്തെ പ്രാപിക്കും. ക്ഷത്രിയൻ ശുഭ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച സ്ത്രീസന്തതി ക്ഷത്രിയനെത്തന്നെ തുടൻ വിവാഹംചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നാൽ അഞ്ചാമതു തലമുറയിൽ ക്ഷത്രിയത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. വൈശ്യൻ ശുഭ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച സ്ത്രീസന്തതി മൂന്നു തലമുറവരെ വൈശ്യനെത്തന്നെ വിവാഹംചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നാൽ വൈശ്യത്വത്തേയും പ്രാപിക്കും;

ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ ഉള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വിധിപ്രകാരം വിവാഹംചെയ്തു അവരിൽനിന്നു ജനിച്ച പുത്രപൗത്രപരമ്പരകളായി വരുന്നവർ മാത്രമാണ് ബ്രാഹ്മണജാതികൾ എന്നു കാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായപ്രകാരം, വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ജാതി ഇന്നതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാ

കയാൽ അതിലേക്കുള്ള മാഗ്ഗ്മെന്തെൻ നോക്കാം. മനുഷ്യരിലുള്ള ഗുണകർമ്മവിഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ, ബ്രാഹ്മണന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്യാൽ ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണനാവുകയോ ശുഭ്രന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്യാൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശുഭ്രനാവുകയോ ചെയ്കയില്ലെന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കും ഏതു ജാതിയിലും ഏതു കർമ്മവും വ്യവസ്ഥകൂടാതെ കാണമെന്നുള്ളതിനാലും അതിനെ ജാതിലക്ഷണമായി സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. ഗുണകർമ്മവിഭാഗങ്ങളെ ഒഴിച്ചാൽ ജാതികണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് ഉപകരിക്കുന്നതായി പറയുന്നത് രൂഢ (വാദ)ത്തെയാണ്. ഇതു തീരെ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെന്നു മുമ്പിൽത്തന്നെ സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി, “കപിലാരുണപിതൃകൃഷ്ണ”ദികളായ വണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ജാതി നിർണ്ണയം ചെയ്യാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അവ പരസ്പരവിരുദ്ധമായും വ്യവസ്ഥയില്ലാതേയും കാണുന്നതുകൊണ്ടു അതിലേക്കു തീരെ ഉപകരിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ ജാതിയനുസരിച്ചു ദമ്പതികളെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും ഉള്ളതായും തോന്നുന്നില്ല.

ഗുണകർമ്മങ്ങളെ ഒഴിച്ചു മറ്റു യാതൊന്നും ജാതിവിഭാഗത്തിനു അടിസ്ഥാനമായി വന്നുകൂടാമെന്നും പാരമ്പര്യത്തിനെ അതിലേക്കു അടിസ്ഥാനമാക്കി കല്പിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ഉള്ളതിലേക്കു ചില പ്രമാണങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. ഭാരതം അനുശാസനപദ്യം:

“തതോ ബ്രാഹ്മണതാം യാതോ
 വിശ്വാമിത്രോ മഹാതപാഃ
 ക്ഷത്രിയഃ സോപ്യഥ തഥാ
 ബ്രഹ്മചരശസ്യ കാരകഃ

അർത്ഥം: മഹാ തപസ്വിയായ വിശ്വാമിത്രൻ ക്ഷത്രിയനായിരുന്നിട്ടും പിന്നീടു ബ്രാഹ്മണനായി. അല്ലാതേയും ബ്രാഹ്മണചരശത്തിനു കാരണമായി.

2. വിഷ്ണുപുരാണം 4-ാം അംശം 19-ാം അദ്ധ്യായം.

“പ്രതിരഥാൽ കണ്വസ്തു സയാപി മേധാതിമിത്വതഃ
കാണായനദിജാഃ ബഭൂവുഃ,”

അർത്ഥം: ക്ഷത്രിയനായ പ്രതിരഥന്റെ പുത്രൻ കണ്വൻ, കണ്വന്റെ പുത്രൻ മേധാതിമി. മേധാതിമിയിൽനിന്നു കാണായനബ്രാഹ്മണർ സകലരും ഉണ്ടായി.

“പുത്ര പ്രതിരഥസയാസീൽ കണ്വഃ സമഭവന്തുപഃ
മേധാതിമിസുതസ്തുസ്യ യസ്താൽ കണ്വോഭവേദിജഃ”

അർത്ഥം: കണ്വൻ പ്രതിരഥന്റെ പുത്രൻ. മേധാതിമി അവന്റെ പുത്രൻ; അവനിൽനിന്നു കാണായനബ്രാഹ്മണർ ഭവിച്ചു.

“മഹാവിദ്യാദുരക്ഷയാനാമ പുത്രോഭൂൽ തസ്യത്രയാ-
രണപുഷ്പിണൗ കപിശ്ച പുത്രത്രയമഭൂൽ തച്ച ത്രിത
യമപി പശ്യാൽ വിപ്രരാമുപജഗാമ”

അർത്ഥം: “മഹാവിദ്യനെന്ന ക്ഷത്രിയനു് ഉരക്ഷയനെ ന്ന പുത്രൻ ഭവിച്ചു. അവനു ത്രയാരണൻ, പുഷ്പരൻ, കപി ഇങ്ങനെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ മൂന്നുപേരും പിന്നീടു ബ്രാഹ്മണരായി ഭവിച്ചു.”

3. ഭാരതം ഹരിവംശം 32-ാം അദ്ധ്യായം

“ദിവൗദാസസ്യ ദായാദൗ ബ്രഹ്മഷിമ്മിത്രയുന്തുപഃ
മൈത്രായണസ്തുതസ്സോമമൈത്രേയാസ്തു തതസ്തുതാഃ”

അർത്ഥം: “ദിവൗദാസനെ അവന്റെ പുത്രൻ മിത്രയു എന്ന രാജാവു് ബ്രഹ്മഷിയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ മൈത്രായണൻ. മൈത്രായണന്റെ പുത്രൻ സോമൻ. സോമനിൽനിന്നു് മൈത്രേയബ്രാഹ്മണരുണ്ടായി.

കേവലം ക്ഷത്രിയർ മാത്രമേ ബ്രാഹ്മണരായിട്ടുള്ളൂ എന്നു പറവാൻ പാടില്ലാ*. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരും ബ്രാഹ്മണരായി

* പ്രഫസർ രംഗസ്വാമി അയ്യങ്കാരുടെ ഇൻഡ്യാചരിത്രം നോക്കുക.
—പ്ര. സാ.

ട്ടുണ്ട്; സ്കാന്ദപുരാണത്തിൽ ചേൻ സഹയാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാൽത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന വിധം കാണുന്നു:

“അബ്രാഹ്മണേ തദാ ദേശേ കൈവർത്താൻ പ്രേക്ഷ്യ ഭാഗ്ഗവഃ ശരിതാ തൽബളിശം കണ്ഠേ യജ്ഞസൂത്രമകല്പയത്.”

അർത്ഥം: “ബ്രാഹ്മണരഹിതമായ ആ ദേശത്തിൽ ഭാഗ്ഗവൻ മൂക്കവന്മാരെ കണ്ടു, അവരുടെ ചുണ്ടയെ ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടു കയറിനെ പുണന്തലായി ധരിപ്പിച്ചു.”

മേലും ഇപ്രകാരം ഒരു ജാതിയിൽനിന്നു വേറൊരു ജാതി കമ്മം നിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്നതു കൂടാതെ ഒരു വംശത്തിൽ തന്നെ കമ്മകാരണത്താൽ ബ്രാഹ്മണാദിയായ നാലു ജാതികളും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു കാണുന്നു. ഇതിനും അനേക പ്രമാണങ്ങൾ ഭാരതം, വിഷ്ണുപുരാണം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ട്.

4. വിഷ്ണുപുരാണം 4-ാം അംശം 1-ാം അദ്ധ്യായം

“കരുഷാൽ കരുഷാ മഹാബലാ ക്ഷത്രിയാ ബഭ്രുവുഃ”

അർത്ഥം: “(ബ്രാഹ്മണനായ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ പുത്രന്മാരിൽ ഒരുവനായ) കരുഷനിൽനിന്നു ഏറ്റവും ബലമുള്ള കരുഷന്മാരെന്ന് ക്ഷത്രിയരുണ്ടായി.”

“നാഭാഗോ നേദിഷ്ടപുത്രസ്തു വൈശ്യതാമഗമത്”

അർത്ഥം: “ആ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ മറ്റൊരു പുത്രൻ നേദിഷ്ടൻ, അവന്റെ പുത്രനായ നാഭാഗൻ വൈശ്യനായി ഭവിച്ചു.”

“പൃഷ്യന്ദ്രസ്തു ഗുരുഗോവധാൽ ശൂദ്രത്വമഗമത്”

അർത്ഥം: “ആ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ വേറൊരു പുത്രനായ ‘പൃഷ്യന്ദ്രൻ’ എന്നവൻ ഗുരുവിന്റെ പശുവിനെ കൊന്നതിനാൽ ശൂദ്രനായി ഭവിച്ചു.”

5. വിഷ്ണുപുരാണം 4-ാം അംശം 8-ാം അദ്ധ്യായം

“കാശലേശഗൃത്സമദാസ്തുയോസ്യഭവൻ ഗൃത്സമദസ്യ ശൗനകശ്ചാതുർവർണ്യപ്രവർത്തയിതാ”

അത്ഥം: “(സുനഹോത്രനു) കാശൻ, ലേശൻ, ഗൃത്സമദൻ ഇങ്ങനെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ. ഗൃത്സമദന്റെ പുത്രനായ ശൗനകനിൽനിന്നു നാലു ജാതികളുമുണ്ടായി.”

ഹരിവംശത്തിൽ ഈ ‘ലേശൻ’ എന്നുള്ള നാമത്തെ ‘ശലൻ’ എന്നും, ‘ശൗനകൻ’ എന്ന നാമത്തെ ‘ശൂനകൻ’ എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

6. വിഷ്ണുപുരാണം 29-ാം അദ്ധ്യായം

“സുനഹോത്രസ്യ ദായാദാസ്ത്വയഃ പരമധാർമ്മികാഃ
കാശഃ ശലശ്ച ദാവേതൗ തഥാ ഗൃത്സമദഃ പ്രഭൂഃ”

അത്ഥം; “സുനഹോത്രനു കാശൻ, ശലൻ, ‘ഗൃത്സമദൻ’ എന്നു മഹാധർമ്മിയുമാരായ മൂന്നു പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നു.”

“പുത്രോ ഗൃത്സമദസ്യപി ശൂനകോ യസ്യ ശൗനകാഃ
ബ്രാഹ്മണാക്ഷത്രിയാശ്ചൈവ വൈശ്യാഃ

ശൂദ്രാസ്തഥൈവ ച”

അത്ഥം: “ഗൃത്സമദന്റെ പുത്രൻ ശൂനകൻ. അവന്റെ പുത്രന്മാരായ ശൗനകന്മാർ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും ആയിട്ടു ഭവിച്ചു.”

7. വിഷ്ണുപുരാണം 29-ാം അദ്ധ്യായം

“ഭാഗ്നസ്യ ഭാഗ്നഭൂമിരതശ്ചാതുവർണ്യപ്രവൃത്തിഃ”

അത്ഥം: “ഭാഗ്നന്റെ പുത്രൻ ഭാഗ്നഭൂമി; ഭാഗ്നഭൂമിയിൽനിന്നു നാലു വർണ്ണങ്ങളും ഉണ്ടായി.”

8. ഭാരതം ഹരിവംശം 32-ാം അദ്ധ്യായം

“ഏതേഷാംഗിരസഃ പുത്രാ ജാതാ വംശേഥ ഭാഗ്നവേ
ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാഃ വൈശ്യാഃ ശൂദ്രാശ്ചഭരതർഷഭഃ”

അത്ഥം: “ഭൃഗുവംശത്തോടുചേർന്ന അംഗിരസ്സിന്റെ പുത്രന്മാർ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരായി ഭവിച്ചു.”

9. ഭാരതം ഹരിവംശം 11-ാം അദ്ധ്യായം

“നാഭാഗാരിഷ്ടപുത്രൗ ദൗ വൈശ്യൗ ബ്രാഹ്മണതാം ഗതൗ”

അർത്ഥം: “നാഭാഗാരിഷ്ടപുത്രന്മാരായ രണ്ടു വൈശ്യന്മാർക്കു ബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിച്ചു.”

വൈവസ്വതമനുവിന്റെ പൗത്രനായിരുന്നു വൈശ്യനായി ഭവിച്ച നാഭാഗൻ എന്നവൻ ഹരിവാശമെന്ന പ്രമാണത്തിൽ നാഭാഗാരിഷ്ടൻ എന്ന സംജ്ഞയാൽ പായപ്പെട്ടു. നേദിഷ്ടന്റെ പുത്രനായ ഈ നാഭാഗൻ അല്ലെങ്കിൽ നാഭാഗാരിഷ്ടൻ എന്നവൻ നീചകർമ്മാൽ വൈശ്യനായി ഭവിച്ചതുപോലെതന്നെ വൈശ്യന്മാരായിരുന്ന അവന്റെ രണ്ടു പുത്രന്മാർ ഉത്തമകർമ്മാൽ ബ്രാഹ്മണരായി ഭവിച്ചു. ഇതിനാൽ ഒരു വംശക്കാർ ഒരുകാലത്തു നീചകർമ്മാൽ നീചജാതികളായി ഭവിച്ചു എങ്കിലും മറുപടിയും ആ വംശക്കാർതന്നെ ഉത്തമകർമ്മാൽ ഉയർന്നു ജാതിക്കാരാകാമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതുവരെ എടുത്തുകാണിച്ച ശാബ്ദപ്രമാണങ്ങളാൽ പൂർവ്വികന്മാർ നിയമിച്ച ജാതിക്കു കാരണം കർമ്മമല്ലാതെ ജന്മമെന്നു വരുന്നില്ല എന്നുള്ളതു നിഷ്കർഷപാതികളായ എല്ലാപേക്കും നിശ്ചയമാകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഇനി ഇതിലേക്കു വേദത്തിൽനിന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

10. കൗഷീരകബ്രാഹ്മണം

“മാദ്ധ്യമാഃ സരസ്വത్యాം സത്രമാസത. തദ്ധാപി കവഃ ഷോമദ്ധ്യേ നിഷസാദ. തം ഹേമ ഉപോദ്ദർദ്ദാസ്യാ വൈതപം പുത്രോസി- ന വയം തപയാ സഹ ഭക്ഷയിഷ്യാമ- ഇതിസഃ കൃദ്ധഃ പ്രഭവത്തരസ്വതീമേതേന സുകേതന തുഷ്യാവ. തം ഹേയമന്വേയായാത ഉഹേ മേ നിരാഗാ ഇവ മേനിരേ. തം ഹാനപാവൃത്യോച്ഛഃ ഋഷേ നമസ്തേ അസ്തു മാനോ ഹിംസിസ്ത്വം വൈനഃ ശ്രേഷ്ഠോസി യം ത്വേയമന്വേനീതി. തം ഹയജ്ഞഃപയാംചക്ര സ്തസ്യഹ ക്രോധം വിനിന്ത്യഃ (സ ഏഷ കവഃ ഷൈഷ്യേ മഹിമാസുകതസ്യ ചാനുവേദിതാ)”

അർത്ഥം: നട്ടുവ(മാദ്ധ്യമ)രെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന (ആശ്വലായനസൂക്തം-2-4) ഗൃത്തമദ,വിശ്വാമിത്ര,വാമദേവ, അത്രി,ഭരദവാജ,വസിഷ്ട മഹർഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്തു് (ഒരിക്കൽ) ഒരു സത്രം നടത്തി. അവരുടെ ഇടയിൽ

അപ്പോൾ 'കവഞ്ചൻ' കയറി ഇരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഇവർ "നീ അടിയമപ്പെടുമ്പിള്ള (ദാസീപുത്രൻ) ആകുന്നു" എന്നിങ്ങനെ ശകാരിച്ചു. അദ്ദേഹം കോപിച്ചുസരസ്വതിയെ മേൽ പറഞ്ഞ (പ്രദേവത്രേതി)സുകതംകൊണ്ടു സ്തുതിച്ചു. അപ്പോൾ ദേവി അദ്ദേഹത്തെ ചുഴ്ന്നു (കൂടി) വരികയാൽ അവർ, അദ്ദേഹം നിഷ്ഠുരന്മാരെന്നുവെച്ചു അടുത്തുചെന്നു "അല്ലയോ ഴഷ്ടി! മന്ത്രദ്രഷ്ടാവേ! അങ്ങേയ്ക്കു നമസ്കാരം; ഞങ്ങൾക്കു ദ്രോഹം ചെയ്യരുതേ! യാതൊരു അങ്ങെ ഈ ദേവി അനുഗ്രഹിച്ചുവന്നുവോ അതിനാൽ അങ്ങു ഞങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നു." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു അവർ അദ്ദേഹത്തെ യജ്ഞകാതുർദ്ദർശിയാക്കിചെയ്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോപമടക്കി. (ഈ സുകതത്തെ ഉണ്ടാക്കിയ (കണ്ടുപിടിച്ച) ആളെന്നതാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിമ). കൗഷീതക ബ്രാഹ്മണത്തിൽ കാണിച്ചതുപോലെ ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിലും ദാസീപുത്രനായ ഈ കവഞ്ചന്റെ കഥയുണ്ട്.

11. കൗഷീതകബ്രാഹ്മണം—ദാസീപുത്രൻ—
തൃതീയാദ്ധ്യായം

"ഴഷ്ടിയോ വൈ സരസ്വതയാ സത്രമാസത-ത്രേ കവഞ്ചമൈലുഷം സോമാദനന്- ദാസയാ: പുത്ര: കിതവോ ബ്രാഹ്മണ: കഥം നോ മദ്ധ്യേ ദിക്ഷിഷ്യേതി. തം ബഹിർദ്ധന്യാദ വഹന്നത്രൈനം പിപാസാ ഹന്തു, സരസ്വതയാദകം മാ പാദിതിസ ബഹിർദ്ധന്യാദേ ഇഹ: പിപാസയാ വിത്തന്യതദപോനപ്ത്രിയമപശ്യത്. "പ്രദേവത്രിബ്രാഹ്മണേ ഗാതുരേപിതി"

അർത്ഥം: (പ്രസിദ്ധിപെറ്റ) ഴഷ്ടിമാർ സരസ്വതീതീരത്തുള്ള ഒരു സത്രം ആരംഭിച്ചിരുന്നതിൽനിന്നും ഇലുഷ്പുത്രനായ 'കവഞ്ച'നെ 'ദാസീപുത്രനും ധൃന്തനും അബ്രാഹ്മണൻ(ശുഭ്രൻ)മായ ഇവൻ എങ്ങനെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇരുന്നു" യജ്ഞകൃത്യമർഹിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു പുറം തള്ളി, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഊഷരഭൂമിയിലാക്കി സരസ്വതിയിലെ വെള്ളം കുടിക്കാതെ (ദാഹം ഇവനെ കൊല്ലട്ടെ) മരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ (നിശ്ജല) മരുഭൂമി

യിലാക്കപ്പെട്ട് ദാഹംകൊണ്ടു വലഞ്ഞപ്പോൾ “ആപോന പത്രിയം” എന്ന മന്ത്രത്തെ ദർശിച്ചു (കണ്ടുപിടിച്ചു).

12. ഇനിയും വേദത്തിൽ ‘കക്ഷീവാൻ’ എന്ന ഒരു ബഹുമാന്യനായ ശുഭ്രസ്ത്രീപുത്രന്റെ കഥ പറയുന്നുണ്ട്.

“സോമപാനസ്സപരണം കൃണഹി ബ്രഹ്മണസ്വതേ കക്ഷീവനം യ ഔശിജഃ”

അർത്ഥം: അല്ലയോ ബ്രഹ്മണസ്സതേ! ഈ സോമപാനം ചെയ്യുന്ന എന്നെ യാവനൊരുത്തനോ ‘ഉശീക്’ എന്നവളുടെ പുത്രൻ ആ ‘കക്ഷീവാനെ’പ്പോലെ പ്രകാശമുള്ളവനാക്കിയിട്ടല്ലാലും.

ശുഭ്രൻ വിദ്യസ്തം വേദാഭ്യയനം മുതലായവസ്തം അധികാരമില്ലെന്നാണ് ബ്രാഹ്മണരുടെ വാദം. ഇതിലേയ്ക്കായിട്ട് വേദവേദാംഗങ്ങളിലുള്ള പല പ്രമാണങ്ങൾക്കും അവർ പുച്ഛപക്ഷംചെയ്തു കൃത്രിമാത്മങ്ങൾ കല്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ അവർക്ക് ഒട്ടുവളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിന് ഇടയാക്കിയിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോഴും മുഴുവൻ സ്ഥിരപ്പെടാതെ കിടക്കുന്നതും ആയ ഒരു വിഷയമാണ് ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലെ ജാനശ്രുത്യപാഖ്യാനം. അതിന്റെ സംഗതിസാരം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“ജാനശ്രുതി” അല്ലെങ്കിൽ ‘ചൗത്രായണൻ’ എന്ന പ്രളതന്റെ മാളികയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന, അപ്പോൾ മൂന്നു ഹംസങ്ങൾ അവിടെ പറന്നുപാറി. അതിൽ ഒരുവൻ ‘ഈ ജാനശ്രുതിതന്നെ മഹാകേമൻ’ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് മറ്റൊരുവൻ ‘ഹേ! എന്തുപറഞ്ഞു? വിദ്യാവിഹീനനായ ഇവനാണോ കേമൻ? വണ്ടിയോടുകൂടിയ ‘രയിക’നെ കേമനെന്ന് പറയണം’ എന്ന് അപഹസിച്ച്. ഈ അനാദരവാക്യം കേട്ട് ജാനശ്രുതി തന്റെ കുറവു തീർപ്പാൻ ഏതാനും സ്വപ്നവും പശുക്കളും മറ്റുംകൊണ്ടു ‘രയികന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു’ തനിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ‘കഷ്ടം! കഷ്ടം! എടാ! ശുഭ്രാ! നിന്റെ പശുക്കൾ നിനക്കുതന്നെ ഇരിക്കട്ടെ’ എന്ന് അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു. ജാനശ്രുതി തിരിച്ചുവന്നു തന്റെ പുത്രിയും സുന്ദരിയും ആയ

ഒരു കന്യകയേയും ആയിരം പശുക്കളേയും ഏതാനും രഥത്തേയും മറ്റുംകൊണ്ടു് രയികപന്റെ അടുക്കൽ വീണ്ടും ചെന്നു. അവയെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ജാനശ്രുതിക്കു ബ്രഹ്മവാദ്യയെ ഉപദേശിച്ചു.”

ഇതിന്റെ മൂലം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

(സാമവേദം—ശാന്തോദ്യ ഉപനിഷത്തു്)

(...ാം പ്രപാഠം, സംവർഗ്ഗവിദ്യ, ജാനശ്രുത്യപാഖ്യാനം)

1

തദ്ദഹ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ ഷട്ശതാനി ഗവാഃ നിഷ്ഠേയമശ്വതരീരഥം തദാദായ പ്രതിചക്രമേ തഗ്ംഹാഭ്യവാദ.

2

രയികേപമാനി ഷട്ശതാനി ഗവാമയം നിഷ്ഠേയമശ്വതരീരഥോനമ ഏതാം ഭഗവോ ദേവതാഗ്ംശാധിയാം ദേവതാമുപഃസ്തു ഇതി.

3

തമുഹപരഃ പ്രത്യവാചാ ഹ ഹീരേ ത്യാ ശുഭ്ര തവൈ വസഹ ഗോഭിരസ്തപിതി തദ്ദഹ പുനരേവ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ സഹസ്രം ഗവാഃ നിഷ്ഠേയമശ്വതരീരഥം ദുഹിതരം തദാദായ പ്രതിചക്രമേ.

4

തഗ്ംഹാഭ്യവാദ രയികേപദഗ്ം സഹസ്രം ഗവാമയം നിഷ്ഠേയമശ്വതരീരഥ ഇയം ജായായം ഗ്രാമോ യസ്തിനാസ്സേന്നേവമാഭഗവഃ ശാധിതി.

5

തസയ ഹമുഖമപോദ്ഗൃഹ്ണന്നവാചാ ജഹാരേമാഃ ശുഭ്രാനേനൈവ മുഖേനാലാപയിഷ്യമാ ഇതിതേ ഹൈതേ രയികപ വണ്ണാനാമഹാവൃഷേഷ്യയത്രാസ്താ ഉവാസ തസ്സൈ ഹോവാച.

മേൽ കാണിച്ച വേദഭാഗത്തിലെ ശുഭശബ്ദത്തിനു കൃത്രിമത്വം ചെയ്ത സൂത്രങ്ങളും അവയുടെ ഭാഷ്യങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളും അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു. [ഭാഷ്യങ്ങൾക്ക് അനുബന്ധം നോക്കുക. 2]

സൂത്രം: ശുഭസ്യ തദനാദരശ്രവണാത്തദാദ്രവണാൽ സൂച്യതേ ഹി. 34

ഭാഷ്യം: മനുഷ്യർക്കു വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചുപോയപ്പോൾ എതുപ്രകാരം ദേവന്മാർക്കും വിധിക്കപ്പെട്ടുപോയ അപ്രകാരം ശുഭസ്യം വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു ശങ്കയെ നിവൃത്തിയാക്കാനാണ് ഈ അധികരണം ആരംഭിക്കപ്പെട്ടതെന്ന്.

ശുഭസ്യം വിദ്യാധികാരമുണ്ട്. ശുഭസ്യം യാഗത്തിൽ അധികാരമില്ലെന്നു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ വിദ്യാധികാരം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതായി കേൾക്കുന്നില്ല. ശുഭസ്യം (അനഗ്നിത്വം) യാഗാനിയമങ്ങളുടെ ഇല്ലായ്മയുണ്ട്. ഈ 'അനഗ്നിത്വം' തനിക്കു കർമ്മങ്ങളിൽ അധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിന്നു കാരണമാകുന്നില്ല. ആവഹനീയാദിയായ യാഗാനിയമങ്ങളെല്ലാം വിദ്യയെ ഗ്രഹിച്ചാൽ കഴിയുന്നതല്ലെന്നല്ല: വിദ്യാധികാരത്തെ ശുഭസ്യം പ്രബലീകരിക്കുന്നതിനു സംവർഗ്ഗവിദ്യാധികാരത്തിൽ ജാനശ്രുതിയാധിപതിക്കുന്ന പൗത്രായണൻ, വേദശ്രവണത്തിൽ ഇച്ഛിച്ചപ്പോൾ രയികാൻറെ സംബോധനവാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ശുഭസ്യം പരാമർശമായിരിക്കുന്നു. അതായത് "കഷ്ടം കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ ശുഭസ്യം, നിൻറെ പശുക്കൾ നിനക്കുതന്നെ ഭവിക്കട്ടെ" എന്നാണ്. വിദ്യാധികാരം ശുഭസ്യം വിദ്യാധികാരമില്ലെന്നു ജനിച്ചവരായിത്തീർന്നിട്ടും വിശിഷ്ടവിജ്ഞാനസമ്പത്തിയുള്ളവരായിത്തീർന്നു എന്നു സ്തംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ശുഭസ്യം വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാമിപ്രകാരം പറയുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ശുഭസ്യം വിദ്യാധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ വിദ്യാധികാരമില്ല. വേദം പഠിച്ചവൻ മാത്രമേ വേദാർത്ഥങ്ങളിലുമധികാരമുണ്ടാവൂ. ശുഭസ്യം വേദാധ്യയനമില്ലല്ലോ. എന്തെന്നാൽ വേദാധ്യയനത്തിന് ഉപനയനസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാലെ വിധി

യുള്ളു. ഉപനയനമോ, (ദ്രിജാദികൾ) ബ്രഹ്മക്ഷത്രം, വൈശ്യന്മാർക്കു മാത്രമേ വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. (സാമർത്ഥ്യം) ശക്തിയില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ വിദ്യയിൽ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നുള്ളതുമാത്രം അധികാരകാരണമായി തീരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയകാർമ്മ്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായിരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം വിദ്യാധികാരത്തിനു മതിയാവുന്നമില്ല. ശുഭ്രൻ വേദാഭ്യയനം നിഷിദ്ധമാകയാൽ തത്സംബന്ധിനിയായ ശക്തിയും നിരാകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ? ന്യായത്തിനു സാധാരണതമുള്ളതാകയാൽ ഏതു ന്യായത്താൽ ശുഭ്രൻ യാഗത്തിലുമധികാരമില്ലയോ? അതുതന്നെ വിദ്യയ്ക്കുമധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സംവർ്വവിദ്യയിൽ ശുഭ്രശബ്ദം കേൾക്കപ്പെടുകയാൽ ശുഭ്രൻ വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കയാണെങ്കിൽ ന്യായവിരുദ്ധമാകയാൽ അതും കാരണമാകുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ന്യായപ്രചനത്തിനു ലിംഗദർശനം ദ്യോതകമാകുന്നു. ഇവിടെ ന്യായമുണ്ടാകുന്നമില്ല. ഈ ശുഭ്രശബ്ദം സംവർ്വവിദ്യയിൽ ഇരിക്കയാൽ ആ വിദ്യയൊന്നിൽ ഇരിക്കുന്ന ശുഭ്രനെ മാത്രമേ അധികരിക്കുന്നുള്ളൂ. “സംവർ്വവിദ്യ” അർത്ഥവാദാലട്ടത്തിലാകയാൽ ഈ ശുഭ്രശബ്ദം തനിക്കു മറ്റുള്ള വിദ്യകളിൽ ഒരിടത്തുമധികാരമുണ്ടാകുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ഈ ശുഭ്രശബ്ദം അധികാരവിഷയത്തിൽ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കു എന്ന് ഉള്ളതെങ്ങനെയൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം: “എടാ, വിദ്യാഹീനനായിരുന്നിട്ടും (ഒരത്തനെ) ഈ ജാനശ്രുതിയെ വാങ്ങിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ദൈകപനോടു സദൃശനാക്കിപ്പറയുന്നോ?” എന്നു ഹംസവാക്യത്താൽ തന്റെ അനാദരത്തെ ശ്രുതാവാനായിരിക്കുന്ന ആജാനശ്രുതിയെന്ന പൗത്രായണൻ ദുഃഖമുണ്ടായി. ഇതിനെ ഴഷിയായിരിക്കുന്ന ദൈകപൻ ശുഭ്രശബ്ദംകൊണ്ടു സൂചിപ്പിച്ചതു്, ജാതിശുഭ്രൻ വിദ്യാധികാരമില്ലാഴികയാൽ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനത്തെ അറിയിക്കുന്നതിനായിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. തനിക്കു (ശുക്ൽ)ശോകമുണ്ടായെന്നു ശുഭ്രശബ്ദംകൊണ്ടു സൂചിക്കപ്പെടുന്നതു്, (എങ്ങനെയെന്നാൽ) ശുക്ലിന്റെ ആഭവണം ഹേതുവായിട്ടും, ശുക്ലിനെ അഭിദ്രവിക്കയാലും, ശുക്ലിനാൽ അഭിദ്രവിക്കപ്പെടുന്നതു്, ശുക്ലോടുകൂടി ദൈകപനെ അഭിദ്രവിച്ചെന്നും, ശുഭ്രശബ്ദത്തിനു് അവയവാ

തമുമുള്ളതാകയാലും രൂഢാർത്ഥമില്ലാഴികയാലുമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ അർത്ഥം ഈ ജാനശ്രുത്യപാഖ്യാനത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുമുണ്ട്.

സൂത്രം: ക്ഷത്രിയത്വഗതേശോത്തരത്ര
ചൈത്രരഥേന ലിംഗാൽ.

35

ഭാഷ്യാർത്ഥം: ഇതുഹേതുവായിട്ടും ജാനശ്രുതിജാതിശുഭനല്ല. യാതൊന്നിന്റെ കാരണം പ്രകരണത്തെ നിരൂപിക്കയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഈ ജാനശ്രുതിക്ക് സംവർഗ്ഗവിദ്യയുടെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ചൈത്രരഥനായി അഭിപ്രതാരിയാചിരിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയനോടുള്ള സമഭിവ്യവഹാരം (കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറക) എന്നതു ഹേതുവാൽ ക്ഷത്രിയത്വം ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നു. സംവർഗ്ഗവിദ്യാവാക്യശേഷത്തിലാണ് ചൈത്രരഥിയായിരിക്കുന്ന അഭിപ്രതാരിയെന്ന ക്ഷത്രിയൻ കീർത്തിക്കപ്പെടുന്നത്. അതായത് അനന്തരം സൂതനാൽ പരിവിഷ്യാമാണന്മാരായി (വിളംബപ്പെടുന്നവരായി) ശൗനകനായിരിക്കുന്ന കാക്ഷസേനിയേയും ബ്രഹ്മചാരി ഭിക്ഷിച്ചു എന്നാണ്. അഭിപ്രതാരി തനിക്ക കാപേയയോഗം ഹേതുവായിട്ട് (ചൈത്രരഥിത്വ) ചിത്രരഥന്റെ വംശത്തിലുള്ളവനാണെന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ “ഇതുകൊണ്ടാണ് ചൈത്രരഥനെ കാപേയന്മാർ യജിപ്പിച്ചത്,” എന്ന വേദവാക്യത്താൽ ചൈത്രരഥനു കാപേയയോഗമുണ്ടെന്നും അറിയപ്പെട്ട തുല്യവംശന്മാർക്കു മിക്കവാറും തുല്യവംശന്മാർമാത്രമേ യാജകന്മാരാകുന്നുള്ളൂ. അതു ഹേതുവായിട്ട് ചൈത്രരഥിയെന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ക്ഷത്രപതിയുണ്ടായി എന്നും വേദവാക്യത്തിൽ ക്ഷത്രപതിയെന്നു ബോധിക്കയാൽ ചൈത്രരഥിക്കു ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ക്ഷത്രിയനായിരിക്കുന്ന ആ അഭിപ്രതാരിയോടുകൂടി ജാനശ്രുതിക്ക് തുല്യയായിരിക്കുന്ന വിദ്യാവിഷയത്തിൽ സങ്കീർ്തനം ഭവിക്കയാൽ തനിക്കു ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു സൂചിക്കുന്നു. തുല്യന്മാരെ മാത്രമേ മിക്കവാറും കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറകയുള്ളൂ. സൂതനെ അയസ്സുക മുതലായ ഐശ്വര്യയോഗമിരിക്കയാലും ജാനശ്രു

തിക്കും ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു വെളിവാകുന്നു. ഇതു ഹേതുവാ യിട്ടും ജാതിക്കൂട്രന്മാർ വിദ്യാധികാരമില്ല.

സൂത്രം: സംസ്കാരപരമാർത്ഥാത്തദഭാവഭിലാപാച്ച. 36

ഭാഷ്യാത്ഥം: ഇതു ഹേതുവായിട്ടും കൂട്രന്മാർ വിദ്യയ്ക്ക്, അധികാരമില്ലാ.

എന്തെന്നാൽ വിദ്യാപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപനയനാദിയാ യിരിക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നു പരമാർത്ഥം ചെല്ലുന്നു. “അവനെ ഉപനയിപ്പിച്ചു ഭഗവാനേ പഠിപ്പിക്ക ണേ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഉപസാദിച്ചു എന്നും വേദ പാരഗന്മാരായും സഗുണബ്രഹ്മനിഷ്ഠന്മാരായുമുള്ള ഭരദാജാ ദികൾ, ബ്രഹ്മത്തെ തിരഞ്ഞു് ഈ പിപ്പലാദൻ എല്ലാം പറ യുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അവർ കയ്യിൽ ചമതയും വച്ചുകൊ ണ്ടു് ഭഗവാനായിരിക്കുന്ന പിപ്പലാദനെ പ്രാപിച്ചു്” എന്നും “അവനെ ഉപനയിപ്പിക്കാതെ” എന്നും കേൾക്കുകയാൽ വേ ദാഭ്യയനത്തിനു ഉപനയനപ്രാപ്തി കാണിക്കപ്പെട്ടതായിത്ത നെയിരിക്കുന്നു, “കൂട്രൻ നാലാമത്തെ വണ്ണവും ഏകജാതി യും” എന്നു് സ്തുരിച്ചിരിക്കയാലും കൂട്രൻ പാപം അല്ലവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവനു സംസ്കാരം ആവശ്യമില്ലെന്നു പറകയാലും കൂട്രന്മാർ സംസ്കാരമില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

സൂത്രം: തദ്ഭാവനിർദ്ധാരണേ ച പ്രവൃത്തേഃ 37

ഭാഷ്യാത്ഥം: ഇതു ഹേതുവായിട്ടും കൂട്രന്മാർ വിദ്യാധി ലധികാരമില്ലാ. എന്തെന്നാൽ, സത്യവചനത്താൽ താൻ കൂട്ര നല്ലെന്നു് ഉറപ്പാക്കിയതിന്റെ ശേഷമേ ജാബാലനെ ഗൗത മൻ ഉപനയിപ്പിക്കുന്നതിനും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രമി ചിട്ടുള്ളു. “ഇതിനെ വിവേചിച്ചു പറയുന്നതിനു് ബ്രാഹ്മണ നല്ലാത്തവൻ യോഗ്യനാകുന്നില്ലാ. അല്ലയോ സൗമ്യ! നീ ചെന്നു് ചമതയെക്കൊണ്ടുവാ, നിന്നെ ഉപനയിപ്പിക്കാം. നീ സത്യത്തിൽനിന്നും തെറ്റിയില്ലാ. എന്നു വേദവാക്യം (ലിംഗ)കാരണമാകുന്നു.

സൂത്രം: ശ്രവണാഭ്യയനാത്മപ്രതിഷേധാൽ സ്മൃതേശ്വ.

ഭാഷ്യാത്മം: ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രന്മാർ വിദ്യയിൽ അധികാരമില്ല, എന്തെന്നാൽ സ്തുതിപ്രമാണത്താൽ ശൂദ്രന്മാർ ശ്രവണത്തിനും അഭ്യയനത്തിനും പ്രതിഷേധം കാണുകയാൽ, വേദശ്രവണപ്രതിഷേധവും വേദാഭ്യയനപ്രതിഷേധവും വേദാത്മജ്ഞാനപ്രതിഷേധവും വേദാനുഷ്ഠാനപ്രതിഷേധവും സ്തുരിക്കപ്പെടുന്നു. ശ്രവണപ്രതിഷേധം പറയപ്പെട്ടത് എങ്ങനെയെന്നാൽ, “ഇവൻ വേദത്തെ കേൾക്കുകയാൽ ഈയവും ചെഴുകുകയുണ്ടായിച്ചു് ഇവന്റെ ചെവികളെ നിറയ്ക്കുക” എന്നും, പദ്യ*ഹവേ, ത്യാദിവാക്യത്താൽ ശൂദ്രസമീപത്തിൽവെച്ചു്, അഭ്യയനം ചെയ്യരുതെന്നു കേൾക്കുകയാൽ സമീപത്തിൽവെച്ചുപോലും വിധിയല്ലാത്ത വേദാഭ്യയനം തനിക്ക് അശേഷം പാടില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. “അത്രയുമല്ല ശൂദ്രൻ വേദമുച്ചിച്ചാൽ നാക്കു കണ്ടിക്കണമെന്നും, ധരിച്ചാൽ ശരീരത്തെ വെട്ടിപ്പിളക്കണമെന്നുമിരിക്കയാൽ, വേദാത്മജ്ഞാനത്തിനും തദനുഷ്ഠാനത്തിനും പാടില്ലെന്നു് സിദ്ധമാകുന്നു. ‘ശൂദ്രന്മാർ ജ്ഞാനത്തെ കൊടുക്കരുതെന്നും’ അഭ്യയനം, യാഗം, ദാനം ഇതുകൾ ദ്വിജാദികൾക്കാണെന്നും, വേദപ്രമാണവും കാണുന്നു. പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട സംസ്കാരപ്രാപ്തിയാൽ വിദൂരൻ, ധർമ്മവ്യാധൻ തുടങ്ങിയ ശൂദ്രന്മാർ ജ്ഞാനോല്പത്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ജ്ഞാനത്തിനു് ഐകാന്തികഫലത്വമുള്ളതിനാലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ ചാതുർവണ്ണ്യങ്ങളെ ശ്രവിക്കണമെന്ന ഹേതുവായും അവർക്ക് ഫലപ്രാപ്തിയെ പ്രതിബന്ധിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആകയാൽ വേദപുർവ്വകമായിരിക്കുന്ന വിദ്യാധികാരം ശൂദ്രന്മാർ വിചിതമല്ലെന്നിരിക്കുന്നു.”

ജാനശ്രുതിരയികപന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് ഉപദേശം വേണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുകയും രയികപൻ “കഷ്ടം! കഷ്ടം! ശൂദ്രനായ നിനക്കു പറഞ്ഞുതരികയില്ല; നിന്റെ ദ്രവ്യം നീ തന്നെ എടുത്തോ” എന്നു് ഉപേക്ഷിച്ചു പറകയും ചെയ്തു.

* പദ്യ = പാദയുക്തം, ശൂദ്രവദ്യയൽ—ഏതൽ; ശൂശാനം. ഫവാസഞ്ചരിഷ്ണുരൂപം ശൂശാനം.

ശുഭ്രന വിദ്യാധികാരമില്ല, അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചു പോകരുത് എന്നുള്ള നിയമം പ്രബലമായി നടന്നുവരുന്ന കാലത്താകയാൽ, ഈ വാക്കു കേട്ടുകൂട്ടുമ്പോൾ, “ഓഹോ എന്നെ രയികൻ ശുഭ്രനെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയി; അതു കൊണ്ടാണ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചത്.” എന്നു ജാനശ്രുതിക്കു നല്ലതിൻവണ്ണം മനസ്സിലായിരിക്കും. താൻ ശുഭ്രനല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ (പെട്ടെന്നു) “അയ്യോ ഞാൻ ശുഭ്രനല്ല, ഇന്നു ജാതിക്കാരനാണ്” എന്ന് ഉടൻ പറയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം യാതൊന്നും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു ജാനശ്രുതി ജാതിശുഭ്രനാണെന്നും തന്നിമിത്തം ശുഭ്രശബ്ദത്തിന് അവയവാർത്ഥമില്ലെന്നും വരുന്നു.

അല്ലാതെയും, ഈ ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം കേട്ടാൽ സാധാരണ വിദ്വാന്മാർപോലും ഈ ശുഭ്രശബ്ദത്തിന് ജാതിശുഭ്രതയെത്തന്നെ അർത്ഥമായി ഗ്രഹിച്ചാണെ ഇടയുള്ളു; അങ്ങനെയൊന്നെ ധരിച്ചു മിരിക്കുമെന്നു കരുതിയാണ് സൂത്രഭാഷ്യകാരന്മാർ ആയതിനെ മറയ്ക്കുന്നതിനു മനഃപൂർവ്വം പൂർവ്വപക്ഷം ചെയ്തു നിഷേധിച്ചുവെച്ചു വേറെ പ്രകാരത്തിൽ സിദ്ധാന്തിച്ചു വളരെ കൈ ബദ്ധപ്പെട്ടു പരാക്രമങ്ങളെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്; ഇതിനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം ഒരു സിദ്ധാന്തം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജാനശ്രുതിക്ക് എല്ലാപേരും ജാതിശുഭ്രതയെത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചുകളയുമെന്നു ഭാഷ്യകർത്താവും നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ളതായി തെളിയുന്നു; ജാനശ്രുതി രയികന്റെ വാക്കു കേട്ടുകൂട്ടുമ്പോൾ അതിന്റെ സാധാരണ അർത്ഥമായ ജാതിശുഭ്രതയെത്തന്നെയാണ് മനസ്സിലാക്കിയത് എന്ന് ഇതുകൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

അതല്ല, രയികൻ ആന്തരമായിക്കരുതിയ അവയവാർത്ഥത്തെ താൻ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരുന്നു മിണ്ടാതെപോയതെങ്കിൽ “വിദ്യാവിഹീനനായ ഒരുവനെ” എന്നു പറഞ്ഞതുകേട്ടു വ്യസിച്ചു അതിനെ പരിഹരിപ്പാൻ നോക്കിയ ജാനശ്രുതിക്കു രയികന്റെ മനോഗതത്തേയും ശുഭ്രശബ്ദത്തിന് അസാധാരണമായി കൊണ്ടുവന്ന അവയവാർത്ഥത്തേയും അറിയുന്നതിനുതക്കതായ പരോക്ഷജ്ഞാനവും ശബ്ദാർത്ഥശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും ഉണ്ടായിരിപ്പാനും ഇടയില്ല. ആയതി

നാൽ അതും ചേരുകയില്ല. ഈ ന്യായങ്ങളാൽ ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനെന്നും അവയവാർത്ഥം വൃഥാകല്പിതമെന്നും തെളിയുന്നു.

പിന്നെയും, അവയവാർത്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനല്ല ക്ഷത്രിയനാണെന്നും അപ്പോൾ വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് അനർഹനല്ലെന്നും വരണം. ആ സ്ഥിതിക്ക് നേരെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാതെ “കഷ്ടം കഷ്ടം...” എന്നു പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചതു് ഉചിതമായോ? അതിശ്രദ്ധയോടുകൂടി വ്യസനിച്ചു വരുന്നവന് ഉപദേശിക്കരുതെന്നു് വല്ല നിഷേധവുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടാണെങ്കിൽ അതു പ്രമാണവിരുദ്ധമാകുന്നു; ഉപദേശിക്കാപ്പട്ടാലല്ലാതെ വിട്ടുപോകാത്തതും ആദ്യം ഉപദേശിക്കാതെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ കാരണമെന്നു കാണപ്പെടുന്നതുമായ വ്യസനത്തോടുകൂടി ഇരിക്കവേതന്നെ രണ്ടാമതു് ഉപദേശിച്ചുമിരിക്കുന്നു; ഇപ്രകാരം വരുന്നവൻ ആകുന്നു ഉപദേശിക്കാപ്പടാൻ പാത്രമെന്നുള്ളതു് ‘വിദ്യായാം വ്യസനം’ മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കും അനുസരണമായുമിരിക്കുന്നു.

ജാനശ്രുതിയുടെ പരിപാകതയെ പരീക്ഷിപ്പാനായിരുന്നു എങ്കിൽ മുമ്പിൽക്കൂട്ടി പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ടു് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രയികപന് പരീക്ഷ വേണ്ടല്ലോ. വേണമെന്നു വരുന്നപക്ഷത്തിൽ അദ്ദേഹം പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ടു് അറിയുന്ന ആളല്ലെന്നും അപ്പോൾ ശൂദ്രശബ്ദം അവയവാർത്ഥകമല്ലെന്നും വരാം.

ജാനശ്രുതിക്കു് അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിശ്രദ്ധ മതിയാകായ്യാൽ ആയതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനായിരുന്നു എങ്കിൽ വളരെക്കാലം താമസിപ്പിക്കയും ശൂശ്രൂഷിപ്പിക്കയുംമറ്റും ചെയ്തു് സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞു് പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പരീക്ഷിക്കാനാണെങ്കിലും അപ്രകാരംതന്നെ “ദ്വാദശാബ്ദേ ശൂശ്രൂഷാം” എന്നല്ലയോ പ്രമാണം പറയുന്നതു്. ഇവിടെ അതും അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടില്ല; നേരെമറിച്ച് “ഇയം ജായാ അയം ഗ്രാമോ” എന്നിരിക്കയാൽ “ഗുരവോ ബഹവസ്സുതി ശിഷ്യവിത്താപഹാരകാഃ” എന്നപോലെ പരീക്ഷിപ്പാൻ നോക്കിയതു് കൂടുതൽ ദക്ഷിണയെക്കരുതിയാണെന്നു

തോന്നുന്നു. വേദവിധി പഠയുന്നതിന് യാതൊരു മാറ്റവും കാണുന്നില്ല.

താൻ ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ രണ്ടാമത് ഉപദേശിക്കേണ്ടതായി വരും; അപ്പോൾ അടുത്ത ഭവിയുത്തതിനെപ്പോലും അറിയുന്നതിനുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനം തനിക്കു ഇല്ലെന്നു വന്നുപോകും; ആയതു ശരിയുമല്ല എന്നോത്തു ക്ഷമിച്ചുകളയാതെ ഉപേക്ഷിച്ചതിനെ നോക്കുമ്പോൾ എല്ലാപേരെയുംപോലെ മാംസഭുഷികൊണ്ടു പുറമെ അപ്പോൾ കണ്ടപ്രകാരം അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നല്ലാതെ രയികൻ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ടു അറിയുകയോ ആയതിനെ വെളിക്കു സൂചിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു രണ്ടാമതു ഉപദേശിക്കയും വേണ്ടെന്നു തള്ളിയേച്ചു കൂടുതലായി കിട്ടിയപ്പോൾ മങ്ങി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തതിനാൽ എന്തായാലും ദ്രവ്യലാഭത്തിനുതക്കപോലെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നല്ലാതെ തന്റെ വാക്കിനും പ്രവൃത്തിക്കും വ്യവസ്ഥകേടു സംഭവിക്കരുതെന്നുള്ള വിചാരത്തിനു മൂലവും ന്യായവുമായ ഒരഭിമാനം രയികൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും കാണുന്നതിനാൽ ഈ ശുഭശബ്ദം അവയവാത്മകമല്ലെന്നും ജാനശ്രുതി ജാതിശുഭൻ തന്നെ എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ചേല്ലാണിച്ച സൂത്രഭാഷ്യത്തിൽ ഒരുദാഹരണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനംപോലെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രമാണമായി പറയപ്പെടുന്നതും ആയ ജാബാലന്റെ കഥയെപ്പറ്റി സ്വല്പം ചിന്തിക്കാം:

ജാബാലകഥാസാരം: “ജാബാലൻ ഗൗതമന്റെ അടുത്തു അദ്ധ്യയനത്തിനു ചെന്നു. ഗൗതമൻ അവന്റെ പേരിൽ ശുഭശബ്ദമുണ്ടായി. ജാബാലനെക്കൊണ്ടു താൻ ശുഭനല്ലെന്നു സത്യംചെയ്യിച്ചശേഷമേ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുള്ളൂ.”

ഇതിനെയും ശുഭൻ വിദ്യസ്തു പണ്ടുപണ്ടേ അനർഹനാണെന്നുള്ളതിനു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നുണ്ടു്.

ശുഭൻ വിദ്യസ്തു അനർഹനെന്നും അതിനാൽ അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതെന്നും മുന്വിനാലെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്—ജാബാലൻ ചെന്നതു് അഭ്യസിപ്പാ

നുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഗൗതമൻ ജാബാലനെക്കൊണ്ട് ശുഭ്രനല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ചതിനാൽ ഗൗതമൻ ജാബാലനെക്കുറിച്ചു ശുഭ്രനല്ലെന്നായിരുന്നെന്നും, തന്നിമിത്തം ഇവൻ നമ്മെ കബളിപ്പിച്ചു വിദ്യാമോഷണത്തിനായി വന്നിരിക്കയാണെന്നുള്ള സംശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ജനിച്ചിരുന്നു എന്നും നിശ്ചയംതന്നെ. പിന്നെ ശുഭ്രൻ അത്യന്തവാക്കാണെന്നു പ്രമാണവും ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെ, അവിശ്വാസിയെന്നു തെളിയുന്ന ജാബാലന്റെ വാക്കിനെ ഗൗതമൻ വിശ്വസിക്കുകയും സന്ദേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെടുകയും ചെയ്തയില്ല. ഗൗതമൻ ജാബാലന്റെ ജാതിനിസ്സന്ധ്യ ചെയ്തുകഴിയുന്ന നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ജാബാലനെ നല്ല പരിചയമുള്ളവരായ ബ്രാഹ്മണരോടു് ആരോടൊക്കിലും അദ്ദേഹം പരമാർത്ഥം ചോദിച്ചറിയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്തതായി കാണുന്നമില്ല. ഉപനയിപ്പിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും ഗൗതമൻ മനഃപൂർവ്വമായിട്ടു ശുഭ്രനെ പഠിപ്പിച്ചുകൂടെന്നോ പഠിപ്പിച്ചാൽ തന്നിടും പഠിച്ചാൽ അവനും ദോഷമുണ്ടെന്നോ ശുഭ്രനല്ലെന്നു വരികിലേ പഠിപ്പിക്കാവൂ എന്നോ ഉള്ള അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ആരായാലും എന്തു ജാതിയായാലും ശരി, ശ്രദ്ധയുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

സമാധാനം: എന്നാൽ സത്യം ചെയ്യിച്ചതെന്തിനു്?

നിഷേധം: അതു പറയാം. ശുഭ്രൻ ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷ കഴിച്ചു് മറ്റൊരു നന്മയ്ക്കും അധികാരമില്ലെന്നും, ആരും ഒന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതെന്നും, അവനവന്റെ ഇച്ഛപോലെ ചില സങ്കേതങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി അവയെ അനാദിപ്രമാണാനുസരണം നടത്തുന്നതിനു് ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്ന അക്കാലത്തെ പ്രബലന്മാരോടു്, ഞാൻ സത്യം ചെയ്യിച്ചതിൽ പിന്നീടേ പറഞ്ഞുകൊടുത്തുള്ളൂ എന്നുള്ള സമാധാനം പറഞ്ഞു് സമ്മതപ്പെടുത്തുന്നതിലേക്കായിട്ടു മാത്രമായിരുന്നു.

ഇനിമേൽ കാണിച്ച ഭാഗങ്ങളെ തുടർന്നു്, ഉപനയനാദികൊണ്ടു് ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്കു് അർഹത സിദ്ധിക്കുകയില്ലെന്നും, സാധനചതുഷ്ടയസമ്പന്നനാണു് അതിലേക്കു് അർഹനെന്നും

ഉള്ളതിന് ശ്രീവേദാന്തസൂത്രഭാഷ്യം ഒന്നാം അദ്ധ്യായം, ഒന്നാം പാദം, ഒന്നാം അധികരണം, ഒന്നാം സൂത്രഭാഗത്തെ താഴെ ചേർന്നു:

“അഥാതോ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാ” ഇതിഭാഷ്യം. തത്ര അഥശബ്ദം ആനന്താർത്ഥം പരിഗ്രഹ്യതേ. നാധികാരാർത്ഥം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസയാ അനധികാർത്ഥാൽ മംഗളസ്യ ച വാക്യാർത്ഥം സമന്വയാഭാവാൽ അർത്ഥാന്തരപ്രയുക്തം ഏവ ഹി അഥ ശബ്ദഃ ശ്രുത്യാ മംഗളപ്രയോജനോ ഭവതി. പൂർവ്വപ്രകൃതാപേക്ഷായാശ്ച ഫലതഃ ആനന്തം അപ്യതിരേകാൽ സതി ച ആനന്താർത്ഥത്വേ യഥാ ധർമ്മജിജ്ഞാസാ പൂർവ്വവൃത്തം വേദാദ്ധ്യയനം നിയമേനോപേക്ഷതേ ഏവം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാപി യൽ പൂർവ്വവൃത്തം നിയമേനോപേക്ഷതേ തദപേക്ഷവ്യം സ്വാദ്ധ്യായാനന്തരേ സമാനം നന്നിഹ കർമ്മാവദ്യബ്ധാധാനന്തരം വിശേഷഃ ന ധർമ്മജിജ്ഞാസായാഃ പ്രാഗപ്യധീതവേദാന്തസ്യ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസോപപത്തയേ യഥാ ച ഹൃദയാദ്യവദാനാനാന്തര്യനിധമഃ ക്രമസ്യ വിവക്ഷിതത്വാൽ ന തഥേഹ ക്രമോ വിവക്ഷിതഃ ശേഷശേഷീത്വേ അധികൃതാധികാരേ വാ പ്രമാണാഭാവാൽ ധർമ്മബ്രഹ്മജിജ്ഞാസയോഃ ഫലജിജ്ഞാസാഭേദാ ച അഭ്യുദയഫലം ധർമ്മജ്ഞാനം തച്ചാനുഷ്ഠാനാപേക്ഷം നിശ്രേയസഫലത്തു ബ്രഹ്മവിജ്ഞാനം, ന ചാനുഷ്ഠാനാന്തരാപേക്ഷം ഭവ്യശ്ച ധർമ്മോ ജിജ്ഞാസോ ന ജ്ഞാനകാലേസ്തി പുരുഷവ്യാപാരതന്ത്രത്വാൽ ഇഹ തു ഭൂതം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ്യം നിത്യനിർവൃത്തത്വാൽ ന പുരുഷവ്യാപാരതന്ത്രം ചോദനാപ്രവൃത്തിഭേദാ ച യാഹിചോദനാധർമ്മസ്യ ലക്ഷണം സാ സ്വവിഷയേ നിയുജ്ഞാനൈവ പുരുഷമവബോധയതി ബ്രഹ്മചോദനത്തു പുരുഷമവബോധയത്യവകേവലം. അവബോധയസ്യ ചോദനാജന്യത്വാൽ ന പുരുഷോവബോധേ നിയുജ്യതേ യഥാ ക്ഷാരസന്നികഷേണാത്മാവബോധേ തദാൽ തസ്യാൽ കിമപി വാക്തവ്യം യദനന്തരം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസോപദിശ്യത ഇതി ഉച്യതേ. നിത്യനിത്യവസ്തുവിഭവകാ ഇഹാമുക്താർത്ഥഭോഗവിരാഗഃ ശമദമാദി സാധനസമ്പൽമുദുക്ഷ്യതഞ്ച തേഷു ഹി സത്യപ്രാഗപി ധർമ്മജിജ്ഞാസായ ഊർദ്ധ്വഞ്ച ശക്യതേ

ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസിതും ജ്ഞാതുഞ്ച തസ്മാദഥ ശബ്ദേന യഥോക്തസാധനസമ്പത്യാനന്തർയ്യുപദിശ്യതേ.

ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാത്രമേ വണ്ണവ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്നും അതിലേക്കു പാരമ്പര്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിപ്പറയുന്നതു പിശകാണെന്നും ആദ്യകാലം മുതൽ പാരമ്പര്യഭിന്നമായും അനുലോമപ്രതിലോമഗതികളായും വർണ്ണഭേദങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. ഇതിലേക്കു പേറാരുദാഹരണമായി ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു പൊതു വിവരണവും പുത്രപൗത്ര പരമ്പരയാ ബ്രാഹ്മണരെന്നഭിമാനിച്ചു പരിഷ്കാരപ്രാപ്തിക്കു ബാധകളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നവരിൽ ചിലരുടെ ഉല്പത്തികളും ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു. ഇവർക്ക് വണ്ണവ്യത്യാസം സംബന്ധിച്ചും വർഗ്ഗസാധാരണമായും എന്തുമാത്രം ബഹുമാന്യത സാമൂഹ്യമായി സംഭവിക്കാമെന്ന് വായനക്കാർതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

സ്കന്ദപുരാണാന്തർഗ്ഗത സാഹ്യോദ്രിഖണ്ഡോത്തരാദ്ധം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ സാരം:

ചിത്പാവനബ്രാഹ്മണോല്പത്തി (സ്കന്ദമഹാദേവ സംവാദം.) ബ്രാഹ്മണർ പ്രധാനമായി രണ്ടുവിധമുണ്ട്. (1) പഞ്ചദ്രാവിഡർ, 2) പഞ്ചഗൗഡർ.

പഞ്ചദ്രാവിഡർ: 1) ദ്രാവിഡന്മാർ, 2) തൈലംഗന്മാർ, 3) കർണാടർ, 4) മധ്യദേശഗന്മാർ, 5) ഗുർജരന്മാർ.

പഞ്ചഗൗഡന്മാർ: 1) ഗൗഡർ, 2) സാരസ്വതർ, 3) കാന്യകുബ്ജർ, 4) ഉല്ലാലർ, 5) മൈഥിലർ; അഥവാ 1) ത്രിഹോത്രന്മാർ, 2) അഗ്നിവൈശ്യന്മാർ, 3) കാന്യകുബ്ജർ, 4) കനോജയർ, 5) മൈത്രായണർ.

ബ്രാഹ്മണരുടെ പൊതു അവകാശങ്ങൾ:

1) ബ്രഹ്മഗായത്രി, 2) വേദകർമ്മം, 3) അദ്ധ്യയനാദ്ധ്യപനാദിഷട്കർമ്മം, 4) ഭ്രംജ്യത്വം, 5) ഭോജനീയത്വം, 6) വിവാഹം (ശ്രാദ്ധസ്തം സൂത്രത്തിനും ഒത്തു്).

ബ്രാഹ്മണരുടെ ആചാരങ്ങൾ (ദേശഭാഷങ്ങൾ):

1) ഗുർജരദേശത്തു്, തോലിൽ ആക്കിയ വെള്ളം (ചമ്മാംബു) സ്വീകരിക്കുക (ഉപയോഗിക്കുക), 2) ദക്ഷിണദേശത്തു്, ദാസീഗമനം, 3) കന്നടദേശത്തു്, പല്ലുതേപ്പില്ലാത്തു്, 4) കശ്മീരദേശത്തു്, അലക്കുജോലിചെയ്യുക, 5) തൈലംഗദേശത്തു്, ഗോവാഹനം, 6) ദ്രാവിഡദേശത്തു്, പഴഞ്ചൊരു ഭക്ഷണം; ഗുർജരസ്ത്രീകൾ മേൽകച്ചയില്ലാത്തവരും (കുളുഹിനാ) വിധവകൾ റൗക്കയുള്ളവരും ആകുന്നു; ത്രിഫോത്രന്മാരും കനോജയന്മാരും മണ്ഡ്യമാംസം തിന്നുന്നവരും, കാന്യകബ്ജർ ദ്രാതൃഗാമികളും ആകുന്നു."

അനന്തരം ചിത്പാവനബ്രാഹ്മണോല്പത്തിയാകുന്നു: ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രധാനവിവരങ്ങൾ അവതാരികയിലും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ ചേർക്കുന്നില്ല.

ടി സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാധം രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ സാരം:

കരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണോൽപത്തി:

കാരാഷ്ട്രദേശം, വേദവതിക്കു വടക്കു, കോയനാസംഗമത്തിനു തെക്കുമായി ദശയോജനവിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണരുടെ സ്ഥിതി:

“ഖരസ്യാവ്യസ്ഥിയോഗേന രേത ക്ഷിപ്തം വിഭാവകം തേന തേഷാം സമുല്പത്തിർ ജാതാവൈ പാവകമ്മിണാം”

കരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണരുടെ മാതൃകാദേവികു വർഷംതോറും ലക്ഷണമൊത്ത ബ്രാഹ്മണപുരുഷനെ ബലികൊടുക്കാറുണ്ടു്. (ഇപ്രകാരം) ബ്രഹ്മഹത്തികൊണ്ടു് ഇവർ നശിക്കുന്നു. ഇവരെ തൊട്ടാൽ കുളിക്കണം. ഇവരുള്ളടംതൊട്ടു് മൂന്നു യോജനദൂരം വായു ദുഷിച്ചുപോകുന്നു; ഇവർ സർപ്പകർമ്മബഹിഷ്കൃതന്മാരാകുന്നു. ഇതിൽ ചിലർ ഇരുപദനാമധാരകന്മാരാകുന്നു.

കൊങ്കണദേശം: സഹ്യന്റെ മുകളിൽ നാലും നൂറും യോജന വിസ്താരത്തിൽ ഈ ദേശം കിടക്കുന്നു. കൊങ്കണത്തി

ലുള്ളവർ പാദമാത്രഗായത്രിയുള്ളവരാണ്. കൊങ്കണബ്രാഹ്മണർ (പദ്യയോഃ ബ്രാഹ്മണാഖലു) പാദപാരഗനാമധാരകന്മാർ ആകുന്നു. ഇവരെ സകല കർമ്മങ്ങളിലും വർജ്ജിക്കണം.

ടിയിൽ അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം:

ഗൗഡന്മാർ: ഇവരിൽ ഗോവിന്ദപുരവാസികളായ ബ്രാഹ്മണർ മദ്യമാംസം അശിക്കുന്നവരാകുന്നു. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള സമുദ്രതീരവാസികളായ സാരസ്വതന്മാർ മത്സ്യം ഭക്ഷിക്കുന്നവരാണ്. ഇവർ പത്തുവിധം: 1) ശുദ്ധർ 2) അശുദ്ധർ. 3) സിദ്ധർ. 4) കാപൗൺഡ്രർ, 5) ഭീതചാരി. 6) ശ്രേണി. 7) കൗശികർ. 8) നവ്വർ. 9) ബഡികർ. 10) ലജ്ജകർ. വാരാഹത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഗജഭക്ഷകരായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. ജഗന്നാഥത്തുള്ളവർ മദ്യമാംസങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കും. ഉത്തരഭാഗത്തും മാംസഭക്ഷണമുണ്ട്. നമ്മുദണ്ഡ് തെക്കുള്ളവർ മൗമകളെ വിവാഹംചെയ്യും. (സ്കാന്ദത്തിൽ നാഗരഖണ്ഡവും, ലിംഗപുരാണവും നോക്കുക.)

ഈ വിവരണം വിസ്തരഭയത്താൽ തൽക്കാലം നിറുത്തിവെക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രവേശനവും മാറ്റം അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ കാണിച്ചുകൊള്ളാം.

കേരളാചാരങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതായും കേരളവാസികൾക്കു സമ്പ്രദായമായ ഒരു പ്രമാണമായും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് കേരളമാഹാത്മ്യം. ഇതിൽ കേരളീയർക്കായി ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള മതവും ആചാരങ്ങളും അത്യന്തം പാപഗർഭവും ലജ്ജാവഹവുമാണെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ അറിവാനിച്ഛിക്കുന്ന വായനക്കാർ 3-ാം അനുബന്ധം നോക്കി കാര്യം ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. (അവിടെയും അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.)

ഈ കേരളത്തിൽ വളരെ പുരാതനകാലമുതൽക്കേ നല്ലുണ്ടായിരുന്ന സദാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും സത്യതല്പരതയെക്കുറിച്ചും മാറ്റം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശാങ്കരസ്തുതി, സഹയാഭിഖണ്ഡം മുതലായ സംസ്കൃതപ്രമാണങ്ങൾ ഇവയെ വേണ്ടവിധം സാധൂകരിക്കയും

ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ജനസമുദായത്തിന് ഇത്ര കഠിനമായ ഒരു പതിതം എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ഇതിനെ അവർ സ്വയം വരുത്തിക്കൊണ്ടുതോ അതോ വിദേശീയന്മാർ അവർക്കായി ചാർച്ചുവച്ചതോ? എന്നിങ്ങനെ നിരൂപിക്കുപക്ഷത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതിനുമുമ്പിൽ അനേകം തവണ പ്രസ്താവിച്ചവിധം സ്വദേശബഹിഷ്കരന്മാരും പാഷണ്ഡമതഗാമികളും ആയ ഒരു കൂട്ടം ആയുബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനം നിമിത്തമാണ് കേരളീയരായ സാധുക്കൾക്ക് ഈ നരകാനുഭവത്തിലേക്കുവന്നതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. പാരമ്പര്യമായ ധർമ്മപുരതയുള്ള ഒരു സമുദായത്തിലോ സ്ഥാപനത്തിലോ സംസ്കൃതഭാഷകൊണ്ടും കാലഭേദത്താലും ഓരോ ദൂരാചാരങ്ങൾ വന്നുകൂട്ടുന്നതിനു ലോകചരിത്രത്തിൽ വേണ്ടുവോളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. മേലും പുരാണകാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ആയുന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദുരിതരൂപികളായ വംശക്കാർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതായി മേല്ക്കാണിച്ച പുരാണഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഈ കേരളത്തിൽ വന്നുകൂടിയ ബ്രാഹ്മണർ ഇപ്രകാരമുള്ള പാപികളോ അതോ അവർ മദ്ധ്യപ്രദേശങ്ങളിലും മറ്റുമുള്ള ചില സൽബ്രാഹ്മണരോ എന്ന് ഇനി തീരുമാനിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കായി അന്യവർഗ്ഗക്കാരായ മലയാളികളുടെ സദാചാരധർമ്മപുരതസ്തു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതും ആയുന്മാരാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതും ആയ സഹയാദ്രിഖണ്ഡം മുതലായവയും നാരദവ്യാസവചനങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. (സഹയാദ്രിഖണ്ഡഭാഗത്തിന് 4-ാം അനുബന്ധം നോക്കുക.) ആർടീയസംഹിത 11-ാം അദ്ധ്യായത്തിലും മേല്പറഞ്ഞ വചനങ്ങളിലും ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

ശ്ലോകം:—

“ശൂൺ വിപ്ര! ദ്വിജശ്രേഷ്ഠാ ഭൃഷ്യാന്യേ പയുടൻ ഭൂവി
 ആക്ഷിപ്താ (അലബ്ധാ) ഹാരനിലയാ ജഗ് മുന്യേ
ദക്ഷിണാം ദിശം
 യാത്രാന്യേ ഭഗവാൻ സാക്ഷാൽ കുംഭയോനിർമ്മുനിശ്വരഃ
 യത്ര ദക്ഷിണകന്യാഖ്യം കമാരീക്ഷേത്രം (തീർത്ഥം) മുത്തമം.

യത്രാഖിലഗുണാഡ്യാ ഭൃഷ്ടിവേണീ ച വിരാജതേ
 പശ്ചിമാണ്ണിതടാസഹൃപദ്യന്തം ദ്വിജപുംഗവ!
 ഇശ്വശ്വരാദായനേ രക്താ ഭക്താ യത്ര സുസാധവഃ
 ജനാ യത്ര ദാനശൂരാഃ സംഗ്രാമാങ്കണഭൈരവാഃ
 യോഗിനോ യൽ ഗുഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാഃ
 നായകാവ്യാ യത്ര ശുഭ്ര(ാ)രാജാനഃ സന്തി സർവദാ
 തത്രാഗത്യ ഛലാദാസം ചക്രഃ ക്വചന കേചന
 സേവാരതാഃ കേചിദന്യേ പ്രഭൃലണ്യോപജീവികാഃ(നഃ)
 കൃത്യാഭിചാരമപരേ ജഗൃഹുർധ്വനസമ്പദഃ
 മിഥഃ കലഹമുൽക്ഷിപ്യ തത്ര പുജ്യാഃ പരേഭവൻ
 രാജേണാപവരകേ സ്ഥിത്യാ പൃന്യേ ധനമുപാദദുഃ
 ശ്യാവൃത്യാപ്യപജീവന്തി ഭാസുരാ അപി ഭൃന്യുരാഃ
 കിം ന കർവന്തി വിഭ്രഷ്ടാ രാമശാപഹതാശ്ച തേ”

(ആർടീയ സംഹിത. അ. 11)

അർത്ഥം: ഭൃഷ്ടന്മാരായ ബ്രാഹ്മണൻ ഭക്ഷണവും ഇരി
 പ്പിടവുമില്ലാത്തവരായിട്ട് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ യാ
 തൊരിടത്തു പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രമുതൽ സഹ്യൻവരെ ഗുണാ
 ഡ്യയായിരിക്കുന്ന ഭൂമി ത്രിവേണിയെന്നപോലെ ശോഭിക്ക
 ന്നോ, യാതൊരുദിക്കിൽ അഗസ്ത്യഭഗവാൻ വസിക്കുന്നോ,
 എവിടെ ദക്ഷിണകന്യാകുമാരീക്ഷേത്രമിരിക്കുന്നോ, എവിടെ
 തുതകാർ ഭക്തിയുള്ള സാധുക്കളോ, യാതൊരിടത്തുള്ളവർ
 ദാനശൂരന്മാരായും വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളായും ഇരിക്കുന്നോ,
 എവിടെയുള്ള ഗുഹകളിൽ പെട്ടികളിൽ രത്നദീപങ്ങളെന്ന
 പോലെ യോഗികൾ ശോഭിക്കുന്നോ, സർവസ്വവും ദാനം
 ചെയ്യുന്ന നായകരെന്ന ശുഭ്രരാജാക്കളെവിടെയോ (അങ്ങ
 നെ ഇരിക്കുന്ന) ആ ദക്ഷിണദിക്കിനെ നോക്കിത്തിരിച്ചു. അ
 വരിൽ ചിലർ ചിലെടത്തു സൂത്രത്തിൽ(കേറി) പാർത്തു പ്രഭൃ
 വികൽനിന്നു കിട്ടിയതുകൊണ്ടുപജീവനം ചെയ്തു. ചിലർ
 സേവിച്ചുനിന്നു. ക്ഷുദ്രം ചെയ്തു ചിലർ ധനസമ്പത്തുകളുണ്ടാ
 ക്കി. ചിലർ തമ്മിൽത്തല്ലിച്ചു ധനം കൈക്കലാക്കി. അടുക്കള
 വേലചെയ്തു ചിലർ ധനംനേടി. ഹീനവൃത്തിയെടുത്തും ചില

ബ്രാഹ്മണർ കാലാകഴിക്കുന്നു. രാമശാപമേററു കെട്ടവരെതു ചെയ്തയില്ലതന്നെ.

(ശതാനീകൻ ചോദിച്ചതിനു് ഉത്തരമായിട്ടു മേല്പറഞ്ഞവ സ്കന്ദൻ പറഞ്ഞതാകുന്നു.)

നാരദവചനം:—

“ശ്രുതിസ്മൃതിപഥഭ്രഷ്ടാശ്ശിഷ്ടാചാരപരാങ്മുഖാഃ
തേമീപാഷണ്ഡിനസ്സാക്ഷാൽശിശ്നോദരപരായണാഃ”

വ്യാസവചനം:—

“സന്ധ്യാത്രയവിഹീനാശ്ച ഗായത്രീഭക്തിവർജ്ജിതാഃ
ദൈവഭക്തിവിഹീനാശ്ച പാഷണ്ഡമതഗാമിനഃ
അഗ്നിഹോത്രാദി സൽകർമ്മസ്വധാസ്വാഹാവിവർജ്ജിതാഃ
മൂലപ്രകൃതിരവ്യക്താം നൈവ ജാനന്തി കർഹിച്ചിൽ
തപ്തചൂഢാജിതാഃ കേചിത് കാമാചാരരതാഃ പരേ
കാപാലികാഃ കൗളികാശ്ച ബൗദ്ധാജൈനാസ്സമാപരേ
പണ്ഡിതാ അപി തേ സർവേ ദുരാചാരപ്രവർത്തകാഃ
ലംപടാ പരദാരേഷു ദുരാചാരപരായണാഃ
കുന്ദിപാകം പുനസ്സർവേ യാസ്യന്തി നിജകർമ്മഭിഃ

ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ വിവരിക്കുന്നവിധമുള്ള മനുഷ്യർ കേരളമാഹാത്മ്യാദികളിലെ നിന്ദ്യമായ മതം നിർമ്മിച്ചതിൽ അതിശയിച്ചാനില്ല. അതുനിമിത്തമുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുപോയവർക്കു് തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമോശത്തിനെ ഓർത്തു പശ്ചാത്തപിക്കയേ ഇനി നിവൃത്തിയുള്ളൂ. മേലാൽ തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യങ്ങളെ ശരിയായനുഷ്ഠിക്കുന്നപക്ഷം ഈ ദുഷ്ടശസ്സു് ഒടുങ്ങുകയും പൂർവമഹിമ പ്രകാശിക്കയും ചെയ്യുമെന്നു് സമാശ്വസിക്കാം.

അനുബന്ധം 1

“കൃഷ്ണാതിരേ തു ഗതപാഥ ചചാര ഭൂനന്ദനഃ
തത്രാനേ ബ്രാഹ്മണഃ കശ്ചിത് വേദവിൽഭിരലംകൃതഃ
ഷട്കണ്ഠനിരതോ നിത്യം ആചാര്യസ്തൽ പുരേ സുധീഃ
അതിദാരിദ്ര്യസംരൂക്ത അതിദക്ഷിണ്യവാൻ ദ്വിജഃ,
ബ്രാഹ്മണാനാം കലഃശ്രഷ്ടോ യോഗാഭ്യാസവിശാരദഃ
തസ്യ ദാരാ പതിവ്രതാ ഭന്തുശൂശ്രൂഷണേ രതാ
തയോരഷ്ടസുപുത്രാശ്ച ചതുരോ ബ്രഹ്മചാരിണഃ
പേദാഭ്യയനസമ്പന്നാഃ നിത്യം വേദപരായണാഃ
തേഷാം ജ്യേഷ്ഠസുതശ്രേഷ്ഠഃ സത്യസന്ധോ ജിതേന്ദ്രിയഃ
ബ്രഹ്മചര്യാശ്രമം ധൃതാ ബ്രഹ്മഭജോ ബലാധികഃ
ചതുർവേദവിദാഃ നിത്യം കല്പയാമാസ കന്ഠാ
കാശ്യപസ്യ ഗൃഹേ രമ്യേ യോഗ്യസ്യ ശുഭമന്ദിരേ
ഗതപാശു സുമഹാത്മാനം ബ്രാഹ്മണം ബ്രഹ്മവർച്ഛസം
സാഷ്ടാംഗം സംപ്രണമ്യഥാ അഭിവാദ്യസ്ഥിതഃ പ്രഭുഃ
ആഗതം നരശാർദൂലം ദൃഷ്ട്വാ ദ്വിജവരോത്തമഃ
ഉത്ഥായ ശീഘ്രമാദായ അശ്ല്യപാദ്യാദികം തതഃ
യഥാവൽ പുജയാമാസ രാജാനം വാക്യമബ്രവീൽ
മഹാരാജ മഹാപ്രാജ്ഞ അത്രാഗമനകാരണം
ദരിദ്രോഹം മഹാഭാഗ മൽഗൃഹാഗമനം വൃഥാ
മഹാദാരിദ്ര്യസംരൂക്തേ പീഡിതസ്സകൃംബകൈഃ
അസ്തിൻഗൃഹേ കിമന്തം തപമാഗതോസി വദ പ്രഭോ
ഗച്ഛ ശീഘ്രം യഥാപൂർവ്വം ദരിദ്രഃ കിം കരോമ്യഹം
മൽഗൃഹാന്തനസാവാചാ ന സ്തുരത്പാ ജനേശ്വര
ഇത്യേതേ ഭാഗ്ഗ്വേവ വിപ്രമുവാച ദ്വിജസത്തമം
മദ്വാക്യം ശ്രണ്വതാം ബ്രഹ്മൻ ചധൃസുദനപുജക
മമരാജ്യേ സമാഗത്യസ്ഥിയതാം ദേവതാദിഭിഃ
നാശയിഷ്യാമി ദാരിദ്ര്യം ദദാമ്യേശ്വരകോരകം
ബ്രഹ്മപീഠേഭിഷേക്ഷ്യാമി ബ്രാഹ്മണാനാം വിധായകഃ

ബ്രഹ്മചര്യശ്രമം ഗതാ തവ പുത്രസ്തു കേരളേ
 അവിലാനാം ദ്വിജാതീനാം ക്ഷേത്രാണാം ഗുരുരേവസഃ
 മമാപി മദധിയേയാനാം യോഗാചാര്യോ ന സംശയഃ
 യോഗപട്ടഞ്ച ദാസ്യാമി യോഗപീഃഽ നിവേശ്യതാം
 യോഗമുദ്രാം ദദാമ്യസ്യ സത്യമേവ വദാമ്യഹം
 ഭാഗ്വേവൈവമുക്തസ്തു ദ്വിജാതീനാം ഗുരുസ്തുദാ
 അഷ്ടപുത്രൈസ്സദാദൈശ്വ പ്രയാണമകരോദ്വിജഃ
 ആഗത്യ കേരളേ സംജ്ഞേ പൃഷാദ്രീപുരസംജ്ഞികേ
 തേഷാം ജ്യേഷ്ഠസുതസ്തസ്തിൻ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ
 യോഗപീഠേ നിവേശ്യാഥ യോഗപട്ടഞ്ച ദത്തവാൻ
 സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച ഗുരുഭൂതോസ്തു തത്പതഃ
 ബ്രഹ്മചര്യശ്രമം നിത്യം സർവേഷാം വിധിരേവ ഹി
 മത്രാണാഞ്ച തു തത്രാണാം യോഗാചാര്യോ ന സംശയഃ”

(കേ. മാ. അ. 11)

“മദ്ധ്യാജ്ജനേ മഹാവിപ്രാ ബ്രാഹ്മണാനാം ഗുരുസ്തുദാ
 ഋഗ്വേദാനാമുപാദ്ധ്യായോ.....
 തം ബ്രാഹ്മണം സമാനീയ പ്രതിഷ്ഠാമകരോൽ പ്രഭുഃ
 യജ്ജ്യേഷ്ഠായ വിപ്രം തം പ്രതിഷ്ഠാപ്യ ഗൃഹേ ശുഭേ
 സാമവേദായ വിപ്രം തം നിവേശ്യ ച ശുഭേ ഗൃഹേ
പുനർജ്ജ്ഞൻ യഥാ പുരാ
 ശതാധികൃംശ്ച വിപ്രംശ്ച ആനയാമാസ ഭാഗ്വവഃ

 കാശ്യപസ്യ തു ഗോത്രാംശ്ച ഭരദാജസ്യ ഗോത്രകാ
 ദ്വിജോത്തമാൻ.....
ഭാഗ്വവഃ പുനർഗ്ഗതാ യഥാ പുരാ
 ശാലീവാഹപുരേ കേചിത് ബ്രാഹ്മണാസ്സകുടുംബിനഃ
നിത്യം വേദപരായണാഃ
 നിത്യോപവാസിനഃകേചിത് ആനയാമാസ താൻ ദ്വിജാൻ

(കേ. മാ. അ. 12)

.....പുനശ്ച മധുരാപുരീം
 പ്രവേശ്യ കാശ്യപാൻ ഗോത്രാൻ തദ്വിജാനീയ ഭാഗ്വവഃ

.....

.....ബ്രാഹ്മണാനാമധീശ്വരാഃ
ഗോദാവരീം പുനക്രതാ വായുമാഗ്നേണ ഭാഗ്ഗവഃ
ധനുർവേദവിദാൻ വിപ്രാൻ ഗദാഭ്യാസം ദദൗ ഹ
പഞ്ചവിപ്രാൻ സമാനീയ കടുംബൈശ്ച സമന്വിതാൻ
പുനർ ദ്വിജോത്തമാൻ ശ്രോഷ്ടനാനയാമാസ ഭാഗ്ഗവഃ

.....

ചതുഃഷഷ്ഠിതമാൻ ഗ്രാമാൻ പ്രതിഷ്ഠാപ്യ ദ്വിജോത്തമാൻ.”

(കേ. മാ. അ. 14)

അനുബന്ധം 2

സൂത്രം 34

ഭാഷ്യം: യഥാമനുഷ്യാധികാര നിയമമപോദ്യ ദേവാ-
ദീനാമപി വിദ്യാസ്വധികാര ഉക്തസ്തഥൈവ ദ്വിജാത്യധി-
കാരനിയമാപവാദേന ശുഭ്രസ്യോപ്യധികാരസ്സാദിത്യേതാമാ-
ശംകാം നിവർത്തിതുമിദമധികരണമാരഭ്യതേ.

തത്ര ശുഭ്രസ്യോപ്യധികാരസ്യാദിതി താവൽ പ്രാപ്തം
അർത്ഥിതപ സാമർത്ഥ്യയോസ്സംഭവാൽ ‘മസ്സാഹൂദ്രോ യജ്ഞേ-
നാവക്ലപ്ത’ ഇതിവൽ; ശുഭ്രോ വിദ്യായാമനവക്ലപ്ത ഇതി ച
നിഷേധാശ്രവണാൽ-യ ച, കർമ്മ സ്വനധികാരകാരണം ശു-
ഭ്രസ്യാനഗ്നിതപം, ന തദ്വിദ്യാസ്വധികാരസ്യോപവാദകം
ലിംഗം-നഹ്യാവഹനീയാദിരഹിതേ ന വിദ്യാ വേദിതും ന
ശക്യതേ-ഭവതി ച ലിംഗം ശുഭ്രാധികാരസ്യോപോദ്ബ-
ലകം, സംവർഗ്ഗവിദ്യായാം ഹി ജാനശ്രുതിം പൗത്രായണം
ശുശ്രൂഷും ശുഭ്രശബ്ദേന പരാമുശതി.

“ഹ ഹ ഹിരേ” ത്യാ ശുഭ്ര, തവൈവ സഹഗോഭിരസ്തു
ഇതി വിദൂരപ്രദൂതയശ്ച ശുഭ്രയോനിപ്രഭവാ അപി വിശി-
ഷ്ടവിജ്ഞാനസംപന്നാഃ സ്തുതൃന്തേ തസ്മാദധികൃിയന്തേ.
ശുഭ്രാ വിദ്യാസ്വധിത്യേവം പ്രാപ്തേ ബ്രഹ്മഃ.

ന ശുഭസ്യായികാരോ വേദാഭ്യയനാഭാവം-അധിത
 വേദോ ഹി വിദിതവേദാത്ഥോ വേദാത്ഥേഷധിക്രിയതേ,
 ന ച ശുഭസ്യ വേദാഭ്യയനമസ്തി ഉപനയനപൂർവ്വകത്വാൽ
 വേദാഭ്യയനസ്യ ഉപനയനസ്യ ച വർണ്ണത്രയവിഷയത്വാൽ
 യത്പാത്മിത്വം ന തദസതിസാമന്വേദ്യധികാരകാരണം. ഭവ
 തി, സാമന്വേദ്യവിന ലൗകികം കേവലം അധികാരകാരണം
 ഭവതി. ശാസ്ത്രീയേത്ഥേ ശാസ്ത്രീയസ്യസാമന്വേദ്യസാപേക്ഷിത
 ത്വാൽ, ശാസ്ത്രീയസ്യ ച സാമന്വേദ്യസ്യാഭ്യയനനിരാക
 രണേ ന നിരാകൃതത്വാൽ, യച്ചേദം ശുഭദ്രോ യജ്ഞനവക്ലൃപ്ത
 ഇതി തന്നായ പൂർവ്വകത്വാദിദ്വയാമപ്യനവക്ലൃപ്തം
 ദ്യോതയതി; ന്യായസ്യ സാധാരണത്വാൽ; യൽ പുനസ്സംവർ
 വിദ്വായാം ശുഭദ്രശബ്ദശ്രവണം ലിംഗം മനസേ? ന തല്ലിംഗം
 ന്യായാഭാവം, ന്യായോക്തേർ ഹി ലിംഗദർശനം ദ്യോതകം
 ഭവതി, ന ചാത്രന്യായോക്തി, കാമഞ്ചായം ശുഭദ്രശബ്ദസ്സംവ
 ള്വവിദ്വായാമേവൈകസ്യം ശുഭദ്രമധികർത്വാൽ, തദവിഷയ
 ത്വാൽ, ന സർവാസ്യ വിദ്വായു, അത്ഥവാദസ്ഥത്വാൽ; ന
 തു ക്വചിദപ്യയം ശുഭദ്രമധികർത്വമുത്സഹതേ, ശക്യതേ ചായം
 ശുഭദ്രശബ്ദോധിക്രിയവിഷയേ യോജയിതം കഥമിത്യുച്യതേ
 കം വര ഏനമേതേത്തനം സയുഗ്മാനമിവ ദൈകമാത്ഥേ-
 ത്യസ്താഭം സവാക്യാദാത്ഥനോനാദരം ശ്രുതവതോ ജാനശ്രു
 തേഃ പൗത്രായണസ്യ ശുഗൃതപേദേ, താമുഷീദൈകശുഭ
 ദ്രശബ്ദനാനേന സൂചയാംബഭൂവാത്ഥനഃപരോക്ഷജ്ഞാനസ്യ
 വ്യപനായേതി ഗമ്യതേ ജാതിശുഭസ്യാനധികാരാൽ കഥം
 പുനഃ ശുഭദ്രശബ്ദേന ശുഗൃതപണാ സൂച്യത്വ ഇത്യുച്യതേ?
 തദാ ദ്രവണാശ്ച ചമഭിദ്രദ്രാവ; ശുചാവാഭിദ്രദ്രവേ, ശുചാ
 വാ ദൈകമഭിദ്രദ്രാവേതി ശുഭദ്രാവയവാത്ഥസംഭവാൽ,
 രൂഢാത്ഥസ്യ അസംഭവാൽ ദൃശ്യതേ ചായമത്ഥോസ്യമാ
 ഖ്യായികായാം.

സൂത്രം 35

ഭാഷ്യം: ഇതത്വം ന ജാതിശുഭദ്രോ ജാനശ്രുതി യൽ കാര
 ണം പ്രകരണനിരൂപണേന, ക്ഷത്രിയത്വമസ്യോത്തരശ്ര
 ചൈത്രരഥേനാഭിപ്രതാരിണാ ക്ഷത്രിയേണ സമഭിദ്വയാഹാ

രാൽ ലിംഗാൽ ഗമ്യതേ ഉത്തരത്ര ഹി സംവർ് ഹി സംവർ്
 വിദ്യാവാക്യശേഷേ, ചൈത്രരമിരഭിപ്രതാരിക്ഷത്രിയസ്സം
 കീർത്തതേ; “അഥ ഹ ശൗനകഞ്ചകാപേയമഭിപ്രതാരിണ
 ഞ്ച കാക്ഷസേനീം സുതേന പരിവിഷ്ട്യമാണൗ ബ്രഹ്മചാരി
 ബിഭിക്ഷേ ഇതി, ചൈത്രരമിത്വഞ്ചാഭിപ്രതാരിണഃ കാ
 പേയഃയാഗാദവഗതവ്യ കാപേയയോഗോ ഹി ചൈത്രരമ
 സ്യാവഗതഃ ഏതേനവൈ ചൈത്രരഥം കാപേയാ അയാജ
 യൻ. ഇതി “സമാനാനയാനഞ്ചപ്രായേണ സമാനാന
 യായാജകാ ഭവന്തി തസ്സാച്ചൈത്രരമിന്നാമൈക്ഷത്രപ
 തിരജായത” ഇതി ചക്ഷത്രപതിത്വാവഗമാൽ ക്ഷത്രിയത്വമ
 സ്യാവഗന്തവ്യം തേന ക്ഷത്രിയേണാഭിപ്രതാരിണാ സഹ സ
 മാനായാ വിദ്യായാം സങ്കീർ്നം ജാനശ്രുതേരപി ക്ഷത്രിയ
 താം സൂചയതി. സമാനാനാമേവ ഹി പ്രായേണ സമഭിദ്യാ
 ഹാരാ ഭവന്തി “ക്ഷത്രപ്രേഷണാദ്ദൈശ്വര്യയോഗാച്ച ജാന
 ശ്രുതഃ ക്ഷത്രിയത്വാവഗതിം അതോ ന ജാതി ശൂദ്രസ്യാധി
 കാരഃ”

സൂത്രം 36

ഭാഷ്യം: “ഇതഞ്ച ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ, യദിദ്യാപ്ര
 ദേശേഷുപനയനാദയഃ സംസ്കാരാഃ പരാമുശ്യന്തേ” “തം
 ഹോപനിന്ത്യേ അധീഹി ഭഗവ ഇതി ഹോപസസാദ” “ബ്ര
 ഹ്മപരാബ്രഹ്മനിഷ്ഠാ പരം ബ്രഹ്മാനേഷമാണാ ഏഷ ഹ
 വൈതസ്യം വക്ഷ്യതി”തി. “തേഹ സമിത്പാണയോ ഭഗ
 വന്തം പിപ്ലവാദമുപസന്താ” ഇതി ച, “താൻ ഹാനപന
 ഞ്ചൈവേത്യപി പ്രദർശിതൈവോപനയനപ്രാപ്തിർവതി
 ശൂദ്രസ്യ ച സംസ്കാരാഭാവോഭിലപ്യതേ ശൂദ്രഞ്ചതുന്മാ
 വണ്ണി ഏകജാതി”രിത്യേകജാതിത്വസ്മരണാൽ. ന ശൂദ്രേ
 പാതക കിഞ്ചിന്ന ച സംസ്കാരമർഹതിത്യാദിഭിത്വ.

സൂത്രം 37

ഭാഷ്യം: ഇതഞ്ച ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ യത്സത്യവച
 നേന ശൂദ്രത്വാഭാവേ നിർദ്ധാരിതേ ജാബാലം ഗൗതമ ഉപ
 നേതുമനുശാസിച്ചും ച പ്രപവൃതേ, “നൈതദബ്രാഹ്മണോ

വിവക് തുമർഹതിസമിയം സോമയാഹരോപതാനേഷ്യേ നസന്യാദഗാഃ” ഇതി ശ്രുതിലിംഗാൽ.

സൂത്രം 38

ഭാഷ്യം: ഇതത്വ ന ശൂദ്രസ്യായികാരോ “യദസ്യസ്മൃതേഃ ശ്രവണാഭ്യയനാത്ഥപ്രതിഷേധോ ഭവതി, വേദശ്രവണ പ്രതിഷ്ഠാനയോശ്ച പ്രതിഷേധഃ ശൂദ്രസ്യ സ്മൃതേ, ശ്രവണ പ്രതിഷേധസ്താവൽ, അഥാസ്യവേദമുപശൃണാത സ്തുപുജതുഭ്യാം .ശ്രോത്രപ്രതിപുരണം” ഇതി. “പദ്യഹവാ ഏതൽ ശ്ലശാനം യഹരൂദ്രസ്താഹരൂദ്രസമീപേനാഭ്യേത വ്യ”മിതിച അത ഏവാഭ്യേതനപ്രതിഷേധോ യസ്യ ഹി സമീപേപി നാഭ്യേതവ്യം ഭവതി സ കഥംശ്രുതമധീയിത, ഭവതി ച വേദോച്ചാരണേ ജിഹ്വാച്ഛേദോ ധാരണേ ശരീര ഭേദേ ഇതി, അത ഏ വ ച തദത്ഥജ്ഞാനാനുഷ്ഠാനയോഃ പ്രതിഷേധോ ഭവതി “ന ശൂദ്രായ മതിം ദദ്യാ”ദിതി. “ദിജാ തീനാമഭ്യയനമിജ്യാദാന”മിതിച, യേഷാം പുനഃ പൂർവ്വകൃതസംസ്കാരവശാദിദൃശയർവ്യാധപ്രഭൃതീനാം ജ്ഞാനോ ത്പത്തിസ്തേഷാം നാ ശക്യതേ ഫലപ്രാപ്തിഃ പ്രതിബദ്ധം ജ്ഞാനസൈക്യാന്തികഫലത്വാൽ “ശ്രാവയേ ചതുരോവണ്ണാനിതിചേതിഹാസപുരാണാധിഗമേ ചാതുർവർണ്യാധികാര സ്തരണാൽ വേദപുർവ്വകസ്തുനാസ്ത്യധികാരഃ ശൂദ്രാണാമിതി സ്ഥിതാ.

അനുബന്ധം 3

“അഥ രാജാ മഹാഃതജോഃ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമാഗതഃ ചതുഃഷഷ്ടിതമാൻ ഗ്രാമാൻ ബ്രാഹ്മണാനപാക്യമബ്രവീൽ ഇന്ദ്രഃലാകേ ച ഗതപാഹമാഗച്ഛാമി ദിജോത്തമാഃ അനുജ്ഞാപ്യ ദിജാൻ സർ്വ്വാനിന്ദ്രലോകം ജഗാമ ഹ ഭാർഗവാഗമനം ദൃഷ്ട്വാ ദേവേന്ദ്രസ്തുപരിതോത്ഥിതഃ അഘൃപാദ്യം സമാദായ പുജയിതപാഥ ഭാർഗവം അനഘൃമാസനം ദത്വാ മന്ദംമന്ദമുവാ ച ഹ

ഭൂഗുണന തതത്വജ്ഞ കിമാഗമനകാരണം
 വക്ത്രമർഹസി രാജഷ്ഠി കിമപേക്ഷാസ്തി ഭാർഗവ
 ദേവേന്ദ്രേണൈവമുക്തസ്തു ഭാർഗവോ വാക്യമബ്രവീൽ
 ശൂൺ ദേവപുത്ര തത്വം മൽകാർണ്യം വദാമ്യഹം
 മൽഭൃൗ നിത്യവാസിനാം ബ്രാഹ്മണാനാം തപസിനാം
 രത്യത്ഥം ദേവനാർണ്യാശ്ച ദാതവ്യാ ദേവവല്ലഭ
 ഭാർഗവേണൈവമുക്തശ്ച ദേവേന്ദ്രഃ പ്രദദൗ തദാ
 ബ്രാഹ്മണാനാം ച രത്യത്ഥം ഭാർഗവായ സുകന്യകാഃ
 ശശാങ്കവദനാ നാർണ്യസ്ത്രയഃ കന്യാസ്തുശോഭനാഃ
 നവയൗവനസമ്പന്നാ രതിശാസ്ത്രവിചക്ഷണാഃ
 ജയന്തസ്യ സൃതാം കാഞ്ചിൽ സുഭഗാനാമ സുന്ദരീം
 ഷട്കന്യാസഹിതാനാരീം ഭാർഗവായ ദദൗ തദാ
 പുനഃ കാഞ്ചിച്ച നാരീം തു ഗന്ധർവ്വസ്യ സൃതാം ശുഭാം
 ഷട്കന്യാസഹിതാം നാരീം ദേവേന്ദ്രോ ഭാർഗവായ ച
 പുനശ്ച രാക്ഷസി തന്വീം ഷട്കന്യാസഹിതാം തദാ
 ഭാർഗവപ്രതിഗൃഹ്യാഥ പ്രഹൃഷ്ടോഭൂദ്ദിശാമ്പതേഃ
 അഷ്ടാദശാഭിഃ കന്യാഭിഃ സഹനാരീസ്ത്രയശ്ശുഭാഃ
 പ്രതിഗൃഹ്യ തദാ രാമഃ പ്രയാണമകരോത്തഃദാ
 പ്രസ്ഥാനമകരോത്തത്ര ഭാർഗവോ ഹൃഷ്ടമാനസഃ
 താശ്ച സർവാസ്സമാനീയ സ്വസ്ഥാനം ഗതവാൻ ഇപഃ
 വൃഷാദ്രീപുരമാഗത്യ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ
 സംസ്ഥിതാൻ ബ്രാഹ്മണാൻ സർവ്വാനഭിവാദ്യാഥ ഭാഗ്വഃ
 ഉവാച വാക്യം വാക്യജ്ഞഃ യോഗാചാർണ്യം ഗുരുഞ്ച വൈ
 സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച മയാ നീതാ ദിവിസ്തിതാഃ
 യൗവനാവ്യായാശ്ച സുന്ദര്യോ രത്യത്ഥം നിത്യമേവച
 ഗൃഹസ്ഥാനാം ദേവതാഭിഃ സുന്ദരീഭിദിദിജോത്തമാഃ
 രത്യത്ഥഞ്ച ശയിഷ്യന്തു സന്തത്യത്ഥഞ്ച നിത്യശഃ
 ഷട്കന്യാസഹിതാം രാമോ ദേവനാരീണിവേശ്യ ച
 വൃഷാദ്രീപുരമദ്ധ്യേ ച ക്രീഡാത്ഥം ഷട്ഗൃഹാൻ തഥാ
 കല്ലയിത്ഥാഥ രാമശ്ച ബ്രാഹ്മണാനാം സുഖായ ച
 ജ്യേഷ്ഠപുത്രം വിനാ സർവേ ബ്രാഹ്മണാ ദിജസത്തമാഃ
 സുഭഗാഭിശ്ച കന്യാഭിരതിം കുർവന്തു നിത്യശഃ

മമദേശ ച ശുഭ്രായ മാസ്തു ദുഷ്ടായ സന്തഃ
 ക്രിയയനു സുരാസ്സർവേ ദിവ ദേവായഥാ തഥാ
 തയാ സാകം ദിജാ നിത്യം ചതപാരോ വാത്ര യശ്ച വാ
 ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച സദുഷ്ടാം സംഗദോഷോ ന വിദ്യതേ
 ദേവനാതുഃ കില തപ്സാൽ ക്രീഡാഹശ്ച ദിനേ ദിനേ
 പരസ്ത്രിസംഗദോഷാനി മമദേശേ ന കിഞ്ചന
 ദിജസ്ത്രീയോജനാസ്സർവേ ക്രീഡായാമ ദിജോത്തമാഃ
 ഉപരിക്രിഡ സുരതാനാചരന്തസ്ത്രിയസ്സദാ
 നാരീണാഞ്ച തു സദ്യാസാം സ്തനപസ്യാണിമാസ്തപിഹ
 യഥേഷൈശ്ച ദിജൈസ്സാകം ക്രീഡയദ്ധം ദിനേ ദിനേ
 തിഷ്ണു ദേവനാതുശ്ച മൽ ഭ്രമേ കേരളേ സദാ
 അംഗീകൃത്യ ദിജാസ്സർവേ താഭിസ്സാകം സുഖം സ്ഥിതാഃ

 ഷട്കന്യാസഹിതാം നാരീം ഗന്ധർവ്വസ്യകലോത്സവാം
 ലക്ഷ്മീപുത്രാം നിഃവശ്യാഥ തത്ര തത്ര ച ഭാഗ്ഗ്വഃ
 ക്രീഡാത്ഥം ബ്രാഹ്മണാസ്സദ്യേ അംഗീകർവന്തു നിത്യശഃ
 താഭിസ്സന്ദരനാരീഭിഃ ക്രീഡയന്തു ദിജോത്തമാഃ
 സാമന്താനാം ദിജാതീനാമന്യദേശേ നിവാസിനാം
 ബ്രാഹ്മണാനാം തു വാ നാതുസ്ത്രിഷ്ണു ച സുഖായ വൈ
 താസ്തു ഗന്ധർവ്വലാകേ തു അചരന്തു യഥാ തഥാ
 ഏകസ്യായൈവ ഏകോസ്തു മദ്ധ്യദേശേ നിവാസിനാം
 ഗന്ധർവ്വകലനാരീഭിന്മാനയുക്താഭിരന്വഹം
 ബ്രാഹ്മണായൈവ സാമന്താഃ ക്രീഡയന്തു ദിനേ ദിനേ
 കശ്ചിദഭവതയാ സാകമുപരിക്രിഡമംഗളം
 രതിം കൃത്വാ ദിജാസ്സർവേ തിഷ്ണു ച യഥാസുഖം
 പുനശ്ച രാക്ഷസീം തന്പിം ഷട്കന്യാസഹിതാം തദാ
 അംബികായാം പുദര രാമോ നിവേശ്യാന്തത്തയൗവനാം
 ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച രത്യത്ഥം തിഷ്ണു ച ദിനേ ദിനേ
 യഥാ രക്ഷസലോകേ ച കന്തവ്യം കന്യകാസ്തഥാ
 ബ്രാഹ്മണൈശ്ച സദാ യുയാ രതിക്രിഡ നമംഗളം
 സർവേ.....:.....രമയന്തു ദിജോത്തമാഃ''

(കേ. മാ. 49-ം 50-ം അദ്ധ്യായങ്ങൾ.)

അനുബന്ധം 4

ഈശാലയാപിനഃ കേചിത് കേചിദ്ധർമ്മപലായിനഃ
സാമഭിസ്തുതവഃ കേചിദവമിഥ്യാഭിമാനീനഃ
ദോഷൈകനിരതാഃ കേചിദിശതാദാത്മ്യമാനീനഃ
സ്ത്രീത്യാപുസ്ത്യാം ദധോർജാതിരിതരാഃ ഭ്രാന്തിമൂലകാഃ
വേദാഃ പ്രമാണം നേച്ഛന്തിഹ്യാഗമം നൈവ ചാപരേ
സത്യക്ഷമേ കൃതചേതി ലോകായതമതാനുഗീ
ശക്തിരേവ സവിത്രീതി മതം ജഗ്നിഹിരേ പരേ
ദൈവീതന്ത്രമാലംബ്യ ജാതിസങ്കരകാരിണഃ
ജനനീജനകാൻ ജന്യാൻ ധർമ്മപത്നീദിഷന്തി ച
ദേവാൻ ദീജാൻ ഗുരൂൻ പ്രാജ്ഞാൻ ധർമ്മാഗ്യാനുവർത്തിനഃ
അവമാന്യ മഹംത്വം ത്വം വിവിധാ ധീഷണാഃ പരേ
ഈശോഹം ബലഭദ്രോഹം സിദ്ധോഹം ബലവാനഹം
ആവേശ്യാസ്തിജലവാനസ്തി കോ ദ്യോമ ഇതി വാദിനഃ
ഭ്രൂതാഭിചാരതോ ഭക്ഷാഃ സർവഭക്ഷാ വിഭക്ഷകാഃ
ഹരേരനപ്പിതാഹാരാഃ അന്യദേവാപ്പിതാശനാഃ
പുത്രാദീൻ നൈവ പുണ്ണതി ശിശ്നോദരരതാഃ പരേ
പരസ്ത്രീനിരതാസ്സർവേ സല്ലികാദല്ലധർമ്മിണഃ
സ്വസ്തിൻ ഗുണീത്വമന്താരോ ദേവദീജാനു നിന്ദിനഃ
മാംസാഹാരാ മദ്യപാശ്ച സ്വദാരാച്ഛിദ്രവാദിനഃ
ഷണ്ഡാമേകൈകലിംഗൈശ്ച പാഷണ്ഡശക്തൈസ്തഥാ
ഏതദക്തമനുഷ്ഠായ ജനാസ്സർവേപി സന്തി ഹി
ഏകജന്യാ ജനാഃ കേചിന്നൈകജന്യാ ജനാഃ പരേ
സങ്കീർണ്ണബുദ്ധയഃ കേചിദ്യോനിസങ്കരകാരിണഃ
ദോഷാ നൈവ വിചിന്വന്തി കാരണം ഹ്യത്ര കാരണം.
ഗരദാ ബ്രഹ്മണാഃ കേചിദിവാഹസ്യ ച കണ്ടകാഃ
വൃത്തിച്ഛേദകരാഃ കേചിത് പരദോഷാവമർശിനഃ
ഏവം ജനാഃ ബഹുവിധാഃ ദോഷവാന്തൈകലോലുപാഃ
ഏകക്വച്ഛാദിക്വച്ഛാശ്ച ത്രിചതുഃക്വച്ഛാകാഃ പരേ
ഏകകൂർച്ഛാദികൂർച്ഛാശ്ച ബഹുകൂർച്ഛാതികൂർച്ഛാകാഃ
മന്ത്രവാദരതാഃ കേചില്ലോകോപക്വതിഹേതവേ

നാമദിർ ജിനസമ്പന്നാ ശ്രുതിശാസ്ത്രവിവർജിതാഃ
 ലോകാൻ ദ്വിഷന്തി ധർമ്മജ്ഞാൻ ഗരദാ ലോകഗർഹിതാഃ
 കൂടസാക്ഷിപ്രവക്താരഃ സന്യേഹാസ്താദൃശഃ ച
 പാപക്ഷിപകലൗ ലോകാൻ സദോഷാദോഷവാദിനഃ
 നതൈസ്സഹ വസേ. ധീമാൻ നാവചന്യേത കർഹിച്ചിൽ
 അനന്താഗണശോ ദോഷാ ഉദാഹതൗ ന ച ക്ഷമഃ
 കൃഃ പ്രശാനാഞ്ച വേദാനാം കാ തത്ര പരിവേദനാ
 ഗ്രാഹേ ഗ്രാമേ ദുരാചാരാ ലോകാസ്സന്തി ഹ്യനേകശഃ
 ഏവം മഹാന്തമാലോകം ഗ്രാമമാശ്രയതേ ജനാഃ
 ഏവം കലേഷു സർവേഷു ദോഷജാത്യമന്തകം
 സദാംശജാ അയോഗ്യാശ്ച നിന്ദ്യാ ഏവ ന സംശയഃ
 ധൻവംശോ വിശുദ്ധോപി നിർജ്ജനഃ കിം കരിഷ്യതി
 യോഗ്യോ ദുർവംശജാതോപി ശസ്യതേ സർവസജ്ജനൈഃ
 സ്താനേ നാഗരഖണ്ഡചിപ്രോക്തം ലൈംഗേചിചോദിതഃ
 ജാതീനാം നിണ്ണ്യഃ സമ്യഗുദാഹരണപുച്ഛകം.

(സഹയാദ്രിഖണ്ഡം)

കേരളത്തിന്റെ ആഭ്യന്തര
 ക പ്രവാചകന്മാരിലൊരാ
 ളായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ
 ചിട്ടയായ അമൂല്യഗ്രന്ഥ
 ണിന്റെ പുതിയ പതിപ്പാ
 ണിതു്. ബ്രാഹ്മണമേധാവി
 രാജാക്കന്മാരായി ഉയർന്നു
 വന്ന കേരളത്തിന്റെ ആത്മ
 വിരോധം നിറഞ്ഞ ശബ്ദങ്ങ
 ളാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ
 താളുകളിൽ.

പ്രാ ചി ന മ ല യാ ഭം

ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്നെ പീഠിക
 യിൽ പറയുന്നു:

“ഈ ഭൂമി വാസ്തവത്തിൽ മലയാളീനായ
 നാരുടെ വകയാണെന്നും, നായന്മാർ
 ഉൽകൃഷ്ടകലജാതന്മാരും, നാടുവാഴികളു
 മായ ദ്രാവിഡന്മാരുമാണെന്നും അവർ
 തങ്ങളുടെ ആജ്ഞാശീലവും ധർമ്മതൽപ
 രതയുണ്ടൊണ്ടു സ്വദേശബഹിഷ്കൃതന്മാ
 രും പാഷണ്ഡമതഗാമികളുമായ ഒരു
 കൂട്ടം ആയുർബ്രാഹ്മണരുടെ വലയിൽ അ
 കപ്പെട്ടു് കാലാന്തരത്തിൽ കക്ഷിപിരി
 ണു് ഇങ്ങനെ അകത്തു പുറത്തുമായി
 താഴ്മയിൽ കഴിഞ്ഞുപോരികയാണെന്നും
 ആണു് ഈ പുസ്തകം സ്ഥാപിക്കാൻ
 ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.”